

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Carmen David
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
O dorinţă de Crăciun / Fern Michaels şi Cathy Lamb;
trad.: Vera Trocin. –Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
2 vol.
ISBN 978-606-600-607-1
vol. 2. –ISBN 978-606-600-598-2

I. Fern, Michaels
II. Lamb, Cathy
II. Trocin, Vera (trad.)

821.111-93-34=135.1

CATHY LAMB

Un Crăciun fericit

Pentru Cindy, Todd, Mitchell și Cara Everts.
Vă mulțumesc pentru plimbările cu barca pe Missouri, pentru partidele de pescuit și pentru bătăile cu pistoalele cu apă.
Însă mai mult decât orice, vă mulțumesc pentru distracție.

capitolul 1

–E perioada sărbătorilor, așa că n-aș vrea să mă văd nevoită să te împușc.

Am început să bat darabana cu unghiile mele roșii în tejgheaua lungă și lăcuită a barului. Mi-am sprijinit de bară cizma de cowboy și am aruncat o privire spre prostovanul beat care se târâse pe scaunul de lângă mine, ca un arici-de-mare în stare de ebrietate. Dar tu chiar întinzi coarda, amice.

În semiobscuritatea barului Barry Lynn – un bar deschis în urmă cu peste o sută de ani, în pereții căruia se vedeau găurile făcute de gloanțe, dovadă că nu exagerez –, am văzut că era gătit din cap până-n picioare, cu cel mai elegant costum de pescuit, gata să meargă la campionatul de pescuit din Montana și să facă pe „bărbatul adevărat", în mijlocul sălbăticiei. Probabil că zburase cu avionul său particular și acum căuta puțină distracție înainte de a se întoarce la conacul lui și la viața lui fără griji.

–Scumpo, începu el, trecându-și mâna prin coama de păr blond, în timp ce eu îi studiam unghiile pilite frumos, ai o față care l-ar face și pe Iisus să păcătuiască.

La auzul unui asemenea comentariu vulgar, m-am abținut cu greu să nu-i trag un pumn zdravăn în nas.

–Iisus în persoană a creat fața asta. Te asigur că nu va păcătui. Tu, în schimb, s-ar putea să mă faci să păcătuiesc când ți-oi trage una de-o să zbori de pe scaun. Iar acum, *cară-te*.

Cu coada ochiului, le vedeam pe Cele Trei Înțelepte, cum își spuseseră ele în urmă cu zece ani, așteptându-mă în colțul în care stăteam noi de obicei, lângă pomul

de Crăciun, dincolo de mesele de biliard, în apropierea unei ferestre pe care o deschisesem lăsând să se strecoare prin ea lumina lunii. Căldura emanată de atâtea trupuri devenise sufocantă. Subiectul discuției de astăzi: „Căsnicia ar fi mai ușor de suportat când un cuplu trăiește alături și nu *împreună?*“ În plus, Vicki adusese pentru fiecare dintre noi „jurnalul gratitudinii“, pentru a nota în el ce era de notat. Habar n-am ce mai era și povestea asta cu „jurnalul eleganței“.

Ariciul-de-mare turmentat oftă din greu, scutură din cap, apoi se apleca spre mine, învăluindu-mă într-un abur de whisky.

–Bine, scumpo, dar trebuie să știu cum te cheamă.

Cei trei amici ai lui, grăsani și trecuți de prima tinerețe, izbucniră în râs, la o masă din apropiere.

–Numele tău și apoi te las în pace.

Încă un damf de whisky.

–Numele tăăăăău...

–Numele meu e Maria Magdalena.

Simțeam cum încep să-mi ies din fire. Nu-mi lua mult să mă înfurii. Știam că asta se datora trecutului meu.

–Numele tău e Maria Magdalena?

Deschise ochii larg, iar fața îi deveni gânditoare. Încerca din răsputeri să gândească. „Gândește, creiere, gândește!“

–Am mai auzit numele ăsta undeva. Încruntă din sprâncene. Ești cumva celebră?

Mi-am ridicat ochii spre o gaură făcută de un glonț în tavan și m-am întrebat ce femeie își descărcase pistolul acolo. Hei! Poate că fusese o tipă la care se dăduse un idiot mirosind a whisky.

–Arăți ca o celebritate. Scutură din cap, uimit. Ai ceva, nu știu. Charismă. E ceva cu tine. Pari specială. Originală. Ești una pursânge. Înțelegi ce zic?

– Adică ți se pare că-s cal?

Pentru o clipă, mi-am zărit chipul reflectat în oglinda prinsă pe peretele din fața mea, pe care erau rafturi cu sticle pline de băutură. Buze pline, „o gură care pare aranjată cu botox, deși în realitate nu este", cum mi-a zis Hannah, una dintre Cele Trei Înțelepte. Pomeți înalți. Ochi căprui care mie mi se păreau anormal de mari. Păr lung, negru și drept, cu o șuviță albă, un alb pornind de la rădăcină și ajungând până în vârful firelor. Tata îmi spusese că ăsta era un semn din naștere, un dar de la strămoșii mei, „care au înotat până aici tocmai din Italia, atât de disperați au fost să ajungă în America".

Mama mea, fiica rebelă a unei familii înstărite engleze, cu titluri nobiliare și tot tacâmul, se îndrăgostise lulea de tata, pe când acesta fusese lăsat la vatră din Armata Statelor Unite, și fugise cu el când ea avea doar douăzeci de ani. Ea spune că ăsta este semnul înțelepciunii mele. „Ar fi înțelept din partea ta dacă nu ai mai fi atât de dură, dragă. Când noi, englezii, spunem că trebuie să-ți ții buzele strânse, nu ne referim la a face asta față de cineva anume."

Ariciul-de-mare care stătea pleoștit lângă mine zise:

– Neeea. Nu ești cal, dar șuvița aia albă e al naibii de sexy. Mi-ar plăcea să mușc din ea.

– Dacă faci chiar și cea mai mică încercare de a mușca din părul meu, o să-ți sparg dinții în halba aia de bere.

Am spus-o pe un ton politicos. Mama ar fi fost mândră de felul în care m-am controlat. („Dacă simți vreodată că-ți ieși din fire, Meredith Jean, fă-ți un ceai.")

Ariciul-de-mare izbucni în râs – era clar că nu mă lua în serios.

– Ador femeile dure, iar voi, tipele din Montana, frate, sunteți tari la punctul ăsta. Tipele ca voi pot pune jos și-un urs.

Probabil crede că noi, „tipele", suntem bătute-n cap. Nici o femeie nu s-ar apuca să se ia la trântă cu un urs, dacă nu ar vrea să fie mâncată de vie.

–Barry Lynn, dă-mi te rog o bere și un baros, am zis către proprietara barului.

–O bere și un baros să fie, strigă ea. Ce-ai zice și de un capsator? Uneori e bine să ai câte unul la îndemână.

–Adu aici. Ăsta are nevoie de ceva mai mult decât restul.

–Bun, și acum, don'șoară Maria Magdalena, zise ariciul-de-mare turmentat, fără să bage de seamă discuția noastră, ce-ar fi să ni te alături la masă, mie și tovarășilor mei? Uau, n-am mai văzut în viața mea o femeie care să poarte o pălărie de cowboy roșie, cu strasuri. Niciodată. Și ai ochi de pisică. Lasă-mă să-ți cumpăr o bere.

–Nu. Cară-te. Respirația ta e de ajuns ca să dea foc barului.

–Hai, dulceață...

–Nu sunt interesată, iar numele meu nu-i „dulceață".

Mi-am lua pălăria de cowboy și mi-am pus-o pe cap. Era destul de purtată și mi se potrivea la fix, exact cum îmi place mie.

–E ultima dată când te avertizez. Du-te înapoi în bârlogul tău și la amicii tăi bogătași, cu zâmbete enervante, care se dau mari pescari, ia cu tine sticla de whisky și beți până cădeți lați. Nu mă interesează câtuși de puțin un bărbat beat, care este atât de slab încât nu poate să abordeze o femeie atunci când e treaz, nu poate să aibă o conversație decentă cu ea, pentru ca apoi să o invite la un restaurant și să o trateze cu respect.

Ușa barului se deschise și un val de aer rece, mirosind a zăpadă, înfioră încăperea. M-am uitat în jur să văd care dintre vecini venise. Mi s-a oprit respirația.

Iată-l.

Aproape că auzeam clinchetul zurgălăilor de la sanie și clopoțeii sunând. Imediat după, am auzit și un gong răsunător – era propriul meu creier care mă avertiza că e genul de tip lângă care dai de necazuri.

Necazuri mari.

Logan Taylor. Născut în Copper, Montana, la trei ore de Telena, un milionar care-și făcuse singur averea, cu diverse afaceri în cinci state, o afacere cu construcția de drumuri sau ceva de genul ăsta, imobiliare, ferme etc. Copilărie muncită din greu. Era cu vreo opt ani mai mare decât mine, dar auzisem de el încă de pe vremea când eram doar o puștoaică, într-o fermă de la țară, pentru că fiecare echipă de atleți căreia i se alătura câștiga un campionat sau altul. Avea și o reputație de dur, o bătaie, sau două, sau trei, sau mai multe, toate descrise în ziare, pentru că era cine era.

Bărbatul era localnic get-beget și își construise de curând o cabană de lemn, chiar la ieșirea din Telena. Era un munte de om la cei aproape doi metri pe care îi avea, cu părul șaten-deschis, umeri pe care ar fi putut dansa și o mie de îngerași de Crăciun și ochi ageri, care nu ratau nimic.

În ultimele săptămâni, ori de câte ori îl văzusem, mă ascunsesem – ba într-un magazin, ba în biserică, ba chiar și într-o clădire guvernamentală (iar eu mă țin departe de clădirile guvernamentale mai ceva ca de ciumă).

Atenția mi-a fost din nou atrasă de ariciul-de-mare beat.

– Te duc la un restaurant fițos, bolborosi el. Am destui bani cât să cumpăr orice restaurant luxos din orașul ăsta și toate iahturile de-aici. Hai să mergem chiar acum; mă exciți...

Ei, și în momentul ăla, ariciul-de-mare turmentat a făcut o greșeală uriașă.

A întins mâna spre mine și a încercat să-mi atingă șuvița albă, dându-mi jos pălăria de cowboy. L-am prins de încheietura mâinii, m-am aplecat spre el și i-am spus, destul de calmă:

–Nu mă atinge, lipitoare grasă ce ești.

El a râs libidinos.

–Dar vreau să te ating, pari așa de moale și dulce și vreau să te...

Îmi șopti ceva dezgustător la ureche, își ridică cealaltă mână ca să mă atingă iar, moment în care s-a terminat. De tot.

I-am simțit pe frații Howard și Norm – fermieri din tată-n fiu, școliți la Ivy League și veterani în cel de-al Doilea Război Mondial –, care stăteau așezați lângă mine, ținându-și respirația. Howard zise încetișor:

–Fiule, asta a fost o idee proastă.

Norm a continuat:

–Dacă aș fi în locul tău, aș lua-o la fugă. Chiar în momentul ăsta. Fugi. Fugi repede, fugi cum poți, dar fugi.

Cele Trei Înțelepte chicotiră. Hannah strigă:

–Bun, toată lumea să se pregătească de spectacol. O să fie aproape la fel de bun ca discursul meu despre derivatele matematice.

În timp ce eu începeam să fierb, am auzit aplauze răzlețe în bar. Trecutul era o sursă de furie pentru mine.

–De ce cred bărbații că porcăriile pe care le scot din ei sunt excitante? l-am întrebat eu. De ce încearcă bărbații să atingă femeile fără să aibă permisiunea lor? De ce cred bărbații că sunt sexy atunci când sunt beți? De ce continuă bărbații să mă scoată din sărite?

Nu m-am gândit prea mult la răspunsurile de la aceste întrebări. M-am proptit bine în cizmele mele de cowboy și i-am tras un pumn în falcă ariciului-de-mare. A zburat

de pe scaunul pe care abia se mai ținea și a aterizat lat pe podea, cu burta în sus.

Am auzit-o pe Katie, una dintre cele Trei Înțelepte, mamă a patru copii, strigând:

–Asta chiar a fost impresionantă, Meredith Fericito. Mai bună decât lovitura de luna trecută.

Altă Femeie Înțeleaptă, Vicki, proprietara uneia dintre cele mai mari ferme din împrejurimi, zise:

–Hormonii, hormonii, nu glumiți cu hormonii. De ce nu înțeleg bărbații chestia asta o dată pentru totdeauna?

După câteva momente de ezitare, dat fiind șocul pe care-l suferise, ariciul-de-mare se ridică înapoi în picioare. Mi-a zis ceva urât, m-a înjurat, apoi a urlat:

–Asta pentru ce dracu' e?

–Pentru ce? tărăgănă Barry Lynn cuvintele, în timp ce aruncă pe tejgheaua barului un baros și un capsator – ce amuzantă poate fi uneori. Ți-a zis de nu știu câte ori s-o lași în pace. Nu e interesată. Vrei să auzi propoziția asta spusă în opt limbi? Ai nevoie de un afiș? Nu arăți chiar așa de bine ca să merite efortul; de ce ar accepta o femeie să fie cu tine?

–Ei, hai, ești cam răutăcioasă cu el, Barry Lynn, zise Norm. Pare destul de moale, cam palid, un orășean cu un șarpe în loc de coloană vertebrală, dar...

–Nu sunt răutăcioasă, sunt cât se poate de corectă, izbucni Barry Lynn, punând mâna pe baros.

–Are burtă, fălci cam căzute, e cocoșat...

Începură să se certe pe felul în care arăta omul.

–Pe pușca mea, Barry Lynn are dreptate, interveni Howard.

Îi place să folosească expresii care conțin denumiri de arme, e o reminiscență a zilelor din armată.

–Individul ăsta e un cap sec, iar o doamnă n-ar trebui forțată să lovească un bărbat pentru ca acesta s-o lase

în pace. Tu chiar n-ai creier? îl întrebă el pe ariciul-de-mare, fără să încerce să-l insulte.

–Ce... ce dracu'? Am creier! izbucni ariciul-de-mare, roșu la față și transpirat tot.

–Atunci arată-mi, i-am spus. Aș vrea să-ți văd creierul.

Prietenii ariciului-de-mare se ridicară de la masă – speram că într-o încercare de a-l imobiliza pe arici, și nu ca să vină după mine. Oricum, partea asta a rămas neclară. I-aș fi doborât și pe ei, dacă trebuia, nici o problemă. Mi-ar fi făcut plăcere. Avusesem o săptămână grea – afacerea mea turistică mergea prost, Jacob cânta obsesiv la pian, iar Sarah fusese din nou adusă acasă de poliție. Un cucui căpătat în bar, câteva zgârieturi pe mâini și o mână ruptă în bătaie mi-ar fi prins chiar bine. Să dau frâu liber câtorva hormoni de-ai mei, din aceia incendiari.

Apoi, ariciul-de-mare turmentat a făcut greșeala numărul doi. S-a repezit spre mine, înfierbântat tot, așa că mi-am luat iar avânt și l-am pocnit în falca aia moale a lui. Și iată-l aterizând iar pe podea. Creierul lui despre care tocmai discutasem era cu siguranță afectat de această a doua lovitură.

Ariciul-de-mare înjură, iar prietenii lui rămaseră încremeniți. Ce naiba, ei nu doriseră nimic decât un pic de tăvăleală! Puțină căldură în așternut! Cheltuiseră o avere ca să vină până aici la pescuit și voiseră și ei un desert care să le cadă bine după atâta pește! De ce nu puteau înțelege măcar atâta lucru femeile astea din Montana?

–Norm, bogătanul ăsta chiar are fălci căzute și e cocoșat..., zise Barry Lynn.

–I-a picat falca pentru că e speriat de moarte; e cocoșat de beat și de frică; are burta mare pentru că e leneș...

Și uite-așa, începură iar să discute în contradictoriu.

Atunci am auzit o voce chiar lângă mine. Era joasă, și adâncă, și gravă, și delicioasă.

–Ieșiți afară, zise vocea către ariciul-de-mare și gașca lui.

Logan Taylor, cât era el de imens, cu o atitudine mai degrabă amenințătoare decât prietenoasă, îl apucă pe individ de cămașă și-l smulse de la pământ în sus, sus, sus, nu glumesc, sus, până când picioarele tipului nici nu mai atingeau pământul.

–Ieși afară, repetă el, printre dinții încleștați.

Ariciul-de-mare turmentat începu să se zbată și să se zvârcolească, mai ceva ca un vierme prins în cârligul undiței.

–Lasă-mă jos! Se holbă la Logan, înghiți cu greu și șopti: Te rog. Te rog, lasă-mă jos. Te rog.

–Ăăă, ai putea să... ăăă... să-l lași jos? îl întrebă pe Logan, tulburat, unul dintre prietenii palizi ai ariciului-de-mare.

–Mda, el e... ăăă... Îl scoatem noi afară, zise altul, la fel de speriat.

–Cum se face că nu știi să te porți cu o doamnă? îl întrebă Logan, cu dinții încleștați, scuturându-l bine. De ce?

Brusc, mi l-am imaginat pe Logan așteptându-mă în pragul unei case imense din turtă dulce, frumos decorată cu zahăr colorat, făcându-mi cu mâna din depărtare. Vizualizez imagini amuzante în care apare și mâncare, ceea ce, în momentul ăsta, mă înfurie foarte tare.

–Știi doar că n-aveam nevoie de ajutor, am izbucnit eu spre Logan.

Logan se întoarse spre mine, vizibil derutat, în timp ce picioarele ariciului-de-mare se zbăteau în aer.

–Poftim?

–Ce sunt eu pentru tine? O demoazelă la ananghie? Ți se pare că sunt slabă? Sau arăt cumva neajutorată?

Simțeam deja cum îmi pierdeam controlul. Mă atinsese într-un punct foarte dureros, foarte sensibil. Mă descurcam foarte bine singură și nu aveam nevoie de nici un ajutor.

Mă măsură din vârful șuviței mele albe, până jos, în vârful cizmelor roșii de cowboy.

–Nu, nu arăți neajutorată, dar nu aveam cum să stau deoparte și să-l las pe ticălosul ăsta să se dea la tine.

–De ce nu? L-am lovit de două ori. Mă pregăteam să fac asta din nou, dar a trebuit să te bagi tu.

M-am uitat urât la el.

–M-am băgat – zise el, ținându-l încă în strânsoare pe ariciul-de-mare care acum avea o expresie plină de uimire încremenită pe față – pentru că nu suport bărbații care tratează urât femeile și asta este exact ceea ce se întâmpla sub ochii mei. Îmi pare rău că n-am ajuns aici mai devreme. Se uită spre tip. Nu ești bine-crescut, nu-i așa?

Ariciul dădu din cap.

–Sunt, șopti el.

Logan îl scutură.

–Nu ești bine-crescut, nu-i așa? Spune adevărul!

Ariciul-de-mare chițăi pe limba aricilor-de-mare:

–Nu. Nu sunt.

–Mă descurc și singură, am intervenit eu. Puteam să-i pun la pământ și pe el, și pe amicii lui îmbrăcați în haine de pescari șmecheri. N-aveam nevoie să vii și să preiei tu controlul.

–Încercam doar să te ajut.

Doamne, de aproape, ochii lui Logan sunt verzi cu luciri aurii. Genele negre formează o linie ca un evantai ce se întinde din colțul ochilor. *Era atât de sexy.*

–Să mă ajuți?! N-am nevoie de ajutor.

Fierbeam de furie.

–Logan, tre' să-nțelegi, strigă Barry Lynn, jucându-se cu barosul. Bărbații se dau tot timpul la Meredith. Ea se descurcă, iar noi ne vedem de treabă. E distracția noastră. Nimic n-o poate egala, poate doar târgul de jucării pe care îl organizez eu anual. Și acum, vă rog, un moment de atenție din partea celor prezenți: vă reamintesc că au rămas mai puțin de cinci săptămâni până la Crăciun. E criză economică și avem o grămadă de copii care trebuie să petreacă de Crăciun anul ăsta. Am nevoie în mod special de biciclete. Mulți dintre voi au mulți bani, așa că vreau să vă văd cărând brațe întregi de jucării și biciclete. Puneți-le pe toate chiar sub bradul de Crăciun din colț. Nu uitați, dacă nu aduceți jucării, vă alegeți cu suspendare de la bar pe un an de zile.

Am zărit cu coada ochiului câteva halbe ridicându-se în aer. Era felul nostru de a ne exprima acordul. Nimeni nu voia să primească suspendare de la bar; ar fi fost o tragedie.

Logan clătină din cap.

–Nu, nu trecem mai departe. Mai întâi de toate – zise el, scuturându-l pe ariciul-de-mare care de-acum căpătase o paloare cenușie, din pricina fricii, iar Barry Lynn avea dreptate, era cocoșat –, individul ăsta o să-și ceară scuze, o să se care de-aici cu tovarășii lui și-abia apoi o să ne vedem mai departe de treabă.

Unul dintre grăsunii speriați care-i erau prieteni zise:

–Ăăă... uite ce e. Ne pare rău pentru chestia asta. Știți, noi nu suntem din zonă...

–Uaaaa, ce surpriză! exclamă exasperată Vicki, una dintre Cele Trei Înțelepte. Sunteți ca niște păsări flamingo la mine în fermă.

–Logan, singurul ajutor de care are nevoie Meredith are de-a face cu pălăriile ei de cowboy, strigă Katie,

Femeia Înțeleaptă. E clar că are o problemă la capitolul ăsta – cumpără prea multe.

Am ridicat o sprânceană în semn de nerăbdare, văzând expresia care se așternuse pe chipul lui Logan.

–Toate doamnele au câte un viciu. Din întâmplare, mie îmi plac pălăriile de cowboy. Culori diferite, stiluri diferite... pentru zile diferite, stări diferite.

Știam cum începuse mica mea obsesie pentru pălăriile de cowboy. Era un tertip prin care reușeam să-mi distrag atenția de la altceva care ținea de mine și care nu era deloc plăcut. Absolut deloc.

–Uneori se întâmplă să fiu într-o dispoziție proastă și atunci port negru; în zilele mai bune, îmi pun pălăria roz cu fundă maronie. Știi și tu cum e.

El clătină din cap.

–Nu, nu știu.

–Ai putea să-mi dai drumul? Te rog? chițăi ariciul-de-mare.

Logan îi dădu drumul. Am întins repede cizma spre el și l-am prins din zbor, așa că a aterizat în fund.

–Bun, acum că stai pe propriu-ți posterior, ascultă la ce am să-ți spun, i-am zis, aplecându-mă spre el. Nu am vrut să te dai la mine. Nu ți-am cerut eu asta. Ți-am spus să te cari, dar nu m-ai ascultat și a trebuit să-ți suport respirația de bețivan care miroase a whisky. Chestia asta m-a dezgustat. Te-ai atins de șuvița de păr despre care tata îmi spune că este o binecuvântare de la strămoșii mei. Chestia asta m-a scos din sărite. Apoi mi-ai dat jos de pe cap pălăria de cowboy. Iar asta a pus capac. Nu mai trata femeile de parcă ar fi niște gunoaie, m-ai înțeles, grăsanule? Nu suntem jucăriile tale. Nu suntem făcute pentru amuzamentul tău. Suntem ființe umane, cu mult mai mulți neuroni decât ai tu. Și dacă te interesează, nu-s impresionată de banii tăi și de toate restaurantele

alea fițoase pe care le poți tu cumpăra. Apropo, nu avem iahturi aici, în Montana. Lăudăroșii mă enervează. Lăudăroșii sunt oameni nesiguri pe ei. Iar eu nu suport bărbații care nu sunt siguri pe ei. Dacă nu te poți prezenta în fața unei doamne fără să te lauzi, atunci nu ești bărbat. Ai înțeles?

El dădu din cap.

–Da, doamnă, șopti el, înmărmurit.

–Acum, pleacă, i-am ordonat eu.

–Ba nu, zise Logan.

–Cum? am spus și m-am îndreptat de spate.

–Am zis nu.

–Nu ce?

Mi-am pus mâinile în șolduri. Nu-mi place să aud cuvântul „nu". L-am auzit de mult prea multe ori într-o anumită perioadă din viața mea, iar acum nu mai pot tolera cuvântul ăsta.

–Nu, nu pleacă până nu-și cere scuze.

–Bună idee, zise Barry Lynn.

–Splendid, comentă Howard. Trebuie să spună cât de rău îi pare. Nu așa se poartă un bărbat. Să facă atâta mizerie în jurul lui, mai ceva ca o bombă.

–Și eu cred că-i corect, aprobă Norm. O scuză este bine-venită.

–Și voi trei, la fel, zise Logan, către prietenii ariciului-de-mare. O să vă cereți scuze pentru că i-ați permis amicului vostru să hărțuiască o doamnă fără să vă obosiți să interveniți sau să-l puneți la punct înainte s-o jignească.

Cei trei prieteni rămaseră cu gurile căscate la Logan. Chiar îi impresionase. Înalt. Puternic. Fără nici urmă de zâmbet. Fața dură. Cizme de cowboy, bineînțeles, purtate de multă vreme. Blugi. Uau, da' știu că are un fund pe cinste.

–Ți-am zis că am situația sub control, am sărit eu indignată, deși chiar îi admirasem fundul.

–O controlez eu, chiar acum.

–Ba nu, în nici un caz. Nu poți să pici așa din senin în bar și să preiei controlul. O să termin eu ce-am început.

–Poți să termini după ce termin eu.

Ce? Nu.

–Nu, eu o să termin, așa cum vreau eu.

–Așteaptă-ți rândul, doamnă obsedată de pălării de cowboy. E nevoie de scuze.

Ariciul-de-mare și prietenii lui încercară să o șteargă. O idee proastă, de altfel. Cele Trei Înțelepte, cu brațele încrucișate, formară o barieră alături de ceilalți clienți ai barului, femei și bărbați din Montana.

–Da' ăștia cine se cred? întrebă Înțeleapta Katie. Vin în Montana, cu nădragii lor de pescuit, cu burțile revărsându-se, merg într-un bar și jignesc o femeie fără să-și ceară scuze? Îmi pare rău, dar aici trebuie să fiu de acord cu Logan.

–Dar n-am nevoie de scuzele lor. Vreau doar să plece ca să-mi pot bea berea și să mă ocup de jurnalul grațios pe care l-a adus Vicki.

–Este jurnalul gratitudinii, zise Vicki, întotdeauna plină de solicitudine. Trebuie să scrii în el lucrurile pentru care ești recunoscătoare.

M-am uitat direct la Logan.

El zâmbi în jos, spre mine, de la înălțimea lui maiestuoasă.

–Eu sunt recunoscător că-mi place pălăria ta.

–Nu-mi pasă ce-ți place ție, am zis eu, bosumflată. Nu te aștepta să-ți cad în genunchi și să-ți mulțumesc, pentru că n-am s-o fac.

–Nu ți-am cerut mulțumiri.

–N-o să primești, oricum.

–Bine, bine, zise unul dintre amicii ariciului. O să plecăm. Dacă vă dați cu toții la o parte, o să se termine totul cu bine.

–Cereți-vă scuze, ordonă Logan.

–Nu am de ce să mă scuz, se bâlbâi unul dintre ei. Eu n-am făcut nimic rău, Mervin a fost atacat și dacă nu vă mișcați din drum, o să sun la poliție.

Râsete.

El se înroși tot.

–Jumătate din forțele de poliție sunt aici, fiule, îl liniști Norm. Yun, ai chef să te implici în acest incident în desfășurare?

Locotenentul Yun clătină din cap.

–Neah.

–Și eu am să-mi sun avocatul!

Mai multe râsete.

–Sună-l! Spune-i să-și aducă pistolul! îl provocă Katie Înțeleapta. Aș vrea să văd pistolașul avocatului tău. Aș vrea să văd și pistolașele voastre. Pistoalele voastre sunt mici, mititele, nu-i așa?

–Cred că pistolul lui e la fel de mare ca al șobolanului pe care l-am văzut ieri la mine în hambar, zise Vicki dându-și pe spate părul castaniu, încărunțit pe alocuri, pe care și-l purta prins în coadă. Pisica mea l-a înfulecat cât ai clipi.

–Statistic vorbind, nu aveți nici o șansă să câștigați procesul dacă depuneți plângere, îi anunță Hannah, mijindu-și ochii în spatele ochelarilor.

Hannah e profesoară de matematică la colegiul din oraș. E obsedată de matematică. Vineri seara intră online și rezolvă probleme de matematică într-un fel de campionat la care participă oameni din toate colțurile țării.

–A fost autoapărare.

Logan Taylor îi privi pe cei patru.

–E ultima oară când vă spun că Meredith are nevoie de scuze. Număr până la trei. Unu, doi...

–Ne pare rău! Ne pare rău! Ne pare foarte, *foarte* rău. Oh, frate!

–Cucoană, îmi pare rău, bine? Îmi pare rău că m-am dat la tine...

–Scuzele nu se acceptă, i-am zis eu. În schimb, pot să-ți arăt croșeul meu de stânga?

O zbughiră cât ai zice „Crăciun fericit".

M-am întors spre Logan.

El rânji la mine.

–Îmi acorzi un minut din timpul tău, te rog? l-am întrebat.

Era *atât* de sexy!

Iar eu aveam să ignor *atât* de tare acest adevăr absolut delicios! Dacă nu procedam așa, n-aș fi ajuns decât pe un drum ce ducea la durere. Știam asta.

Știam asta.

–Hai afară, cowboy cu hormonii înfierbântați. Hai afară să te liniștesc.

Am ieșit din bar, iar el m-a urmat.

capitolul 2

Locuiesc la ultimul etaj al unei case din cărămidă, cu două niveluri. Casa a fost construită în 1889, iar eu am cumpărat-o anul trecut și am transformat-o într-o pensiune de tip *bed and breakfast*[1].

De la mine din dormitor se vede toată Telena, până la munții Elk Horn. Am senzația că mă aflu într-o casă construită într-un copac foarte înalt și bătrân.

Dormitorul meu e locul ideal pentru a mă relaxa complet, o vreme. Mi-am decorat patul cu o cuvertură ușoară, galbenă, și un munte de perne ornate cu dantelă. Am un dulap alb, un birou și o grămadă de cărți care așteaptă să le citesc, pe noptieră. Cum ar arăta Logan la mine în pat? Am izgonit repede gândul ăsta pentru că apoi ar fi trebuit să suport expresia lui plină de dispreț când ar afla ceea ce eu știu despre mine.

Tot aici, la etajul doi, se află două dormitoare mici – în care locuiesc Sarah și Jacob, copiii surorii mele care au suferit destul în viața asta și care acum stau cu mine –, un living cu uși franțuzești, ce dau spre o verandă mică, și o baie.

Casa mea are încorporat un jgheab pentru cărbune care, evident, pe vremuri, era folosit pentru alimentarea cu cărbune. Am și un șopron vechi în curte care, evident, pe vremuri, adăpostea o căruță și cai. Casa are o scară interioară, cu trepte joase, pentru că oamenii erau mult mai scunzi pe vremea când clădirea asta a fost construită. La parter există un singur dormitor, destinat musafirilor,

---

[1] Pensiune care asigură cazare și o singură masă pe zi (de obicei, micul dejun) – prescurtat B&B (n.tr.)

un salon în care se află un pian și un șemineu, o sală de mese luminoasă, cu șemineu, și o bucătărie. La etajul unu se află patru dormitoare, pe care le-am dotat cu paturi cu baldachin, cufere de lemn, tapet retro, cutii ornamentale de pălării și dulapuri.

Am numit pensiunea mea B&B „Pensiunea lui Meredith", asta pentru că, la vremea respectivă, prinsă în mijlocul unei adevărate tornade de stres, nu mă putusem gândi la ceva mai inteligent.

M-am interesat și am aflat că această clădire conține mai multă istorie decât un manual de istorie.

A fost construită de un afacerist evreu. Acesta a avut cinci fiice și o soție. Una dintre fete s-a căsătorit cu un băiat din vecini; alta a fugit din țară cu un pușcăriaș. Se pare că era un pușcăriaș arătos.

Tot aici a stat și un director de la căile ferate. Ăsta a avut trei neveste – toate au murit înaintea lui. Avea nouă copii, purta ceas cu lanț și joben. Am pus fotografia lui în ramă și am agățat-o în holul de la intrare.

A mai trăit aici și proprietarul unei mine, timp de două decenii, fără să părăsească vreodată casa. La un moment dat, proprietatea a fost cumpărată de trei surori. Una avea un bar; alta lucra la biserică; ultima era doctor și asigura contracepția în Telena. Erau mulți „domni" care le căutau. Conform unui vechi articol dintr-un ziar, casa mea a mai fost pe vremuri și un bine-cunoscut și extrem de popular loc „cu reputație proastă". Madama care a fost pusă sub acuzație se numea, fără glumă, Hearty[1] Tallfeather.

Eu am cumpărat-o de la o femeie care voia să se mute din Telena și să își ia o fermă. Am auzit că, la un moment dat, avea peste două sute de pui și vindea ouă și usturoi magazinelor din zonă. Oamenii îi spuneau „Doamna

[1] Inimoasa

cu Oul". Am auzit și că le zicea oamenilor ce îi așteaptă în viitor. Nu era ghicitoare, era o „prezicătoare a viitorului", cum se exprima chiar ea. O doamnă foarte populară.

Uneori mă gândesc la casele astea vechi și cred că spiritele proprietarilor din trecut rămân cumva în ele. Viețile lor, amintirile, problemele și lacrimile lor, râsul și bucuriile, temerile și speranțele sunt încă aici, infiltrate cumva în pereți, în candelabre, în podelele din lemn.

Așa că, de fiecare dată când aud pași mărunți și nu-i nimeni acasă, ridic din umeri. Când aud nechezatul unui cal sau scârțâitul roților unei căruțe nu îmi bat capul. Când uneori, pentru câteva momente, aud acordurile în surdină ale muzicii din anii '20, îmi văd mai departe de ale mele. Când aud șoaptele a două femei, dar nu văd nimic în afară de perdeaua care se umflă în adierea vântului, sunt sigură că nu mi-am pierdut mințile.

Poate că o femeie cu fustă lungă cu volane, cu o umbrelă de soare roz și cizme negre încheiate cu nasturi, a suferit din dragoste pentru un tânăr nestatornic...

Sau poate vine pentru un moment înăuntru, doar ca să-și schimbe hainele, să-și pună boneta și să fugă apoi la gară, ca să prindă primul tren ce o va duce departe de oraș, în California, unde va începe o viață nouă...

De un lucru sunt sigură: casa mea veche, încărcată de istorie, va sta în picioare mult după ce eu nu voi mai fi.

Poate am să mă întorc aici s-o bântui.

În noaptea aceea, am visat accidentul.

Pavajul de sub spinarea mea era rece și ud de la ploaie, lumina lunii se reflecta în caroseria mașinii părinților, care zăcea într-un șanț, răsturnată.

Îmi simțeam respirația îngreunată, de parcă ar fi fost smulsă din mine, și corpul din ce în ce mai slăbit, înghețat.

–Meredith! Unde eeeeeşti?

Sora mea mă strigă cu glas cântat, apoi chicoti, şchiopătând pe lângă maşină.

–Ce călătorie! Cât de repede crezi că mergeam?

Am auzit motorul unei motociclete, apoi am văzut un bărbat aplecându-se spre mine, tricoul lui alb – o pată de lumină în întunericul care începea să mă învăluie. Mi-am amintit ochii lui. Prin ceaţa densă, a durerii şi şocului, ochii lui m-au ţinut la suprafaţă.

–Rămâi cu mine, rămâi cu mine, strigă el.

Îşi scoase tricoul alb şi-l sfâşie în bucăţi. N-aveam nici cea mai mică idee de ce a procedat aşa şi nici n-am înţeles ce făcea cu piciorul meu stâng, pe care-l simţeam de parcă ar fi luat foc. Nu înţelegeam ce caută bărbatul ăsta pe jumătate dezbrăcat deasupra mea. Durerea era mult prea mare ca să mai pot gândi.

–O să te faci bine.

Undeva, în depărtare, o auzeam pe soră-mea chicotind şi râzând.

–Ce călătorie! Meredith, unde eşti? Nu-i aşa c-a fost mişto?

Nu, n-a fost mişto. Leia venise să mă ia de la o prietenă la care mă dusesem să învăţ pentru absolvire. Eu aveam optsprezece ani. Soră-mea, douăzeci şi unu. Nu ştiam că era beată când am urcat lângă ea în maşină. Apoi ea a apăsat pe acceleraţie.

Am simţit cum începe să se întunece totul în jurul meu.

–Se întunecă, am şoptit eu. De ce e totul negru?

El înjură, termină de bandajat piciorul meu, apoi îmi ridică faţa în palme.

–Nu te uita acolo unde-i negru. Cum te cheamă?

Am încercat să-i spun numele meu, dar durerea, care îmi străpungea tot corpul, ca un tren în plină viteză,

blocat pe înainte-înapoi, îmi ajunse în cap. Cred că am țipat. Cred că eu eram sau poate țipătul era blocat atât de adânc în mintea mea, încât n-am mai putut deschide gura pentru a-l elibera.

–Cum te cheamă?

Am clătinat din cap, în timp ce-l auzeam pe omul acela înjurând din nou, deși știam că nu mă înjură pe mine. Când m-a ridicat în brațe, am observat că era uriaș; umerii lui largi blocau imaginea lunii.

–Am o lumină în cap, i-am zis.

Era albă și aurie și se mișca. Era atât de frumoasă. Atât de inofensivă. Îmi amintea de steaua pe care o așezam în vârful bradului de Crăciun.

–Nu! strigă el iarăși. Stai departe de lumina strălucitoare. Uită-te la mine, uită-te la mine.

Soră-mea, din ce în ce mai departe, chicoti din nou, chicotul ei pierzându-se printre copaci.

–Uau! Uau! Ne-am rostogolit și ne-am răsturnat!

Mi-am agățat privirea de ochii aceia aflați la câțiva centimetri de fața mea, în timp ce răsuflarea mea începu să fie din ce în ce mai slabă, părăsindu-mă încet. Corpul meu începu să plutească, durerea încetă și o lumină aurie mă învălui strâns. Ultima amintire pe care o am este imaginea lui aplecându-se deasupra mea și sfâșiindu-mi puloverul în două. Eram vag jenată de faptul că tânărul ăsta îmi vedea sutienul bej, comun, dar după asta n-a mai fost nimic, doar stelele, dar și ele au dispărut repede și totul s-a cufundat în întuneric.

Genul de întuneric rău. Genul de întuneric care zice: „Până aici ți-a fost. Bun venit în paradis."

–Eu, una, renunț. Nu mai suport nici o secundă așa ceva. Am încercat să vă organizez, oameni buni, am încercat să dau un dram de solemnitate seriei de concerte

de Crăciun din Telena, să aduc totul la nivelul pe care-l merită, dar nu mai pot să-mi sacrific timpul prețios dacă voi nu sunteți de acord cu viziunea mea asupra desfășurării concertului.

Ava Turner își scoase în față pieptul generos, acoperit de puloverul elegant.

Am rezistat tentației de a-mi da ochii peste cap și de a rămâne așa. Eram sigură că la fel au făcut și ceilalți zece inși aflați în sala de întruniri a bibliotecii. Am avut brusc o viziune în care Ava era împresurată de struguri acri, asemenea unui cerc de hula.

–Sunt de doi ani directoarea Seriei de Concerte de Crăciun din Telena, izbucni Ava. Și cred că nu mi se poate pune la îndoială autoritatea.

Am auzit trei inși oftând. Altul pufni. Un altul mormăi în barbă:

–Iar eu cred că am autoritatea să te arestez pentru că ești enervantă.

(Asta era Pauline, ofițer de poliție.) Val Porter, în vârstă de optzeci de ani, la fel de deschisă și de vorbăreață cum fusese în ultimii șaptezeci și opt de ani din viața ei – dacă e să dăm crezare celor care o cunosc – exclamă:

–Ete, na, mă doare-n cot. Ava, nu ești o dictatoare. Suntem un comitet, hotărâm împreună.

–*Împreună?* repetă Ava, cu vocea pițigăiată. Asta nu-i o mișcare hippie. Eu sunt directoarea. Puteți face sugestii, dacă vreți, dar eu sunt autoritatea absolută și eu sunt cea care ia deciziile finale când vine vorba de conținutul acestui concert.

–Da, împreună, cârâi Val. Trebuie să schimbăm lucrurile. Audiența noastră e în scădere de vreo trei ani, de când Chit Holcomb – binecuvântat fie acest gentleman chipeș – a renunțat să mai participe.

Chit, la cei șaptezeci de ani ai lui, dintre care ultimii zece petrecuți în văduvie, fost președinte executiv al unei companii petroliere, hotărâse să se mute în Arizona pe timpul iernii din Montana pentru că, spunea el, „M-am gândit că am mai multe șanse să-mi găsesc o soție dacă stau în două state. Sunt încă sexy, nu crezi, Meredith?" Îl asigurasem că așa era, cum spunea el, iar el mâncase câteva bucăți de vafe cu căpșune, pe care le tăiasem și le aranjasem pentru el, sub forma unei mașini sport.

– Binecuvântat fie Chit, murmură Pauline. Și binecuvântată să fiu și eu, pentru că mai am puțin și-i pun cătușele Avei.

– Audiența noastră a fost mai scăzută anul trecut, dar a fost mai bună din alte puncte de vedere – am fost ascultați de un grup de oameni mai educați, mai cultivați, care au știut cum să aprecieze un concert de înaltă clasă, replică Ava.

– A fost plictisitor, zise Howard, spunând lucrurilor pe nume. Plictisitor. Toate cântecele alea de Crăciun, solemne și triste, toată muzica aia clasică, nici un pic de distracție, nici un râset, nici un scheci. *Clasă!*

– O să pierdem și mai mulți oameni dacă nu facem câteva schimbări radicale la seria de concerte; sau dacă nu, poate vrei să oferim bere gratis, zise Barry Lynn. Nu ne putem permite să pierdem turiștii. Toate afacerile noastre au nevoie de oameni.

– Vrei să insinuezi că seria mea de concerte nu va atrage spectatori?

– Cred că am văzut mai mulți elfi beți la mine în bar decât ai adus tu oameni la concertul *nostru*, zise Barry Lynn. S-a zvonit că a fost, de fapt, o ceremonie funerară; nu mai lipseau decât groparii, un cadavru și puțină tămâie; nici nu au cumpărat bilete.

– Ah, eu niciodată..., izbucni Ava scoțându-și și mai mult în față pieptul îndrăzneț.

Se lăsă un moment de tăcere încordată. Încercând să fiu cât mai amabilă cu putință, lucru destul de dificil pentru mine, am zis:

– Ava, cred că trebuie să – cum să zic? – să modernizăm lucrurile, să facem apel la un public mai larg. Să ne asigurăm că și tinerii sunt interesați să vină, familiile, studenții...

– Ăsta nu-i un eveniment pentru familii...

– Ar trebui să fie! izbucni Barry Lynn. Doar e Crăciunul, ții minte partea asta, doamnă Scrooge?

Cearta continuă la nesfârșit, până când eu am amețit, iar Ava, pentru ultima oară, și-a scos pieptul înainte, pe sub puloverul ei elegant, și a declarat:

– Bine, atunci v-ați spus părerea. Eu mă ridic chiar acum și, dacă ies pe ușă, gata. N-o să mai fiu directoarea voastră. Pur și simplu nu pot suporta ideea asta scandaloasă, acest concert de Crăciun radical, îngrozitor. O să-mi distrugeți reputația!

Își înhăță poșeta și, cu bărbia tremurându-i de indignare, își ridică un deget în aer și porni spre ușă.

– Odată plecată, gata!

Am așteptat să văd dacă se mișcă vreunul s-o oprească.

Ava își încetini pasul, cu degetul încă ridicat în aer, în timp ce se apropia de ușă.

– Dacă trec de ușa asta, o să regretați amarnic.

În continuare, nici o mișcare.

– Asta-i ultima voastră șansă. Fără mine, seria de concerte va eșua!

Nici măcar o tresărire, nici o bătaie de pleoape, nimic.

Ava se înroși puternic, făcu stânga împrejur pe călcâie și trânti ușa în urma ei.

Pentru câteva secunde, am rămas cu toții tăcuți, după care Pauline mă bătu pe umăr.

– O să fii un director de concerte de Crăciun pe cinste, Meredith.

– *Eu?!* am întrebat, uimită.

– Da, așa o să fie, zise Howard. Va fi un eveniment extraordinar. Va fi o bombă. Bomba tuturor seriilor de concerte.

Am rămas complet nedumerită la replica asta. Bomba seriilor de concerte?

– Cine votează pentru Meredith? întrebă Barry Lynn.

Mâinile au țâșnit în sus înainte ca eu să pot spune: „Uau, Moș Crăciun, da' știu că ești gras, nu glumă!“

– Oh, nu. La naiba, nu!

– Ho, ho, ho! strigă Pauline.

– Sunați din clopoței! zise Barry Lynn.

– Oh, nu! am zis din nou, simțind cum mă cuprinde panica. Nu pot.

– Ba poți! mă asigură Val. O să fii o doamnă Crăciun foarte frumoasă, drăguță. Te-ai gândit cine ar trebui să fie Moș Crăciun? Avem nevoie și de o Marie, mama lui Iisus!

– Nu eu, m-am grăbit să-i asigur. Altcineva!

Dar toți acei „altcineva“ din cameră mâncau deja felii din prăjitura cu căpșuni pe care o făcusem pentru ei. Și asta a fost tot.

Eu, Meredith Ghirlandaio, a cărei afacere era pe punctul de a da faliment, eu, care lucram aproape tot timpul, o femeie nebună care încerca să controleze doi puștani cu probleme, am fost aleasă directoarea seriilor de concerte.

– E delicioasă prăjitura, Meredith, strigă Howard. Divină!

Mi-am îngropat capul în mâini.

De ce nu mai scăpam de chipul zâmbitor al lui Logan Taylor, care dansa încontinuu în fața ochilor mei?

Nici o persoană întreagă la minte nu stă trează până la ora 1.00, ca să decoreze pomul de Crăciun din hol, cu îngeri roz și albi, și luminițe roz. Nici o femeie întreagă la cap nu se gândește non-stop la un bărbat, doar dacă nu cumva a luat-o razna.

Probabil că mie mi se întâmplă asta.

Logan. Taylor. Taylor, Logan. Meredith Taylor. „Oh, încetează!"

De ce trebuia să aibă un nume atât de romantic? De ce trebuia să fie imens și să arate așa dur? De ce avea un piept atât de lat, încât nu-mi doream decât să mă lipesc de el? De ce trebuia să aibă o voce atât de gravă, care mi se insinua în întregul corp?

De ce continuam să derulez în minte, la infinit, ultima noastră întâlnire...?

– Bună, sunt Logan Taylor.

I-am ignorat mâna întinsă. Eram afară, chiar lângă ușa barului, acolo unde-l înghiontisem după ce scăpasem de ariciul-de-mare și de tovarășii lui. Fulgii de zăpadă cădeau frumos, iar eu mă simțeam ca într-un serial televizat, siropos, difuzat de obicei în preajma Crăciunului. Atâta doar că în filmele acelea, eroina nu are un temperament exploziv și nici nu știe să lovească bine croșeul.

– Știu cine ești, domnule Macho. N-am nevoie de salvare. Îți amintești, aici suntem în Montana! Sau ai petrecut atâta timp în afara statului, încât ai uitat cum este? Femeile conduc tractoarele pe timp de vifor, vânează

și împușcă șerpi, atunci când se apropie prea mult de casă. Barry Lynn conduce barul ăsta de când mă știu, și nu o dată a pus la punct bărbați ce-ar putea fi considerați adevărați războinici ai zilelor noastre. Prietena mea Katie și-a născut toți copiii fără anestezie, iar prietena mea Vicki este proprietara celei mai mari ferme de vite din statul ăsta.

–N-am uitat, rosti tărăgănat Logan, rânjind la mine. Pe linie maternă, familia mea să află aici de patru generații. Am o mătușă care poate împușca un țânțar de la douăzeci și cinci de metri depărtare și o străbunică de-a mea poate băga sub masă orice bărbat, iar după aia să pună la pământ un vițel, cu mâinile goale. Sunt foarte conștient de puterea și de curajul femeilor de aici.

–Atunci cu atât mai mult ai greșit intervenind. Ai dat o reprezentație supărătoare de testosteron și masculinitate.

El ridică sprâncenele spre mine; se vedea că încerca să nu zâmbească.

–Ți se pare că-s amuzantă? m-am răstit eu.

„Oare dorința poate să înmoaie genunchii unei femei sau asta se întâmplă doar în serialele siropoase, difuzate de Crăciun?"

Zâmbetul lui se lărgi.

–Da, Meredith, într-un fel ești amuzantă. Dar, pe lângă asta, tu ești în multe feluri.

–De unde-mi știi numele?

Avu un moment de ezitare.

–Am auzit de tine.

Oh, la naiba, pe toți clopoțeii de Crăciun! Ce știa omul ăsta despre mine?

–Și? m-am răstit eu.

–Și e o plăcere să te cunosc.

Mi-am încrucișat brațele.

–Și de ce, mă rog, uriașule? De ce e o plăcere să mă cunoști?

El făcu un pas mai aproape de mine, iar eu am încercat să nu leșin, dar – să dea naiba! – dacă în clipa aceea ar fi apărut o creangă de vâsc deasupra noastră, nu știu dacă m-aș fi putut abține să nu-l înșfac și să-l sărut.

Logan Taylor nu avea nici urmă de slăbiciune în el.

Ce bărbat!

„Dar el o să te judece aspru, la fel ca toți ceilalți, așa că pune punct acestei povești pe cale să se transforme în pasiune", mi-am spus în gând. „Nu te ambala singură!"

–E o plăcere să cunosc o femeie care poate pune la pământ, de una singură, un bețivan enervant, o femeie care poartă pălărie de cowboy roșie și are tupeu. În plus, am auzit că gătești bine. Frigănele cu sirop de zmeură făcut în casă, bun de te lingi pe degete. O omletă italienească adevărată, ce face de rușine toate celelalte omlete. Și rulouri cu scorțișoară după nu știu ce rețetă secretă.

–Îmi place să pun la pământ bețivani enervanți și îmi place pălăria mea de cowboy, roșie; omletele mele sunt mai ușoare și mai pufoase decât ale oricui altcuiva. N-o să dau în vileag niciodată rețeta secretă a familiei Ghirlandaio pentru rulourile cu scorțișoară. În ceea ce privește tupeul, nu am așa ceva.

Pentru o secundă, mi l-am imaginat pe Logan încercuit de rulouri cu scorțișoară.

–Ba da, chiar ai.

–Adică m-am apărat de un parazit și tot *eu* am tupeu?

–Poate că a fost felul în care te-ai apărat.

Ochii ăia, ochii ăia verzi-aurii scăpărau spre mine. Pe bune. Era o scăpărare în ei, am văzut eu!

–Și cum adică m-am apărat?

Eram încă iritată.

Se opri puțin, iar zâmbetul îi dispăru.

–Fără teamă. Plină de încredere în tine. Cu un control total asupra situației. Aproape ca și când ai fi fost obișnuită cu asta.

–Mi-a atins părul!

Ochii lui Logan îmi studiară prin întuneric șuvița de păr alb.

–Nu-ți place să ți se atingă părul?

–Nu de el.

Scutură din cap, serios.

–Înțeleg. Tipul ăsta a fost un nemernic grosolan și obraznic. Dacă aș fi ajuns mai devreme, l-aș fi târât de lângă tine imediat, ca să nu mai fii tu nevoită să ai de-a face cu el.

–Pot să mă apăr și singură, am replicat eu, de data asta pe un ton mai slab.

Bine, fie. Poate că e ceva romantic în gestul unui bărbat protector, să își dorească să mă salveze dintr-o situație ca aceea. Oare era antifeminist din partea mea să gândesc așa?

–Bine, durule, îmi pare bine că te-am cunoscut. Stai departe de viața mea și de treburile mele. Nu mai încerca vreodată să mă salvezi. Îți urez Crăciun fericit!

M-am întors, cu gândul să intru înapoi în bar, dar el m-a prins de braț.

–Bine, duro, și mie mi-a părut bine să te cunosc. N-o să mă mai bag în treburile tale, cel puțin până mâine, n-o să mă bag în viața ta, decât dacă mă inviți tu s-o fac, sau poate o să mă invit singur, și Crăciun fericit și ție, și mi-ar plăcea să te mai văd.

Nu. Nu hotărât. Ar fi un dezastru.

–De ce vrei să mă vezi din nou? N-am fost deloc amabilă cu tine, am țipat la tine, te-am făcut cowboy cu hormonii înfierbântați și ți-am ordonat să nu mă tratezi

ca pe o demoazelă aflată la ananghie. Chestiile de genul ăsta nu prea conduc la situații în care oamenii să vrea să se mai vadă unul pe celălalt.

Era atât de aproape de mine acum, încât, dacă nu ar fi nins, i-aș fi simțit căldura trupului. Frate, da' știu că-mi place pălăria lui de cowboy, nu glumă. Pălăriile de cowboy sunt atât de simple, atât de sexy în felul acela tipic american.

–Uite ce știu eu, Meredith, zise el, cu vocea îmblânzită. Nu am mai văzut în viața mea o femeie în acțiune așa cum ai fost tu azi.

Râse ușor și râsul lui coborî de-a lungul coloanei mele vertebrale, în felul ăla simplu, american și sexy.

–Ești o doamnă dură și inteligentă. Te-ai apărat, te-ai luptat pentru tine însăți și ți-ai păstrat cumpătul în tot timpul ăsta. Ești o femeie hotărâtă, chiar și atunci când îl arunci pe-un tip la pământ, dintr-o singură lovitură.

–Eu voiam... Iarăși deveneam confuză. Sinceritatea este cea mai bună strategie.

Am simțit cum mă crispez. Sinceritatea este cea mai bună strategie? Ce mă credeam eu? O profă la școală?

–Sigur că așa e, iar eu sunt sincer acum. Îmi place felul în care nu-ți filtrezi gândurile; îmi place cum te îmbraci, cu toate pălăriile de cowboy diferite pe care te-am văzut purtându-le în ultimele două săptămâni; îmi place vocea ta, zâmbetul tău. Am vrut să mă prezint înainte de a-ți spune toate astea, dar n-am putut ține pasul cu tine.

Îmi făcu semn cu ochiul.

Am inspirat adânc. Hopa. Știa că-l evitam!

–Îmi place și faptul că ești independentă.

Rânji din nou la mine, ochii lui verzi zâmbindu-mi, invitându-mă, întâmpinându-mă.

–Toate astea ți se par motive destul de bune? Pot să te invit la cină?

M-am ciupit, în timp ce un val de dorință începea să mă cuprindă. Trebuia să-i pun capăt chiar acum. Trebuia să-l resping înainte de a fi respinsă.

–Nu, nu sunt motive destul de bune. Uite ce e, cowboy cu prea mult testosteron. Nu vreau să ies cu tine. Ce rost ar avea? Ies cu tine la cină de câteva ori, tu o să vrei să mă bagi în pat și apoi, gata, cu asta se termină. Tu mergi înapoi la „munca" ta, în nu știu care stat. Vrei o fetiță din Montana, nu-i așa? Vrei puțină distracție, ca pescarii ăia beți din bar, doar că ambalezi totul mai frumos, nu-i așa? Eu nu fac chestii de-astea.

Orice urmă de zâmbet dispăru de pe chipul lui, iar trăsăturile i se înăspriră.

–Nici eu nu fac chestii de-astea și nu la așa ceva m-am referit.

Nu mi-a scăpat nuanța tăioasă de furie care-i străbătuse cuvintele.

–Bine. Pentru că nu sunt genul ăla de femeie.

–Niciodată n-am crezut așa ceva despre tine, Meredith, se răsti, cu umerii trași înapoi, de parcă l-aș fi lovit. Te-am invitat să luăm cina împreună pentru că m-am gândit că am putea avea o conversație grozavă – asta dacă te-ai putea abține de la a mă tot ataca. M-am gândit că poate o să râdem împreună și că poate aș reuși să trec dincolo de platoșa asta de fier pe care o afișezi fără milă. Că poate aș reuși să te cunosc fără platoșă. Crezi că vreau să te scot în oraș de câteva ori, să te arunc în pat și apoi să plec? Nu. Nu-i ăsta planul. *Nu sunt genul ăla de bărbat.* Tu întotdeauna judeci oamenii atât de dur?

–Judec după ceea ce văd.

–Judeci după ceea ce vezi? Ochii i se îngustară și nu mai păru la fel de blând. Deci, stai să înțeleg mai bine. Vin în bar, mă amestec într-o ceartă pe care o aveai cu un tip, care, în scurt timp, devine o ceartă cu patru tipi,

îl ridic pe individ de la pământ, de abia-l mai atinge cu vârfurile picioarelor, îl fac să-și ceară scuze față de tine, iar tu mă bagi în aceeași oală cu unul care duce o femeie în pat după care o părăsește și pleacă mai departe? Am înțeles bine?

Am dat din cap. Fir-ar! N-aveam dreptate?

–Ei, ghici ce, Meredith, cu șuvița ta de păr alb și lovitură de dreapta periculoasă, greșești! Greșești în întregime.

Ne-am uitat unul la celălalt, în liniștea fulgilor de zăpadă. Cearta asta nu era genul de scenă care să dea bine într-un film siropos, difuzat la televizor de Crăciun.

–La naiba, dar știu că o să-mi dai de furcă, nu glumă, murmură el. N-o să am nici un moment de liniște cu tine.

–Ce vrei să zici cu asta?

–Vreau să spun, Meredith Ghirlandaio, că o să plec acasă acum, la ferma mea de lângă oraș, și am să te revăd curând, ca să poți începe să mă torturezi cu firea ta dificilă.

–Despre ce vorbești? Nu am să te revăd curând...

Logan Taylor își puse un braț în jurul meu, lipindu-mă de el, îmi ridică puțin capul și spuse:

–Mi-ar plăcea foarte tare să te sărut, dar n-am s-o fac. Ești o doamnă, așa că mai întâi am să ies cu tine și am să te tratez așa cum trebuie tratată o doamnă. Apoi, când ești gata și când o să mă rogi să o fac, te voi săruta și ăsta va fi începutul nostru.

–Al nostru? am repetat cu o voce lipsită de vlagă, cu răsuflarea tăiată.

Am blestemat momentul în care am deschis gura. Unde era atitudinea mea de tipă dură?

–Da. Al nostru. Dar e deja prea mult pentru seara asta, doamna mea Meredith, așa că, noapte bună.

Mă eliberă din strânsoare și toată căldura lui dispăru imediat. Puf! M-am sprijinit de zidul celui mai vechi bar din Telena, cu găuri de gloanțe în el – drept dovadă că era vechi – și am încercat să respir.

O încurcasem. Nu mai era nici o îndoială.

capitolul 3

La două zile după ce mă înmuiasem toată în brațele lui Logan, m-am așezat lângă Jacob, la pian.

– Bună, Jacob.

Jacob își retrase mâinile de pe clape, punându-și-le-n poală. L-am cuprins de umeri. La început, era încordat și rigid, dar în cele din urmă se sprijini de mine.

– Toată lumea vorbește despre cât de frumoase au fost cântecele tale de Crăciun în dimineața asta.

Era adevărat. Exista un motiv pentru care diminețile de sâmbătă și duminică eram extrem de aglomerați între orele 9.00 și 13.00, când serveam micul dejun. Jacob, un geniu al pianului la cei doisprezece ani ai săi, cânta de obicei în jur de trei ore și jumătate. Oamenii mă sunau să mă întrebe când va cânta din nou. Răspunsul meu era întotdeauna același: „Va cânta când va avea chef".

M-am uitat spre borcanul în care își ținea bacșișul.

– Se pare că iar ai făcut o avere.

Jacob avea păr castaniu și ochi căprui, imenși, în care se vedea fiecare emoție pe care o simțea. Din păcate, abia dacă vorbea. Când l-am întrebat de ce îi place pianul, mi-a spus:

– Îmi place că din degetele mele iese muzică.

Când l-am întrebat de ce îi place să cânte ore în șir, în fiecare zi, mi-a răspuns:

– Pentru că atunci suntem doar eu și pianul, în loc să fiu doar eu și singurătatea mea.

Când l-am întrebat cum merge școala, mi-a zis:

– Nu prea bine. Copiii cred că sunt ciudat.

Nu-și făcuse nici un prieten anul ăsta.

–Nimeni nu mă place. Sunt mereu singur la școală, cu excepția momentelor când mă tachinează ceilalți copii. Sunt invizibil.

Copilăria lui Jacob și a lui Sarah fusese până acum destul de urâtă. Deși mama lor, Leia, la fel ca și mine, se născuse și crescuse aici, imediat după terminarea liceului, ea plecase de-acasă, umblând din oraș în oraș. Avusese doi iubiți, iar din relațiile cu ei rezultaseră Jacob și Sarah. Ambii indivizi dispăruseră după aceea în ceață și duși fuseseră.

Părinții noștri încercaseră să-și viziteze nepoții cât mai des posibil, ori de câte ori reușeau să-și localizeze fiica. Începusem să-i iau la mine, în New York, câte trei săptămâni în fiecare vară, din anul în care Sarah împlinise cinci, iar Jacob trei ani. Erau atât de fericiți când mă vedeau, atât de recunoscători, încât mi se strângea inima. Nici un copil nu ar trebui să fie atât de ușurat când pleacă de lângă mama sa.

În cele din urmă, Leia se stabilise într-un orășel din Idaho. Rămăsese acolo vreo șase luni, după care declarase:

–Nu mai pot fi mamă nici măcar un minut în plus. Trebuie să-mi trăiesc viața. Spiritul meu este strivit, sufletul meu strigă după eliberare și știu că destinul meu nu este aici. Îmi pare rău, copii.

Lăsase copiii în grija unei vecine și mă sunase:

–Îmi pare rău, Meredith! Oricum, le place mai mult de tine.

Îi părea rău. Rău. Ei bine, fată dragă, scuzele nu se acceptă, diavoliță împielițată și egoistă ce ești. Am lăsat să dea pe afară toată furia pe care o strânsesem față de soră-mea din numeroase motive, care mai de care mai complicate.

Părinții mei, ambii medici de profesie, erau gata să părăsească imediat clinica medicală la a cărei deschidere puseseră și ei umărul, destinată copiilor din Africa, pentru a avea grijă de nepoții lor. Nu mă așteptam la una ca asta. Să-i părăsească pe toți acei copii? Nu. Așa că după o ceartă foarte, foarte lungă și după câteva tone de lacrimi vărsate, îmi dădusem demisia din funcția de bucătar-șef în New York City, îmi împachetasem lucrurile și luasem avionul spre Leia.

–Îmi pare rău, draga mea fiică, îmi spusese tatăl meu înlăcrimat. Îmi pare rău pentru tot ce ți-a făcut Leia. Nu o putem controla pe fata asta. Știu că adolescența ta a fost marcată de stările ei, de crizele ei de rebeliune și de istericale, și apoi, faza cu accidentul. A scăpat-o asistenta în cap când nu avea decât o zi. Poate de la asta i se trage.

–E vina mea, scâncea maică-mea. În fiecare generație, în neamul meu din Anglia, se naște o fată rea, teribil de rea, iar sora ta este una de genul ăsta. Este blestemul regal, sunt sigură de asta. Am băut atâta ceai din cauza acestei fete.

Când ajunsesem la vecina surorii mele, îmi dădusem seama că nu puteam face nimic din care să-mi câștig traiul în acel oraș, așa că îi mulțumisem din suflet femeii, împachetasem lucrurile copiilor, cumpărasem casa asta cu două etaje, cheltuindu-mi pe ea aproape toți banii pe care-i aveam și „îmi deschisesem prăvălie“, cum ar fi zis mama.

Fusese o decizie bună să plec de-acolo. Ca de obicei, Leia nu-și făcuse o reputație prea bună. De fapt, petrecuse mai mult timp decât era cazul prin baruri, avusese nu știu câți prieteni, o mare parte dintre ei necăsătoriți. Din cauza asta, Jacob și Sarah fuseseră țintele glumelor nemiloase ale celorlalți copii. Ți se frângea inima.

–Hai, Jacob, vino să-ți fac rețeta mea faimoasă de ouă benedict cu crab.

Privi în sus, spre mine, trist și palid. Sufeream atât de tare pentru puștiul ăsta, încât uneori simțeam cum durerea mă doboară.

–Și am să fac și niște frigănele cu afine, pe care o să le tai în formă de brăduț.

Asta îi smulse un mic zâmbet, din colțul buzelor. L-am îmbrățișat.

–Te iubesc, Jacob. Ești un băiat talentat și bun. Să nu uiți asta niciodată, amice. Sunt atât de mândră de tine!

Umerii i se pleoștiră.

–Mătușă Meredith, a sunat cumva mama? Sau ți-a trimis vreun e-mail?

Ah, cât mă luptasem cu mine în ultimele luni, când el și sora lui, Sarah, începuseră să-mi pună întrebări de genul ăsta. Să le fi spus adevărul că nu, nu m-a contactat deloc?

Sau să-i fi mințit ca să-i cruț de o suferință în plus?

Am optat pentru adevăr. Copiii ăștia nu mai aveau nevoie de minciuni, nu mai aveau nevoie de viclenie, nu mai era loc pentru povești umflate care să le deformeze realitatea. Ar fi fost o lipsă de respect față de ei și n-ar fi condus la altceva decât la mai multă durere.

–Nu, scumpule, nu m-a sunat.

L-am îmbrățișat strâns, în timp ce el își ștergea lacrimile cu ambele mâini. Scoase un sunet ca și când s-ar fi înecat, apoi lovi clapele pianului cu degetele. Încet, încet, alunecă într-o melodie foarte cunoscută și foarte deprimantă.

Cu toate astea, îi plăceau frigănelele cu afine, tăiate în formă de brăduț.

A doua zi, în jurul orei două dimineața, poliția sună la ușa mea. Știau că trebuie să folosească doar soneria

de la apartamentul meu de sus, ca să nu-mi trezească musafirii pe care îi găzduiam. M-am grăbit pe treptele scârțâitoare și am deschis ușa vijelios, în capotul meu roz.

–Bună, Sato, bună, Juan, i-am salutat eu pe cei doi polițiști, dându-mi la o parte șuvița de păr alb care-mi căzuse pe față și fixând-o pe Sarah cu o privire care, speram eu, reflecta furia imensă ce mă cuprinsese față de ea.

–Bună seara, zise Juan.

Juan are dimensiunile unui camion și citește romane de dragoste pe ascuns.

Sato e zvelt. Participă – și câștigă – la toate concursurile de ridicare de greutăți. Are șase copii, iar nevastă-sa este pompier. În liceu, era cu două clase mai mare decât mine.

–Ea e cea care poartă pantaloni în casă, mi-a spus Sato o dată, apoi și-a ridicat privirea și, cu un zâmbet întins pe toată fața, a adăugat: Dar, să fiu al naibii, arată atât de *bine* în ei, încât o las.

–Bună, Meredith, zise Sato. Am găsit-o iar pe Sarah în oraș, în spatele panoului cu Moș Crăciun. Prietenul ei a luat-o la fugă. Și Sarah a fugit. E destul de rapidă, dar a făcut o întoarcere greșită pe o alee nepotrivită, așa că am reușit s-o prindem.

Simțeam că îmi vine să plâng.

I-am îndemnat pe toți să intre în hol și să închidă ușa de la intrare. Odată aflați înăuntru, am închis și ușa care dădea spre scări, ca să nu-mi trezesc musafirii.

Nu-mi place deloc slujba asta de părinte. Sunt total copleșită și depășită de situație. Sunt pierdută.

Sarah se uită sfidător la mine. Era mânjită cu vreo opt straturi de fard, purta o fustă mini care abia-i acoperea știți voi ce, colanți și cizme. Avea o geacă pe ea, dar nu se mai obosise să și-o închidă și, cum mai nou avea obiceiul

să-și poarte bluzele mult prea descheiate, m-am aplecat instinctiv să i-o mai ridic.

–Mătușă Meredith! exclamă ea, scandalizată.

Îmi dădu peste mână.

–Sarah, așază-ți bluza cum trebuie pe tine și acoperă-te imediat, ca o doamnă, altfel o să stăm aici toată noaptea. Bagă-ți balcoanele înapoi, *chiar în momentul ăsta*.

–Pot să fac ce vreau! Ți-am spus că n-am să mă las constrânsă de societatea asta puritană, n-am să fiu închisă într-o cutie ca să mă port ca toată lumea din suburbii, n-am să devin un zombie cultural...

–Nu ți-a cerut nimeni să fii zombie, i-am spus, pe un ton aproape răstit. Ți-am cerut să nu te furișezi noaptea din casă și să nu umbli pe alei haihui, urmărită de poliție.

–Nu m-am furișat. Îmi exersam dreptul de a fi o persoană independentă, care poate să ia propriile hotărâri și poate fi cine vrea să fie.

–Ei, Sarah. Toți vrem să fim într-un anume fel, dar ideea e să nu implicăm poliția în faza asta!

Pentru un moment, chipul lui Sarah, până atunci sfidător și furios, păru că se fărâmițează.

–M-am săturat! M-am săturat de viața pe care-o duc. M-am săturat de locul ăsta. M-am săturat de tot.

Prima reacție pe care am avut-o a fost să-mi fie milă de ea, dar m-am abținut. Nu ajută pe nimeni să-l lași să se bălăcească în mila față de propria-i persoană.

–Sarah, trebuie să-ți ceri scuze de la polițiști pentru că ai stat pe drumuri la o oră atât de târzie.

Mi-am încrucișat brațele, m-am uitat cu subînțeles la Juan și Sato și am decis să fiu mai dură. Era a nu știu câta oară când era adusă acasă de poliție.

–Rămâne aici noaptea asta sau merge la închisoare?

Juan și Sato au înțeles imediat ce plănuisem. Juan s-a întors către Sato.

–Cred că asta e, n-avem ce face. N-o putem lăsa așa mereu, să fugă noaptea de-acasă. Își drese glasul. Meredith, noi am trecut pe-aici... ăăă... din curtoazie. Trebuie să-și schimbe hainele cu altele mai potrivite, adică să ia o bluză decentă pe ea. Nu vrem să creeze probleme la închisoare.

Sato dădu din cap aprobator, în timp ce chipul lui Sarah se albi.

–Avem câteva fete dure acolo, le-am ridicat în seara asta, ceva mai devreme, spuse Sato, scoțându-și pieptul în față. Una dintre ele avea un cuțit, mai ții minte? Un cuțit foarte ascuțit. Și e plină de tatuaje. Cred că și acum e beată criță. Frate, ce temperament are aia! Cealaltă fată-i destul de calmă, dar a făcut pușcărie pentru omor, acum câțiva ani...

–N-am putea s-o separăm pe Sarah de ele? am întrebat eu, jucând rolul mătușii îngrijorate.

Cu regret, Sato și Juan clătinară din cap.

–Probabil că nu. Fetele din celelalte celule sunt și mai rele.

Sarah începuse să aibă probleme cu respirația. Inspira aerul greu, scoțând niște sunete de parcă ar fi sughițat.

–Nu putem ocoli legea pentru nimeni, Meredith. Chiar dacă e minoră – zise Juan –, trebuie să plătească pentru faptele ei. A fost din nou afară la o oră târzie, n-ar fi trebuit să o găsim pe stradă, acum suportă consecințele.

–Înțeleg. Mă duc să-i aduc o bluză. Îmi pare rău, domnilor.

–Nici o problemă, Meredith. Este extenuant să ai de-a face cu o adolescentă dificilă, spuse Sato. O ducem la pușcărie și te lăsăm să te odihnești. Poți să vii mâine s-o iei, pe la două după-amiază. Sarah, când ajungem la pușcărie, am s-o rog pe Larinda să te învețe câteva mișcări de autoapărare. Nu sunt sigure sută la sută, dar o să-ți fie

de folos dacă se aglomerează la birou și nu îți va sări nici un gardian în ajutor...

–Nu! Nu! urlă Sarah. Oh, nu! Nu vreau să merg la pușcărie, oh, te rog, mătușă Meredith, n-o să mă mai furișez noaptea niciodată, promit, te rog....

Am lăsat-o să bată câmpii o vreme. Era împietrită de frică, din cap până-n picioare. Din când în când, polițiștii îi mai aruncau câte o replică: „Ai încălcat legea... Mătușa ta nu te poate controla, așa că o vom face noi... N-a murit nimeni în pușcărie; n-o să mori nici tu... Să-ți ții pumnii strânși bine când o să te iei la bătaie cu colega de celulă, astfel o s-o lovești mai bine..." Apoi Sato s-a uitat spre Sarah. Juan clătina întruna din cap. Atunci eu am bătut din picior și-am zis:

–Are nevoie de o lecție...

Sarah păru că se topește.

Sato oftă:

–E ultima oară, domnișoară, și după asta, te arestăm. Și dacă te ridicăm într-o vineri, n-o să ieși de-acolo până luni, mai ales că e perioada Crăciunului și acum se țin toate petrecerile astea de Crăciun. N-o să avem de unde lua un judecător care să te poată elibera.

Câteva minute mai târziu, ajutam un ex-zombie, cu ochii plini de lacrimi și vizibil ușurat, să urce scările. Avea umerii căzuți și insistă să facă un duș.

Când veni la mine în dormitor, îmbrăcată în pijamaua ei roz cu ursuleți, fără machiajul ăla negru ce-i acoperise ochii, arăta din nou ca un copil.

Când i-am văzut lacrimile pe obraji în timp ce dormea, am început și eu, în sfârșit, să plâng.

Nu-mi pot gestiona propria viață. Chiar mă depășește, pe mine și puterile mele.

–Sunt imensă, declară veselă Mary, angajata mea cât se poate de însărcinată, în timp ce deschise ușile bucătăriei,

ducând în brațe un maldăr de farfurii murdare. Sunt de dimensiunile unui tanc. Cred că am vreo cinci copii ascunși prin burtă; cowboy-ul ăla grozav, aflat în colț și care mănâncă clătite marca Meredith, vrea să vorbească cu tine. Hiii haaa!

Mâna începu să-mi tremure pe spatulă.

– Ba nu. Nu vrea. Glumești. Și nu ești de dimensiunile unui tanc.

– Nu glumesc.

Mary se duse legănat până la frigider, de unde scoase o cană mare, plină cu suc de portocale proaspăt. Are douăzeci de ani, e căsătorită, studiază pedagogia, e însărcinată în șapte luni și jumătate, dar arată de parcă ar fi în luna a șaisprezecea de sarcină.

– A întrebat de tine. A zis că trebuie să discute cu tine despre pălăriile de cowboy. Cică vrea să-și cumpere una și fiindcă tu știi atâtea pe tema asta, s-a gândit să te întrebe mai întâi pe tine. Apropo, chiar îmi place asta pe care o porți azi. Ți se potrivește verdele ăsta, combinat cu strasuri. E în ton cu sărbătorile.

Logan Taylor se afla în sala mea de mese, lângă bradul de Crăciun pe care-l decorasem cu îngeri roz și albi și luminițe roz. Eram atât de agitată, încât aproape că mi-am tăiat un deget în timp ce încercam să tai o căpșună. Am dat să torn niște frișcă într-un castron și jumătate din ea s-a scurs jos, pe ușile dulapului. Am întors în aer o clătită, dar a aterizat pe podea, fiindcă mâinile îmi tremurau prea tare.

– Nu pot vorbi cu el.

– De ce? se interesă Martha.

Martha e sora lui Mary. Ființa asta este mereu ocupată, ocupată, ocupată, în timp ce Mary mai stă uneori și se bucură de viață. Acum, Martha se fâțâia prin bucătărie, umplând din nou un bol cu zahăr tos, bătând niște ouă

și aranjând pe tavă croasantele noastre cu ciocolată și zmeură marca Rockin' and Rollin'.

–Pentru că nu vreau să vorbesc cu el.

Ce-aș fi putut să zic? Că nu pot vorbi cu el pentru că îmi dă fiori în niște puncte speciale, supersecrete?

–Ăsta nu-i un motiv bun, hai du-te. Toată lumea zice că te-a salvat în barul lui Barry Lynn, așa că du-te și fii drăguță. Știi să fii drăguță, nu-i așa?

Mary mă goni afară din bucătărie.

–Nu fi fricoasă!

–Nu m-a salvat el și nu sunt fricoasă. Și uneori pot fi drăguță.

Cele două surori începură să cotcodăcească spre mine, devenind din ce în ce mai gălăgioase, pe măsură ce eu refuzam să ies din bucătărie. Am început să-mi fac griji că Logan le-ar putea auzi, așa că am înhățat o carafă, cu nonșalanța omului care nu are nici o grijă pe lumea asta, și am ieșit pe ușile batante ale bucătăriei, în sala de mese. Am început să torn suc de portocale în paharele clienților mei.

Mulți dintre ei rămăseseră aici peste noapte. Toți erau vrăjiți. Ce casă („fermecătoare“), ce camere („decorate minunat, atât de autentice și de fidele perioadei respective“), ce mic dejun („Clătitele astea mă fac să cânt“, îmi spusese o femeie. „Te rog să te abții“, îi spusese însoțitorul ei. „O să strici dimineața asta“). Un bărbat mi-a mărturisit că se simte de parcă ar fi fost într-un bordel luxos decorat ca în secolul al nouăsprezecelea. „E o atmosferă aproape... *seducătoare* la mine în cameră, nu știu de ce.“ Nu m-am supărat.

Alții erau din oraș. Trei dintre preoții de la catedrală discutau despre echipele de fotbal profesionist, împărțind aceeași masă cu doi profesori de la colegiul local. Unul dintre profesori preda literatura din epoca elisabetană;

celălalt era om de știință autentic. Astăzi erau însoțiți de un profesor venit la schimb de experiență, un tip pe nume Chinaza, sosit tocmai din Nigeria.

Banda Bătrâneilor Încă În Formă, un grup de patru domni, alcătuit din Norm și Howard, veteranii din cel de-al Doilea Război Mondial, și prietenii lor, Charlie și Davis, jucau canastă. Nu i-am auzit niciodată cântând, dar umblă zvonul că ar fi buni. Când m-au zărit, l-am auzit pe Davis numărând:

– Unu, doi, trei – și apoi au urlat cu toții, în cor: Meredith Fericita!

Vizitatorii sosiți din alte locuri tresăriră; localnicii, în schimb, izbucniră în râs. Asta-i porecla mea, „Meredith Fericita". M-am ales cu porecla asta pentru că îi fac pe oameni să râdă cu mâncarea mea. De ziua lui Davis, când a împlinit șaptezeci și cinci de ani, am pus șaptezeci și cinci de lumânări pe un morman imens de clătite. La aniversarea căsătoriei lui Charlie și a lui Mabel, le-am făcut un tort alb, în formă de munte, pe care l-am acoperit cu straturi groase de frișcă, pentru că se cunoscuseră pe vârful înzăpezit al unui munte. Deși iau în serios cariera mea de bucătăreasă, consider că mâncarea trebuie servită cu umor. De aici, mi s-a tras numele de Meredith Fericita. Cred cu toții că sunt de-a dreptul ilari la faza asta.

Și apoi, era masa la care stătea Logan.

Sprijinindu-se de speteaza scaunului, într-o cămașă bej, cu niște blugi vechi pe el, cizme de cowboy în picioare, zâmbea spre mine, arătându-și dantura albă. Părul lui arăta de parcă i-l ciufulise vântul, chipul lui avea o tentă arămie dată de soare, iar munții din jurul Telenei îi aspriseră trăsăturile, dându-i acel aer masculin care-l caracteriza.

Am simțit că leșin. M-a cuprins brusc agitația, am simțit cum mi se taie respirația și apoi am făcut ceva cu totul ieșit din comun.

Am scăpat carafa. Zgomotul produs a fost asurzitor, iar cioburile s-au împrăștiat peste tot.

–Te rog, Meredith, stai jos cu mine.

–Nu. Și, apropo, ce cauți aici?

Am ridicat privirea spre el. Galant, sărise alături de ceilalți clienți, de Mary și de Martha, să mă ajute să strâng mizeria împrăștiată pe podea.

–Sunt aici pentru că am vrut să iau cel mai bun mic dejun care se poate găsi în Telena și pentru că vreau să-mi cer scuze.

De ce trebuia să aibă vocea atât de joasă, de masculină și de catifelată? De ce nu era ascuțită și chițăitoare? Jur că fiecare cuvânt pe care-l pronunța se rostogolea prin corpul meu de parcă ar fi fost ciocolată lichidă.

–Pentru ce vrei să-ți ceri scuze? m-am răstit la el.

–Vreau să-mi cer scuze pentru seara de la bar.

–Că ai intervenit? Că m-ai făcut să mă simt neputincioasă?

–Nu-mi pare rău că am intervenit, dar îmi pare rău pentru felul în care te-am făcut să te simți. Chiar îmi pare rău.

Bărbații nu își cer scuze aproape niciodată. Nici un bărbat nu și-a cerut scuze, nici măcar aceia care mi-au aruncat cuvinte dureroase și m-au catalogat atât de dur, încât m-au jignit foarte tare. Iar acum mă trezesc cu Logan că-și cere scuze pentru că eu m-am simțit aiurea după ce el a fost atât de galant și m-a protejat.

Am pufnit. Mă cuprindea căldura. Am simțit cum inima mi se frânge și, din senin, au apărut și afurisitele astea de lacrimi care mi-au umplut ochii.

–Poftă bună, i-am urat înecându-mă în plâns și m-am întors să plec.

El îmi blocă drumul. Nu mi-a scăpat faptul că eram deja în centrul atenției.

–Mi-ar plăcea să iei micul dejun cu mine.

N-aș fi putut. Probabil că aș fi plâns pe mâncare. Am clătinat din cap în semn că nu.

–Hai, stai jos, strigă Mary, dând din mâini de parcă ar fi fost niște aripi de găină.

–Da, Meredith, așază-te, zise Martha, scoțând un cloncănit ușor. Noi ne descurcăm aici, în bucătărie.

–Nu...

–Stai jos, stai jos! strigă Chinaza.

Odată, aranjasem afinele de pe o prăjitură cu brânză în forma Nigeriei, pentru el. Îmi spusese atunci: „Tu muncești greu prea mult. Te rog. Eu obosit uitând la tine."

–Da, da, Meredith, intonă Davis.

Omul deține o mare parte din centrul Telenei.

–Eu am să țin băieții sub control aici, iar tu ia loc la masă. Omul ăsta te-a salvat la Barry Lynn, măcar atâta lucru poți face și tu – să iei micul dejun cu el.

–Nu m-a salvat, nu am nevoie de salvarea nimănui, mă pot salva și singură, am protestat eu, cu vehemență.

Uffff! Conștientă că n-o să înceteze să mă ia peste picior, m-am așezat îmbufnată la masa lui Logan, lângă bradul de Crăciun, împodobit cu îngerași roz și albi. Poate îngerașii mă vor salva de la tortura asta sau măcar îmi vor distrage atenția de la cât de *sexy* e tipul ăsta.

–Arată bine împreună, mustăci Charlie.

Recită minunat tot soiul de poezii, dar este pe jumătate surd. Și-a pierdut parțial auzul pe vremea când era în armată, din cauza zgomotului prea puternic al tunurilor.

–Da, formează un cuplu atrăgător, bubui și Howard. Ea trebuie să predea armele și să se mărite.

–Ba nu, nu trebuie, cârâi Davis. Dacă se mărită, n-o să mai pot flirta cu ea. Eu, unul, încă țin la cererea în căsătorie pe care i-am făcut-o.

–N-ar trebui să se mărite. Asta duce la captivitate, strigă Ranna May.

E o fostă cântăreață de operă. Soțul ei are un magazin cu articole pentru pescuit, aici, în Telena.

–Captivitate, Meredith. Gândește-te la asta: captivitate.

–Bună dimineața, îmi zise Logan.

M-am holbat la el și mi-am alungat lacrimile.

–Ce mai faci?

M-am holbat iar. Duceți-vă înapoi, lacrimilor! Chiar așa, de fapt de ce plângeam? „Pentru că ești atrasă de el și știi că nu-l poți avea din cauza a știi tu ce."

–Și eu sunt bine, zise Logan, zâmbind, un zâmbet *frumos* și blând. Mulțumesc.

Pentru a treia oară: m-am holbat.

–Dimineața îmi place să vorbesc despre vreme, despre ce voi face în timpul zilei, despre ce vei face tu în timpul zilei, care sunt știrile dimineții...

–Logan, sunt sigură că ai o experiență vastă la capitolul „subiecte de discutat cu femeile la micul dejun", dar eu nu am aceeași experiență când îmi vine rândul să discut cu un bărbat în astfel de împrejurări. Te rog să mă scuzi dacă abilitățile mele de a flecări nu sunt la nivelul alor tale.

Din nu știu ce motiv nenorocit, ideea că are multă experiență în a vorbi cu femeile la micul dejun m-a înfuriat.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

–De fapt, Meredith, nu am cine știe ce experiență în a discuta cu femeile la micul dejun.

–Nu? m-am mirat eu, ridicând din sprâncene.

–Nu. Eu mă refeream la tine și la mine...

–Nu există așa ceva. Stau aici lângă tine până prind un moment să mă întorc iar la mine în bucătărie.

–Mi-ar plăcea să te invit la o partidă de călărit, la mine la fermă.

Dintre toate lucrurile pe care mă gândeam că o să le zică, ăsta era ultimul.

–Nu, mulțumesc. M-am sprijinit și eu de spetează. Sunt ocupată.

–Te rog.

–Nu.

A privit pe fereastră, apoi m-a țintuit iarăși cu ochii lui verzi. O fracțiune de secundă am văzut imaginea mea sub trupul lui, el sărutându-mă, în timp ce în jurul capetelor noastre pluteau clătite înmuiate în sirop de arțar. Înțelegeți ce vreau să spun referitor la acest simț al umorului mai ciudat, legat de mâncare?

–Știi să călărești?

Am bufnit în râs.

–Normal că știu să călăresc.

Când eram mică, petrecusem ani în șir călărind caii de la casa noastră de lângă Telena.

–Atunci, am stabilit întâlnire.

–N-avem nici o întâlnire. M-am aplecat spre el. Logan, aș vrea să fiu bine înțeleasă. Nu am de gând să-mi mai petrec timpul în preajma ta.

–Mda, eu în schimb vreau să petrec mai mult timp cu o femeie care poartă pălării roșii de cowboy. Cunoști vreuna?

–Femeia care poartă pălării roșii de cowboy spune nu, îi pare rău, dar ești prea mult pentru ea.

Ah, la naiba acum! De ce-a trebuit să spun asta?

–Prea mult? Ce vrei să spui cu asta?

M-am imaginat biciuindu-mă singură cu o funie de usturoi.

–Ești prea mult. Prea mult ca să mă descurc cu tine. Ești mult prea masculin, într-un fel feroce, știi, genul care preia controlul. Eu am destule... Aici m-am luptat puțin să-mi aleg cuvintele. ... *chestii* în viață la ora asta, așa că nu-i cazul să mai adaug și un cowboy.

–Păcat.

Mi-a făcut un semn cu ochiul, dar expresia lui serioasă nu s-a schimbat. Oare de ce aveam senzația că omul ăsta se joacă cu mine? Chiar în acel moment, Jacob începu să cânte o melodie de dragoste foarte cunoscută. Mi-am dres glasul.

Am observat că Logan se lupta din greu să nu izbucnească în râs.

–Bun, deci vin la tine luni, pe la ora unu după-amiază. Mergem la mine, la fermă, prânzul o să fie gata pregătit pentru amândoi și-apoi o să mergem să călărim. Cum ți se pare?

–Nu.

Ador să călăresc, n-am mai făcut-o de ani de zile. Mi l-am imaginat pe Logan călare pe un cal. Din nu știu ce motive obscure, calul pe care stătea avea cârnați în loc de picioare și o șa din bomboane de mentă.

–Trebuie să plec, am treabă, dar abia aștept să ne vedem.

–Ți-am zis că nu. Tu nu asculți ce spun?

–Am calul perfect pentru tine. E puternic și iute.

–Alo?

Mi-a luat mâna – pe bune că așa a făcut – și mi-a sărutat-o. Ca un prinț sau ceva de genul acesta.

–A fost o plăcere, mulțumesc, îmi spuse, apoi se ridică și plecă, în timp ce eu îl priveam înmărmurită. Perplexă. Confuză. Leșinată. Prin minte mi-a trecut rapid o imagine în care eu stăteam întinsă deasupra lui

Logan, iar în jurul nostru se învârteau niște prăjiturele roz, în formă de inimioare...

Cântecul de dragoste pe care Jacob îl cânta la pian ajunse la un pasaj în crescendo. Logan râse – un râs adânc și gros.

Îndată ce ușa se închise în urma lui, clienții mei, alături de Martha și Mary, izbucniră în aplauze.

–Meredith Fericita are întâlnire! zise unul dintre preoți, rânjind cu gura până la urechi.

Îmi făcu semn cu degetul mare în sus.

–Meredith Fericita, nu te lăsa atrasă în captivitate! insistă fosta cântăreață de operă.

–Asta nu înseamnă că nu se va mărita cu mine! strigă Davis, făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

Mi-am îngropat fața în palme.

Nu-mi pot gestiona propria viață, sunt sigură de chestia asta.

capitolul 4

În drum spre bucătărie, m-am oprit la masa lui Simon.

Simon trece pe aici în fiecare dimineață. E un bărbat scund, grăsuț, care are mereu o expresie de îngrijorare pe chip. Mâinile îi tremură; e palid. Simon e politicos, dar îi place ca tabieturile lui să fie respectate cu strictețe. Se așază întotdeauna la aceeași masă, în fundul sălii, lângă fereastră. Îi rezervăm masa. Cafeaua decafeinizată pe care o bea trebuie servită cu două cubulețe de zahăr, nu mai mult, iar laptele trebuie adus separat, într-un urcior minuscul, argintiu. Comandă întotdeauna trei felii de pâine prăjită tăiate în triunghiuri, date cu un strat subțire de unt, omletă fără brânză și cinci felii de măr. Felurile de mâncare din farfuria lui nu trebuie să se atingă între ele. Pe masă nu trebuie să fie nici piper, nici sos iute; ambele îi provoacă greață. Eu sunt cea care trebuie să-l servească, nimeni altcineva, fără supărare, vă rog.

–Bună dimineața, Simon, ce mai faci?

–Sunt bine, Meredith. Așa m-am bucurat când am văzut că nu te-ai rănit când ai scăpat carafa aia! Se ciupi ușor de vârful nasului. Dar tot episodul ăsta, zgomotul, confuzia, grija pentru tine, toate astea mi-au făcut rău.

–Îmi pare rău, Simon.

Și chiar îmi părea rău. Nu știu ce i se întâmplase lui Simon în viață, încât devenise atât de nervos, atât de obsesiv-compulsiv, dar eu, una, aveam foarte multă simpatie și milă pentru el.

–Pe viitor, o să am mai multă grijă.

–Te rog, Meredith. Așa să faci. A fost supărător.

–Să ai o zi frumoasă, Simon.

–Nu cred că se mai poate acum. A fost un zgomot atât de puternic! Supărător. Mâinile îi tremurau. Cred că mă duc să mă întind, ca să mă relaxez.

În weekend, am petrecut ore în șir împreună cu Jacob și Sarah, decorând pensiunea cu ghirlande, cununi de brad și luminițe de exterior. Am cumpărat cinci brazi de Crăciun. Am pus câte unul în fiecare încăpere – pe holul de la intrare, în sala de mese, în salon, în holul de la etajul unu și în living.

Fiecare brad era decorat după o temă anume. Brăduțul îngerașului roz era deja împodobit în sala de mese. Brădutul din holul de la intrare era împodobit în stilul retro al Crăciunului din alte timpuri, în ton cu restul casei, așa că, pentru acesta am folosit floricele de porumb pe care le-am înșirat pe ață și le-am agățat în crengile lui. Am pus și afine, acadele, jucării vechi, luminițe în formă de lumânărele și rafie. Brădutul din salon a fost decorat după o idee a lui Jacob: era brădutul dedicat muzicii. L-am înfășurat în luminițe colorate, am prins în crengile lui o vioară, un flaut, câteva tobe mici și o partitură legată cu o panglică. Toate ornamentele reprezentau instrumente muzicale.

Brădutul din holul de la etajul unu era „Brădutul Ornamentelor Sclipitoare", botezat așa de Sarah. Era plin de ornamente imense, sclipitoare și colorate și luminițe albe.

În timp ce decoram bradul din living, în lumina soarelui de iarnă ce se strecura prin ușile franțuzești, au apărut lacrimile.

–Hai să scoatem și globurile pe care le-am adus cu noi din cealaltă casă, zise Sarah, iar în vocea ei se simțea mocnind furia. Așa ne-am putea aminti că mama ne-a părăsit pentru prietenul ei.

Jacob se prăbuși pe canapea.

–Sau, hei, continuă Sarah, ce-ai zice să ne amintim de toate zilele de Crăciun când mama fie nu era cu noi, fie aducea câte un prieten de-al ei, care zăcea pe la noi prin casă.

Jacob își trase și mai mult umerii în jos.

–Nu vine să ne vadă, nu-i așa, mătușă Meredith? întrebă el.

Mă durea inima pentru copii; simțeam cum fierb de mânie când mă gândeam la soră-mea.

–N-a dat nici un semn.

Jacob își cuprinse capul în palme. Sarah lovi canapeaua cu piciorul de trei ori.

–Nici măcar nu-mi place de ea și chiar mă bucur că nu vine, dar sunt atât de furioasă pe ea!

Lovi din nou canapeaua. Am luat-o în brațe, iar ea s-a luptat să se elibereze. Am ținut-o strâns, iar ea s-a luptat și mai tare, apoi a renunțat la luptă și mi-a întors îmbrățișarea. Apoi l-am îmbrățișat amândouă pe Jacob.

–Vă iubesc pe amândoi atât de tare, le-am zis. „Și-mi vine s-o spânzur de degetele de la picioare pe mama voastră, într-un copac din adâncul-adâncurilor pădurii."

N-am mai folosit ornamentele din cealaltă casă. Am plecat să cumpărăm globuri noi-nouțe: urși în canoe, Moși Crăciun pe schiuri, o Doamnă Crăciun îmbrăcată în tutu, spiriduși cu susul în jos, un Rudolf amețit, un om de zăpadă care se bronza pe un șezlong și două crose. Când am terminat de decorat pomul, râdeam toți trei în hohote.

Am visat iar accidentul.

Zgomotul metalic, focul, mirosurile acide, bezna aceea adâncă, chicotitul surorii mele, durerea sfâșietoare. L-am văzut alergând spre mine; era parcă în ceață. I-am văzut

mâinile întinzându-se spre mine. Întunericul m-a învăluit, m-a absorbit înăuntru. Ultima imagine pe care am văzut-o era cea a ochilor lui.

–Am scris în jurnalul gratitudinii că sunt bucuroasă că n-a trebuit să fac tornada cu bărbatu-meu.

Katie își suflă în sus bretonul care-i cădea în ochi. Nu-i de mirare că-i așa slabă. Patru copii și un soț care o fugărea prin casă.

–Am hotărât de comun acord să ne oprim la un uragan. Mult mai ușor și, în plus, am putut să port trenciul de ploaie. Oare cât de populare sunt jocurile astea meteo în pat, pentru restul femeilor?

–Nici nu știu ce să zic, Katie, i-am zis eu. Uraganul? Tornada? Să-ndrăznesc să-ntreb despre ce vorbești?

–Eu habar n-am, Katie, n-am de unde să știu, spuse Hannah. Pe tricoul ei scria: E=MC la pătrat. Din nu știu ce motive obscure, membrii sexului opus nu mă consideră atractivă. Eu cred sincer că aș fi bună la uragan și la tornadă, atâta timp cât pot atașa o ecuație matematică de ele. Își împinse ochelarii pe nas. Cu toate astea, nu există ecuații demonstrabile pentru emoțiile umane. Este de-a dreptul uimitor.

Vicki își scutură coada de păr castaniu în care se amestecau fire cenușii și spuse:

–Eu am scris în jurnalul gratitudinii că sunt recunoscătoare pentru caii pe care îi am. Rapizi și neînfricați. În plus, mi-a mai venit un ajutor la fermă. Tipul arată beton. Dacă va trece toată ziua prin fața ferestrei mele, încoace și-ncolo, gata, și-a câștigat salariul.

–Eu am scris în jurnalul gratitudinii că sunt recunoscătoare că am reușit să memorez încă douăzeci și cinci de numere prime, zise Hannah. Și m-am hotărât să merg în Sacramento, la o conferință de matematică. Ziua

întreagă, de dimineață până seara, numai matematică. Va fi călătoria vieții mele.

Se lăsă din nou un moment de tăcere.

–Uneori nu prea te înțeleg, Hannah, zise Katie cu o expresie nedumerită pe față.

Am fost întrerupte de Barry Lynn, care se urcase pe un scaun și arăta cu degetul spre bradul ei de Crăciun. Acesta era decorat cu luminițe albe și ornamente în formă de halbe și de pahare de vin. Se adunaseră deja o grămadă de cadouri și biciclete.

–Oameni buni, mai aveți doar câteva săptămâni ca să-mi aduceți jucării. Copiii au nevoie de ele. Trebuie să le oferim un Crăciun. Aduceți cadourile și bicicletele, că altfel vă treziți cu interdicție în bar.

Am ridicat în aer halbele cu bere. Eu și Cele Trei Înțelepte aduseserăm deja patru biciclete și un morman de jucării.

–Și cum zici că e să fii directoarea Seriei de Concerte de Crăciun din Telena? mă întrebă Vicki.

–Cred că o să mă înnebunească povestea asta. Probabil că o să mi se spargă totul în cap înainte ca măcar să-mi dau seama ce se întâmplă. Avem nevoie de oameni care să poată cânta, să poată dansa și să știe cum să mânuiască un instrument muzical. Apoi avem nevoie de oameni pentru piesele de teatru. Pe voi trei am să vă înscriu din oficiu la secțiunea scheciuri.

–Noi? Eu n-am mai jucat într-o piesă de pe vremea când eram clasa a patra, zise Vicki. Am jucat rolul unui șerif, iar la sfârșit, am tras cu pistolul în tavan. Învățătoarea mea, doamna Phillips, mi-a spus: „Adu-ți aminte, Vicki, să-ți închei rolul cu un bang!" Eu am crezut că se referea la pistolul meu. Cu asta am captat atenția publicului.

–Ei bine, o să ieși iar în luminile rampei, i-am zis eu. Dar de data asta, fără împușcături.

–Despre ce va fi scheciul nostru? întrebă Hannah

–O să vă dați voi singure seama. Am încredere în Cele Trei Înțelepte.

Rămaseră cu gura căscată la mine și apoi, încet, Hannah încuviință din cap.

–E vreo regulă? Vreo formulă?

–Reguli? am ponderat-o eu. Păi, e un concert de Crăciun, așa că scheciul vostru va trebui să aibă cumva legătură cu asta. Și nu se acceptă cuvinte murdare.

–Cred că am o idee, șopti Katie, apoi chicoti. Privi în gol. Pufni. Bătu darabana. Râse. Ha! Ha! Ha! Gata, știu.

–Bun.

–Bine, înscrie-ne. O facem.

–Bun, păi atunci avem măcar un act, am zis eu.

Katie râse în hohote, zguduindu-se.

–Da, într-adevăr. Va fi un act. O să le invit pe fetele mele de la studiul Bibliei, să fie și ele de față. Au un simț al umorului destul de aparte, așa că o să le placă.

Se apropie de Vicki și de Hannah și începu să le șoptească ceva.

Continuară să vorbească în șoaptă. Chicotiră. Pufniră. Izbucniră în râs.

–Hei! am protestat eu. Sunt chiar lângă voi, doamnelor! Alo!

Hannah șuieră:

–Avem nevoie și de mate care să inspire tinerii să devină matematicieni – cea mai tare ocupație din lume.

–O să adori scheciul nostru de Crăciun, scumpo, zise Vicki. Noi, Cele Trei Înțelepte, știm exact ce să facem.

Nu aveam nici cea mai mică intenție să merg cu Logan la călărie. Nici cea mai mică intenție. Aveam de gând să-l refuz când ajungea la ușa mea.

Luni m-am uitat la ceas – era 11.30, apoi s-a făcut 12.00, apoi 12.30. Mi-am făcut un duș, mi-am spălat părul. Nu pentru Logan, ci pentru mine însămi; mi-am pus cei mai drăguți blugi pe care-i aveam, cel mai tare pulover, nu pentru Logan, pentru mine, am adăugat o urmă de fard, nu pentru Logan, ci pentru mine.

Când soneria a sunat la ora 13.00, eram fericită că arătam așa de drăguță, pentru mine. Am ignorat tremurul mâinilor și senzația de fierbințeală din acele zone secrete, speciale.

Când am deschis ușa, el mi-a zâmbit și mi-a întins un buchet de flori în ton cu Crăciunul – trandafiri roșii, crini albi, floarea miresei și frunze verzi.

–Meredith, sper că te-ai răzgândit și vii cu mine să călărim.

–Nu.

Am mirosit florile, nu m-am putut abține. Am încercat din răsputeri să nu izbucnesc în plâns. Nici nu mai țineam minte de când primisem ultima dată flori...

–Trei ore, cu totul, nu mai mult.

–Nu.

Mi-am reamintit că omul ăsta imens, cu ochi ageri, de smarald, putea să-mi cauzeze o adevărată calamitate la nivel cardiac.

–Va trebui să mă iei de-aici cu forța, ca să merg cu tine la călărie.

Făcu un pas spre mine și înainte să realizez ce face, m-a luat pe sus în brațe. A fost cât pe ce să scap buchetul de flori.

–La naiba! Ce faci?

–Mi-ar plăcea să merg cu tine la călărie, Meredith, dar n-o să te iau cu forța, așa că putem sta aici o vreme, să mai vorbim de una sau de alta. Eu stau bine. Tu?

–Lasă-mă jos! Vocea mea era ascuțită. N-o să vorbim, n-o să călărim, nu ai de ce să-mi oferi flori de Crăciun așa, pe nepusă masă, și să mă iei în brațe, pe sus...

M-am oprit. Oare cât de stupid era tot ce scoteam pe gură?

–Bine, atunci hai să vorbim.

–Să vorbim? Sunt la tine în brațe. Nu pot vorbi, nu pot nici măcar gândi.

Logan rânji la mine. M-am gândit la brioșe, nu știu de ce. Decorate în roz și albastru. Îmi venea să le ling.

Trei doamne mai în vârstă, toate vecine cu mine, se holbau la noi din celălalt capăt al aleii. Am auzit-o pe una dintre ele spunând:

– Ăla e Logan Taylor. A salvat-o pe Meredith serile trecute în barul lui Barry Lynn. A venit acasă de Crăciun. Are șolduri frumoase, nu-i așa?

–Da. Ferme. Nu-s prea slabe. De-ajuns cât să ai ce apuca, adăugă tovarășa ei.

–Sherman al meu a avut șolduri frumoase. Mi-e dor de șoldurile lui. De el nu mi-e dor. Era o combinație între o șopârlă și un diavol, zise a treia doamnă.

N-am stat să cuget prea mult pe marginea acestei declarații derutante.

–Te rog, Logan, am șoptit eu, furioasă. Pune-mă jos. Vecinii o să înceapă să bârfească...

–Tinere, ce intenții ai? se interesă una dintre doamne.

–Intenția mea pe ziua de azi este s-o iau pe Meredith la o partidă de călărie.

–Uau, Sfinte Sisoe! Ce romantic!

–Du-te, Meredith, du-te! Profită cât mai ai timp; ia ce ți se dă atât cât încă ți se dă!

Am rămas cu gura deschisă. Oare așa o să ajung și eu când o să-mbătrânesc? O să mă gândesc încă la... *chestia aia!*

–Meredith, dacă nu accepți, o să merg eu în locul tău. Sunt o adevărată leoaică.

Femeile continuară să se distreze, în timp ce eu i-am zis lui Logan printre dinți:

–Pune-mă jos, uriașule uriaș. Dă-mi drumul, mistreț încăpățânat ce ești.

–Meredith, putem sta aici toată ziua, rosti Logan tărăgănat. Crede-mă, nu cântărești mai mult decât o lopată plină cu fulgi, ar trebui să mănânci mai mult. Eu cred că ar fi mai simplu dacă ai accepta să mergem să călărim.

Fața mea era la câțiva centimetri de a lui. Am observat cum vântul îi ciufulea firele de păr, buzele pline, ochii lui amuzați.

–Bine, am șoptit eu, știind, *știind*, că inima mea va fi frântă. O să te călăresc de data asta. Mi-am închis ochii strâns. Am vrut să zic că o să călăresc *cu tine* de data asta.

Ochii lui, pe bune, străluciră din nou. Buzele i se arcuiră. Pentru o fracțiune de secundă, mă ținu mai aproape de el, apoi mă lăsă ușor jos.

–Mulțumesc, doamnelor, zise el, făcându-le cu mâna. Meredith a fost de acord cu mine că cel mai bun lucru pe care-l poate face în după-amiaza asta este să meargă la călărie.

–Cum se face că Meredith se alege cu toată distracția? Se pare că de asta au parte numai cei tineri!

–Mie tot mi-ar plăcea să te călăresc, tinere. Va trebui să-mi iau bastonul cu mine... Te deranjează bastoanele?

–Poți să-mi călărești caii oricând...

Mi-am dat ochii peste cap și-am trântit ușa. Am urcat zgomotos spre dormitorul meu, ca să-mi iau o jachetă și pălăria mea gri cu fundă neagră. M-am prefăcut că florile de Crăciun pe care mi le-a adus Logan nu erau atât

de seducătoare și de frumoase și că el nu era seducător și frumos.

–E rândul tău, cowboy macho, spune-mi mai multe despre tine.

Logan își apropie calul de al meu. Animalele gâfâiau, la fel ca și noi, după un galop în care străbătuserăm proprietatea lui de la un capăt la altul. A fost atât de distractiv, încât nu mă mai puteam opri din râs. Am râs cum n-o mai făcusem de foarte, foarte mult timp.

–Sunt un om din Montana.

Zâmbi.

–Și?

–Un om de afaceri.

–Ah. Ești misterios.

–Deloc. O să-ți zic tot ce vrei să afli – sau poate scap dacă îți spun doar că sunt pescar profesionist?

–Ai putea încerca, dar știu deja asta. Ai avut o sclipire în ochi când te-am întrebat despre undițele de pescuit de la cabană.

Logan avea o cabană de lemn, pe un deal, la vreo cincisprezece minute de Telena. Am știut imediat că noaptea avea parte de o priveliște magică, asupra orășelului. Chiar și ziua, împrejurimile îți luau răsuflarea – în jos, se zărea localitatea, iar de jur împrejur se ridicau munții Elk Horn.

Termenul de „cabană" n-ar trebui luat ca atare în cazul ăsta. Casa lui era imensă, cu acoperiș ascuțit și tavane înalte. Lemnul era de o nuanță aurie în interior, lăsând impresia că pereții strălucesc. Bucătăria modernă era utilată cu cele mai noi accesorii. Avea și un loc de luat masa, o cameră grozavă și o terasă. Am luat micul dejun acolo. Logan a comandat mâncarea de la restaurantul

grecesc; era restaurantul meu preferat, iar micul dejun s-a dovedit a fi un deliciu.

La etaj, se aflau trei dormitoare; cel matrimonial avea fereastra spre vest. Logan mi-a explicat:

–Așa pot savura toate apusurile de soare pe care le-am ratat până acum în viață, din cauză că n-am făcut altceva decât să muncesc.

Aproape că m-am înecat când l-am auzit. Eu aveam o *chestie*, un soi de pasiune profundă pentru apusurile de soare. Sunt diferite de la seară la seară, cu totul și cu totul diferite, ca niște cadouri, iar eu îmi doresc să-l văd pe fiecare în parte.

Am ieșit repede din dormitor, atât de repede că Logan a râs de mine. Mi-l imaginasem dormind în patul ăla, gol, și, din nu știu ce motiv bizar, am vizualizat o farfurie cu prăjituri de lămâie pe noptieră și un apus spectaculos inundând camera cu flăcări aurii și roz.

–Ție îți place să pescuiești la muscă, Meredith?

Stătea relaxat în șa; se vedea de la o poștă că petrecuse mult timp călărind, ca și mine de altfel.

Oare să-i spun? Oare asta ne-ar lega prea mult?

–Ai pescuit vreodată așa? insistă el.

Stabiliserăm deja că ne plăcea amândurora să gonim în galop în spațiile larg deschise.

–E o experiență minunată. Absolut frumos, continuă el.

Amândurora ne plăceau apusurile de soare. Nici unuia dintre noi nu-i plăceau aricii-de-mare turmentați.

–Cred că ți-ar plăcea.

Amândoi purtam cizme de cowboy.

–Logan, am zis întorcându-mă spre el, eu *trăiesc* pentru pescuitul pe râu. Trăiesc pentru așa ceva.

Mă rog, bărbații nu ar trebui să se entuziasmeze prea mult când văd o femeie pescuind la muscă. Reacția lui

a fost puțin cam carnală, dar nu-și putu reține zâmbetul larg. Se uită rapid în sus, spre cer, și zise:

– Doamne, îți mulțumesc.

Eu, pe de altă parte, am început să tremur. „Și el era pasionat de pescuitul pe râu!“

Caii noștri începură să necheze ușor unul către celălalt. Câteva secunde, el nu spuse nimic. Știam că e starea aceea de beatitudine pe care numai pescuitul pe râu ți-o poate da. Eram la fel ca el. Vântul îi răvăși părul șaten. Avea genul de ten pe care îl capeți când petreci prea mult timp pe afară, ceea ce-l făcea să arate ca un bărbat, și nu ca un băiat drăguț.

– Meredith, povestește-mi cum ai ajuns să-ți placă pescuitul pe râu?

Păi, mai întâi de toate, *mi-a plăcut pentru că nu eram nevoită să-mi petrec timpul cu soră-mea*. Oare pot spune așa ceva acum, când relația e abia la început? Nu, ar suna ca și când aș fi o nebună de-aia rea, care nu poate să ierte.

– Mi-a plăcut pentru că în momentele acelea, mama și tata erau doar ai mei.

Ăsta era adevărul gol-goluț. Surorii mele nu-i plăcea pescuitul, așa că ea, cu tot cu crizele ei de isterie și schimbările bruște de dispoziție, nu venea cu noi.

– Obișnuiam să ne trezim devreme și să vâslim în jos pe râurile Missouri sau Smith.

– Am fost de multe ori pe ambele râuri de care zici tu.

– Toți pescarii cu experiență au trecut pe acolo, i-am răspuns eu, împingându-mi pe spate pălăria cenușie de cowboy. Logan era un tip care practica pescuitul pe râuri. Normal că a fost pe râurile astea și probabil că și pe multe altele.

– Ce altceva ți-a mai plăcut la genul ăsta de pescuit?

– Mi-a plăcut să ies afară cu ai mei, apa, sălbăticia din jurul meu, viața văzută de aproape, nu din spatele unui

geam. Normal, mi-a plăcut să prind peștele, provocarea, tehnica, dar mai mult decât orice altceva, mi-a plăcut liniștea. Mi-a plăcut să mă aflu în mijlocul naturii, în mijlocul splendorii ei. Încă îmi place asta. Mama îmi spunea mereu: „Râurile sunt un dar, Meredith. Pescuitul la muscă pe râuri este un dar. Așa cum e un dar faptul că eu prind întotdeauna mai mulți pești decât prinde tatăl tău."

Logan începu să râdă.

– Iar tatăl meu zicea că, atunci când pescuiești într-un râu, e ca și când ai fi cu un picior în paradis. Așa că, după cum vezi, dragostea pentru pescuitul pe râu, în cazul meu, este genetică.

Incredibil, dar Logan a început să-mi pună întrebări despre părinții mei și despre copilăria mea în Telena, ascultând cu atenție fiecare cuvânt pe care-l rosteam. Spun „incredibil" pentru că, din proprie experiență, știu că bărbații pun femeilor o întrebare, două, la capitolul ăsta, de parcă ar fi o chestie pe care vor să o bifeze pe lista lor, după care se cufundă iarăși în povești despre ei înșiși, sunt dependenți de propriile vieți, îndrăgostiți iremediabil de sunetul vocii lor. Logan mă întrebă despre sora mea.

– Putem vorbi altă dată despre ea?

El aprobă din cap.

– Sigur.

Era un tip inteligent. Îi spusesem mai devreme că puștii ei trăiesc la mine, deși aveam senzația că știa deja lucrul ăsta. Era clar că nu era ceva în regulă în privința asta, dar nu a insistat.

– Dar tu cum ai ajuns să fii pasionat de pescuitul pe râuri? l-am întrebat eu, la rândul meu.

– Am avut un antrenor – Bill Rotowski se numea – care m-a înscris la toate activitățile sportive oferite de școala noastră. Fotbal, baschet, alergări, lupte. Cred că a văzut

ce viață duceam acasă, cum mama se lupta să mă susțină financiar, a văzut partea mea rebelă, atitudinea pe care o aveam împotriva oricărui soi de autoritate –, iar mie mi-a prins bine. Când eram mai mic, domnul Rotowski mă lua uneori cu el la pescuit. Fiul său, Caleb, care este încă cel mai bun prieten al meu, ne însoțea întotdeauna. Treceau pe la mine dis-de-dimineață și mă luau cu mașina. Mergeam la râu și pescuiam toată ziua. Doamna Rotowski ne pregătea mereu prânzul, făcea gustări pentru noi și punea totul într-un coș de răchită. Dar partea cea mai bună din excursiile astea era că simțeam că aparțin de cineva. Făceam parte din familie. Domnul Rotowsky era o figură paternă pentru mine, doamna Rotowski suplinea figura maternă, iar Caleb îmi era ca un frate. Coșul ăla de răchită era un soi de microcosmos în care vedeam materializat tot ceea ce credeam eu că înseamnă dragostea familială.

O pală de vânt se iscă și ne înfioră. M-am cuibărit mai bine în haină. Aș fi vrut să mă cuibăresc în haina lui, de fapt, și să-l îmbrățișez. Era atât de greu să întrezăresc puștiul rănit și singuratic în bărbatul din fața mea, dar știam că era acolo, în el, și m-a durut să-l știu așa. M-am gândit la Sarah și la Jacob, cât de pierduți se simțeau, cât de însingurați erau din cauza unei mame care nu se purtase niciodată ca o mamă.

–Îmi pare rău, Logan, i-am zis. Îmi pare rău că ai avut o copilărie care a fost o... o luptă, o provocare.

–Nu ți-am povestit asta ca să mă compătimești, Meredith; ți-am spus pentru că voiam să știi cum a fost. Am vrut să știi ce se ascunde în spatele pasiunii mele pentru pescuit. Dacă aș fi avut o altă copilărie, cu mai puține probleme, cu mai puține traume, n-aș fi ajuns unde sunt azi. Înțeleg oamenii mai bine după experiențele prin care am trecut. Știu cum e să fii sărac. Știu cum este

să fii speriat. Știu cum oamenii se pot metamorfoza în ceva ce nu sunt cu adevărat, atunci când sunt la ananghie. Pentru mine, râul a fost marele catalizator. Ești doar tu, natura și peștele.

– Pescuitul pe râu nu este doar pescuit și atât, nu-i așa? am adăugat eu.

Îmi zâmbi înapoi și, pentru o secundă, mi-am dat seama că toată mânia pe care o strânsesem în mine de-a lungul anilor, de la accident încoace, dispăruse. Cel puțin, pe moment.

– Ai dreptate. Pescuitul pe râu nu este doar pescuit. Dar eu tot nu-mi pot explica fiorul pe care-l simt de fiecare dată când se prinde un pește în cârlig.

Am râs.

– Nu se compară cu nimic, nu-i așa? *Cu nimic.*

– Ei, ar mai fi ceva asemănător, doar că-i mai plăcut decât asta.

– Ceva mai plăcut decât pescuitul în râu? m-am mirat eu.

– Da.

– Ce?

– Să te îndrăgostești.

Am înghițit în sec cu greutate. Da, asta era mai plăcut. M-am uitat pe furiș la Logan. El îmi zâmbi.

– Deci, chiar dacă arăți așa macho și masculin și transpiri testosteron prin fiecare por, cred că ai o parte romantică în tine, nu-i așa? am întrebat eu.

– Acum îmi știi secretul.

– O ascunzi.

– Mda. Chiar ascund partea asta. Dar ție ți-o arăt. Numai ție.

– Mulțumesc, Logan, apreciez.

– Chiar așa să faci.

Am simțit cum inima îmi saltă în piept.

– Vrei să ne luăm la întrecere? mă întrebă el.

Voiam. Trebuia, altfel mă aplecam și-l sărutam pe bărbatul ăsta din Montana.

Mi-am mânat calul – acesta porni într-un galop dezlănțuit, la fel și calul lui Logan.

Am câștigat eu.

capitolul 5

În acea noapte, singură în pat, ghemuită sub plapuma mea galbenă, am admirat ieslea pe care o aranjasem sus, pe dulap. O scoteam în fiecare an de Crăciun, imediat după Ziua Recunoștinței, la fel cum obișnuiau să facă și părinții mei. Bunica mea, prima proprietară a ieslei, obișnuia să-mi spună, adeseori cu un pahar de whisky într-o mână și cu un trabuc în cealaltă: „Cadourile sunt grozave, dar nu uita care este cel mai mare cadou". Apoi îl săruta pe pruncul Iisus.

Ieslea avusese și zile mai bune la viața ei, dar la fel se întâmplase și cu grajdul în care se născuse Iisus, așa că îmi imaginam că era autentică. Avea fân fals, un acoperiș în vârful căruia era prinsă o stea, iar peretele din spate era vopsit în albastru. Unul dintre cei trei crai de la Răsărit rămăsese fără cap. Un miel nu mai avea un picior. Chipul toboșarului era aproape în întregime șters – nu știu cum se întâmplase una ca asta. Dar Iisus, Maria și Iosif erau în stare bună.

Atunci m-am gândit la bunica mea, care murise demult. Ce gândea ea despre dragoste? „Iubește mult, scumpete. Iubește omul care trebuie iubit. Iubește dragostea." Apoi mă săruta și-mi spunea: „Și să nu uiți de dormitor. Ăsta-i locul preferat al oricărui bărbat."

M-am gândit la Logan, în patul meu galben. Am suspinat.

Cu toate aceste imagini ispititoare dansându-mi prin cap, m-am gândit la situația imposibilă în care mă aflam. Logan are o casă aici. O să tot vină și-o să plece din Telena. Eu trăiesc aici tot timpul, așa că nu-mi permit

să am o relație cu el, pentru ca apoi, după ce mă va cunoaște mai bine, să fiu respinsă și să sfârșesc ca o epavă, distrusă emoțional. Ba mai mult, voi fi nevoită să-l văd mereu și să mă prefac că totul e în regulă.

Nu pot să fac așa ceva.

M-am cuprins cu brațele și am început să mă legăn. Partea proastă atunci când îmbătrânești, ca femeie, și îți pierzi toată inocența și naivitatea, este tocmai acest fapt. Știi deja că lucrurile nu vor merge. Știi ce te așteaptă când vine vorba de suferință. Știi că inima ta o să fie zdrobită.

Și știi, atunci când întâlnești un bărbat ca Logan, cu care te simți conectată la toate nivelurile, că el e cel care îți va face asta.

El e cel în urma căruia te vei băga sub pătură, plângând zile în șir, suflându-ți nasul în șervețele, cu fața roșie și umflată, în timp ce iei în calcul să te călugărești undeva la țară, în Iowa.

N-o pot face.

N-o voi face.

Ar fi trebuit s-o pot face. Am simțit furia teribilă clocotindu-mi din nou prin vene.

–Trebuie să ne punem la punct numerele pentru concert, le-am spus membrilor Seriei de Concerte de Crăciun din Telena, a doua zi.

Adusesem cu mine o plăcintă Isterie-de-Ciocolată-fără-Făină.

–Asta-i o delicatesă, zise Norm. O bucățică senzorială din paradis.

–Pe toți sfinții, are gust de poveste de dragoste! oftă Becky Nutt.

–Pe toate tunurile din lume, asta-i cea mai bună plăcintă pe care am gustat-o vreodată.

–Uitați ce cred eu, am zis și m-am aplecat înainte. Avem nevoie de ceva nou, de ceva diferit...

Au scuturat din cap în semn de aprobare.

–Avem nevoie de un concert plin de energie, originalitate, geniu. Trebuie să facem publicul să râdă, să cânte și, cel mai important, să-și amintească de semnificația Crăciunului. Avem o economie teribil de proastă în zona asta, dar dacă reușim să aducem în sală oameni de peste tot, vom înviora viața financiară a afacerilor din Telena, iar profitul va merge spre renovarea secției de pediatrie a spitalului.

–Nu putem face ce a făcut tiranul Ava anul trecut, zise Barry Lynn.

–A ales doar câțiva inși pentru concert! A exclus atâția oameni!

–Așa e. Oameni care au participat la concert ani de-a rândul au fost dați afară, ca să aibă ea pe scenă un cor perfect și plictisitor.

–I-a jignit dându-i afară.

M-am gândit la Telena, la oamenii pe care îi știam de când eram mică, la cei pe care îi cunoșteam acum. M-am gândit la cei care veneau și plecau din pensiunea mea, zi de zi.

–Știu, am șoptit, în timp ce ideea se forma în mintea mea, prinzând contur cu fiecare secundă care trecea. Cred că știu... Cum vi se pare să...

–Am scris în jurnalul gratitudinii că sunt recunoscătoare că soțul meu pleacă o săptămână de acasă, zise Katie. Mi-a cumpărat un costum de Crăciuniță, cu un tanga roșu și o fustă scurtă, înfoiată, cu blăniță albă pe margini. Bluza e fără spate și are un decolteu în formă de V atât de adânc, încât îmi ajunge până-n talie.

M-am pregătit să iau o gură de bere.

–Nici nu știu ce să-ți zic, Katie.

Am observat că brăduțul din barul lui Barry Lynn avea o grămadă de cadouri sub crengile sale. Evident, ajutase mult și bannerul pe care scria mare DACĂ NU-ȚI ADUCI CONTRIBUȚIA LA MARATONUL JUCĂRIILOR, ATUNCI AI INTERDICȚIE ÎN BAR.

–În jurnalul gratitudinii am scris că sunt recunoscătoare pentru faptul că nu mă rătăcesc niciodată atunci când îmi mân cirezile pe timp de viscol. Dumnezeu mi-a dat un sistem GPS în creier.

Vicki își lovi ușor capul cu palma.

–Eu sunt recunoscătoare că Dumnezeu ne-a lăsat pe pământ matematica și că am primit în sfârșit culegerea de algebră. Abia aștept să încep să lucrez din ea! O păstrez pentru vineri seara, zise Hannah.

Își strânse buclele castanii la spate. Era atât de entuziasmată!

–Sunt sigură că elevii mei vor fi la fel de încântați. Am început să am orgasme când vine vorba de mate, ecuații, fizică cuantică...

Se lăsă o tăcere de mormânt.

–Hannah, eu uneori nu te înțeleg, mărturisi Katie, dezorientată.

–Meredith, tu ce ai scris în jurnalul gratitudinii? întrebă Vicki.

–Am scris că sunt recunoscătoare pentru...

Eram recunoscătoare pentru că nu mă aruncasem încă în brațele lui Logan, că nu smulsesem cămașa de pe el, cu tot cu nasturi, că nu-i scosesem cureaua și pantalonii, în fine, că nu sărisem pe el. Aș fi putut atât de ușor să mă distrez cu el, indiferent cât dura aventura, după care aș fi trăit bine mersi din amintiri, pentru tot restul vieții.

–Am scris că sunt recunoscătoare pentru voi trei.

Era adevărat; trebuie să fii recunoscătoare pentru prietenele tale.

Vicki își trase nasul. Hannah îmi prinse mâna într-a ei.

–E atât de dulce din partea ta să scrii asta, zise Katie, lăcrimând. Eu nu știu ce m-aș face fără voi. Stau toată ziua cu patru copii gălăgioși, după care apare Domnul Viață Amoroasă Ingenioasă și așa intru în tura a doua, și de obicei mai am și pasaje din Biblie de studiat... Oare altor femei le place să poarte măști de vampir în pat, cu soții lor? Dinții ăia de plastic sunt atât de deranjanți!

Jacob a avut o zi liberă de la școală și a cântat melodiile lui obsedante și emoționante în salon, în timp ce eu, Martha și Mary le-am servit micul dejun musafirilor rămași peste noapte. Nu aveam nici un musafir morocănos, nici unul ciudat. Pe lângă ei, venise și gașca de clienți obișnuiți, din zonă.

În timp ce le turnam cafea profesorilor și amicului lor din Nigeria, Chinaza, tot profesor și el, l-am auzit pe acesta din urmă povestind cât de mult îi place să cânte la tobe.

–De cât timp cânți? l-am întrebat.

–De mult, de când eram copil. La noi în sat toți cântăm la tobe.

–Familia ta locuiește încă în Nigeria? m-am interesat eu.

Căpătă o expresie tristă.

–O parte. Prea mulți dintre ei s-au dus. Mătușa mea totuși trăiește în Franța, tata și soția lui, în Germania. Eu, aici.

Am rămas tăcuți o vreme. Eram impresionată de durerea lui, așa cum mi se întâmplă de multe ori cu oamenii din jurul meu. Apoi însă, mi-a venit o idee.

– Ți-ar plăcea să cânți la tobă la Concertele de Crăciun pe care le pregătim?

După zâmbetul larg care-i lumină brusc fața, mi-am dat seama că va accepta.

– Aduc satul meu din Nigeria aici, în Montana, pentru noii mei prieteni, noua mea casă. Mă bătu ușor pe mână și continuă: Da, cânt la tobe pentru tine de Crăciun. Mulțumesc. Acum pot dărui și eu ceva.

Nu i-am cruțat nici pe profesori:

– Stan, am auzit că tu cânți la xilofon.

– Da, e adevărat. Bunicul meu m-a învățat.

– Bun. Te înscriu să cânți la Concertele de Crăciun din Telena.

– Eu? Într-un concert de Crăciun?

– Da, tu. Poți să începi să exersezi. Iar tu, Terry, ai o voce gravă și profundă. Tu vei fi povestitorul.

Terry – cel cu vocea gravă și profundă – păru foarte surprins și foarte bucuros.

– Ești sigură? Povestitorul! Întotdeauna mi-am dorit să fiu povestitor. Iuhu! Mulțumesc, Meredith!

– Pentru puțin. Repetițiile încep chiar acum.

Salutată cu chiote de veselie de către noul meu toboșar și formația lui, am pornit înapoi spre bucătărie. În drum, am fost oprită de Charlie, unul dintre Cei Bătrâni, care mi-a zis:

– Pe toate cele sfinte, Meredith, dacă ar fi să mor azi și să-mi întâlnesc creatorul, cu tot cu corurile de îngeri pe fundal, aș fi fericit pentru că am apucat să gust din cocktailul tău de Crab-Dat-Naibii și este absolut delicios! Delicios!

M-am uitat înspre Cei Bătrâni. Ei s-au uitat de asemenea spre mine. Davis a numărat unu, doi, trei și-apoi au strigat toți:

– Meredith Fericita!

–Foarte amuzant. Domnilor, cântați cumva colinde de Crăciun?

Ceva mai târziu m-am uitat pe fereastră, de-a lungul străzii înzăpezite. Cine din orașul ăsta mai avea talent, ca să-l pot urca pe scenă pentru spectacolul de Crăciun? Prietena mea din liceu, Martha Shan, avea un studio de dans și toată lumea adoră să vadă copii mici în costume... O să-i rog pe prietenii mei artiști, Claudia și Tim, să-mi picteze ceva în spiritul sărbătorilor, poate reușesc să fac o proiecție cu lucrările lor în fundal, în timpul concertului... Corurile de la diferite biserici, școli... Ranna May, cu siguranță...

–Crezi că-i normal să ai poftă de avocado cu cereale când ești gravidă? mă întrebă Mary. Pentru că eu am poftă de așa ceva. Ai niște avocado pe-aici?

–Bună seara.

Logan. Chiar în spatele meu.

Priveam fix bradul de Crăciun imens din piața centrală a orășelului, în care în curând aveau să se aprindă sute de luminițe colorate. Am simțit că mă topesc și devin o băltoacă de caramel cald.

La momentul respectiv, câțiva preșcolari cântau colinde chiar lângă bradul de Crăciun. Publicul era destul de numeros. Una dintre fetițele din cor se scobea în nas și apoi cerceta prada pescuită, lăsând senzația că dă cu tifla audienței. Alt puști se întorsese cu spatele spre noi și își mișca fundul în ritmul muzicii. Alta – întâmplător, puștoaica era chiar una dintre fetele lui Katie – își tot ridica poalele rochiței de catifea peste cap și apoi, după ce-și arăta chiloțeii, le trăgea iar în jos.

Maică-sa, Katie, stătea chiar lângă mine, murmurând întruna:

–Oh, sfinte Dumnezeule! Oh, sfinte Dumnezeule! Fă ceva! șuieră ea către soțul ei aflat lângă ea.

Era un tip bun și iubitor. Încercă să-i facă semn fiicei lor, să nu-și mai ridice așa rochița, în văzul tuturor.

Gestul lui nu avu efectul scontat. Fetița își ridică sus, sus de tot rochița și începu să o fluture spre părinții ei, în semn de salut.

–Doamne mare ți-e puterea! oftă Katie. Și a trebuit să-și pună chiloții cu Spiderman ai lui frate-său, nu-i așa?

–Bună, Logan.

Vocea mea sunase pițigăiat. Am încercat să respir, n-am reușit, așa că am decis să mă prefac cât mai serioasă.

–Logan.

–Meredith, zise el.

Era prea aproape de mine, mă făcea să mă simt mică în comparație cu pieptul lui uriaș.

–Îmi pare bine că te revăd.

–Și mie-mi pare bine că te revăd.

A naibii voce pițigăită! Dar cum să vorbesc când eu mi-l imaginam pe Logan pescuind în râu alături de mine, în timp ce în jurul nostru pluteau ușor platouri argintii pe care tronau torturi de nuntă? Am scuturat din cap. Torturi de nuntă! Asta de unde mi-o fi venit?

–Unde sunt Sarah și Jacob?

–Acasă. I-am invitat, dar...

–N-au vrut să vină?

Am clătinat din cap. Nu. Sarah nu a vrut să meargă spunând că „Fetele nu mă plac. Larissa a făcut un desen cu mine, cu un fard negru ce-mi acoperea ochii de tot. Toată lumea a râs. Mă strigă Față-de-raton.“ Se prefăcea că nu-i pasă, dar a fugit repede pe scări, aprinzând în viteză lumina din camera ei și trântind ușa în urma sa.

–Jacob, vrei să vii la ceremonia de aprindere a luminilor din brad? îl întrebasem eu.

Cântase absent câteva acorduri din Bach, la pian, apoi spusese:

– Nu. A sunat cumva mama azi?

Când îi răspunsesem că nu, se întorsese spre pian și începuse să cânte furios Bach, dar apucasem să-i zăresc lacrimile.

Telena era cuprinsă de febra Crăciunului și avea toate accesoriile pregătite. Strada principală fusese decorată cu ghirlande, ornamentată din belșug cu luminițe verzi și roșii, înșirate în arc deasupra carosabilului. Copacii erau acoperiți cu plase de luminițe albe și fiecare felinar era împodobit cu beteală.

Deodată, Logan izbucni în râs și am știut imediat că o văzuse pe fetița căreia nu-i păsa de mulțime.

– Ce zici dac-am merge să cinăm undeva după asta? mă întrebă el.

– Nu.

Am simțit imediat cum crește tensiunea între noi.

– De ce nu?

De ce nu? Pentru că deja simțeam prea multe pentru bărbatul ăsta, iar situația asta nu ducea decât la suferință, iar eu tocmai asta voiam să evit.

– Eu... ăăă... trebuie să ajung acasă... știi, am de împachetat cadouri.

– Să împachetezi cadouri, repetă el, prelung și grav. Ah. Păi, da, mai sunt doar câteva săptămâni până la Crăciun, sigur, e bine să începi de pe acum.

– Da. Este.

– Ce zici dacă am merge să luăm cina și apoi te ajut eu să împachetezi cadourile?

– Nu.

M-am întors astfel încât să-l pot privi în față. Am încercat să-i vorbesc încet pentru că Cele Trei Înțelepte – Katie, Hannah și Vicki – trăgeau cu urechea fără rușine.

–Logan, nu vreau o întâlnire... Ți-am spus deja... Nu am timp pentru așa ceva.

–Bine, dacă nu vrei să-i zici întâlnire, atunci hai să-i zicem cină.

–N-o să meargă...

–Vă rog, toată lumea să o aplaudați pe... Norm se suise pe scenă și își articula ceremonios cuvintele: ... următoarea directoare a Seriei de Concerte de Crăciun din Telena, Meredith Fericita Ghirlandaio!

Pfu! Pentru prima dată în viața mea, m-am bucurat să-mi aud numele anunțat la un microfon. Am urcat pe scenă, în timp ce mulțimea aplauda și striga și aclama, și m-am așezat chiar în fața fetiței lui Katie. I-am făcut un semn discret cu mâna, iar ea și-a lăsat imediat poalele rochiței în jos, acoperindu-l pe Spiderman. Știam deja că Katie îmi va fi recunoscătoare pentru tot restul vieții.

Mi-am continuat discursul zâmbind, iar la sfârșit primarul mi-a dat o pălărie de cowboy cu un Moș Crăciun prins de borul ei.

–Știe cum să poarte chestiile astea, nu-i așa, fraților? Cele mai tari pălării de cowboy din Montana. Cu toții știm asta; mă rog, poate nu chiar *toți*. Avem un nou-venit în oraș, mulți dintre voi îl cunosc deja, sosit din Copper – Logan Taylor. Bine ai venit, Logan! Ne bucurăm să te avem alături de noi. Fraților, el este cel care a salvat-o pe Meredith în barul lui Barry Lynn. Un adevărat gentleman.

Eu nu voiam altceva decât să mă dizolv, să dispar, să mă ascund undeva.

Logan zâmbi spre mine, în timp ce oamenii îl băteau prietenește pe umăr, îl aplaudau și-l aclamau.

Luminițele din bradul de Crăciun se aprinseră și toată lumea exclamă – *uaaaaau*! și *aaaaah*! – și, uite-așa, am trecut toți, oficial, în sezonul Crăciunului.

La scurt timp, luam cina – neoficial – cu Logan. Nici nu știu cum m-a dus în restaurant. Acest bărbat e atât de convingător, încât nu știu de ce se mai obosește să folosească momeală în undiță. Pun pariu că ar putea la fel de bine să roage peștii să sară frumos pe mal, iar ei ar face-o, ascultători...

– Așadar, Meredith, n-ai mai fost căsătorită până acum?

Am scăpat din mână prăjiturica în formă de clopoțel și am încercat, încă o dată, să nu mi-l mai imaginez pe Logan sărutându-mă în fața casei lui imense din turtă dulce, frumos ornamentată. Uf. Ciudată mai sunt.

– Nu, n-am fost căsătorită niciodată. Mă mir că nu ți-a spus nimeni chestia asta; pari să fii la curent cu tot restul vieții mele. Nu m-aș mira dacă ai ști ce circumferință am la cap, ce note am avut în liceu și care-i starul rock care-mi place mie cel mai mult.

Zâmbi în lumina slabă a lumânărilor care pâlpâiau pe masa noastră.

– Bine, mi s-a spus că n-ai mai fost căsătorită, dar am vrut să-mi confirmi.

Am ridicat ceașca de cafea din fața mea și mi-am dat după ureche șuvița de păr alb. Îmi place când servesc cafeaua în căni de ceramică albe, la fel cum fac eu la pensiunea mea B&B, și-mi place să adaug lapte rece dintr-un urcior mic, argintiu.

– Consideră informația confirmată. Eu încă încerc să-mi dau seama ce caut în restaurantul ăsta, cu tine, mâncând tot soiul de aperitive care mai de care mai delicioase și plăcințele de lămâie și bezele. Ești iscusit, Logan. Cum se face că te las să te joci așa cu mine?

– Nu mă joc cu tine. Atâta doar că te-am convins că o cină luată în seara asta cu mine ar fi un bun început pentru sezonul Crăciunului. Ho ho ho!

Mi-am dat ochii peste cap.

–Ai vrut vreodată să te măriți?

–Nu.

Mi-am alungat gândurile departe de el și de perspectiva de a fi căsătorită cu el, de a mă trezi în fiecare dimineață lângă el, de a pregăti amândoi clătite cu gem de căpșuni, de a ne săruta, de a ieși împreună la pescuit pe râuri, de a merge cu o canoe, de a ne îmbrățișa, de a râde, de a călători, de a petrece timp cu copiii, mergând cu ei la filme, de a face dragoste, de a ne săruta din nou... și apoi durerea lovi. Puternic, rapid, gata să mă despice în două, urmată de furia că *nu puteam* avea toate astea, pentru că mi se răpise posibilitatea de a alege o astfel de viață.

–Nu? De ce nu?

–Pentru că sunt bine așa cum sunt, de una singură. Sunt prea independentă. Pot să conduc singură un tractor, pot să presez fânul și să-l transform în balot, pot să îmblânzesc un cal și pot trage cu arma. Am propria afacere, am doi copii cu diverse probleme, iar concertul pe care-l pregătesc acum mă poate aduce în stadiul în care aș bea o cantitate destul de mare de scotch, dar nu, nu simt nevoia să adaug un soț în toată amestecătura asta de groază.

Mda. Sunt bine pe cont propriu. Cu excepția momentelor când simt că singurătatea mă va ucide; atunci nu mai sunt așa de bine. Nu sunt atât de bine nici în nopțile în care mă copleșesc grijile și am nevoie de cineva care să mă țină de mână.

–Tu chiar *ești* bine pe cont propriu, zise Logan.

De ce trebuia ca lumina lumânărilor să scoată în evidență toate trăsăturile sexy de pe chipul lui Logan?

–Ești o femeie grozavă, Meredith. Foarte capabilă și puternică, și inteligentă. Îmi amintești de un armăsar neîmblânzit, de Munții Stâncoși și de fulgere. Și de prăjitura roz.

–Prăjitura roz?

Asta era una din prăjiturile mele favorite. Am rezistat tentației de a-mi lovi călcâiele cizmelor unul de celălalt.

–Da, e preferata mea. E delicioasă, de neuitat, dulce, feminină... într-un cuvânt, tu.

–Flirtezi la greu.

Am încercat să am un ton cât mai sec, în timp ce mă chinuiam să mai iau o gură de cafea. Mâinile îmi tremurau. Am pus cana jos. Pe farfurie mai era o prăjitură în formă de norocel. Poate ar trebui s-o mănânc.

El râse.

–Meredith, dacă m-ai cunoaște măcar puțin, ți-ai da seama cât de mult greșești.

–Nu flirtezi?

Se uită fix în ochii mei.

–Nu. Nu flirtez. Habar n-am cum să flirtez; nici măcar nu încerc. Dacă ți s-a părut că am flirtat fiindcă te-am comparat cu o prăjitură, atunci află că nu asta a fost intenția mea. Îți spun adevărul, cowboy.

–Ceva îmi spune că în trecut n-ai avut nevoie de flirt ca să ieși cu o femeie.

–Cam tot ce-am făcut până acum în viața mea s-a rezumat la muncă. Nu flirtez. Cu excepția ta. Cu tine chiar încerc să flirtez.

M-am înroșit toată.

–Serios?

–Mda. Funcționează?

–Păi... ăăă... când... da... nu... nu, da...

Modul lui de a flirta mă tulbura.

–Nu fac o treabă prea bună. Nici măcar nu te-ai prins că flirtez cu tine.

Eram o femeie dură pe vremuri. Ce s-o fi întâmplat cu mine? Puteam să mă descurc cu unul ca Logan!

–Data viitoare când ai de gând să flirtezi, anunță-mă. Pune un banner deasupra sau ceva de genul acesta, ca să nu mă prinzi cu garda jos.

Luă un creion de pe masă și scrise pe șervețel: „Meredith, flirtez cu tine".

Am început să râd. Nu mă puteam abține.

Încercă să deseneze o floare; floarea arăta de parcă ar fi fost sugrumată de un păianjen negru.

–Drăguță floare. Arată de parcă ar fi strangulată de un păianjen negru.

El desenă câteva picioare negre ce ieșeau dintr-o pată neagră, apoi renunță.

–Am încercat. Deci, nici un soț pentru tine. Niciodată?

–Nu. Da. Nu. Fără soț. Am oftat în sinea mea auzindu-mi cuvintele bâlbâite. N-am nici cea mai mică dorință să am un soț.

Ne-am zâmbit unul altuia, privindu-ne în ochi.

–Nici nu m-am gândit că ar fi vreo problemă din partea ta.

Am încercat să nu mă cutremur, dar m-am cutremurat oricum. Omul ăsta îmi dădea fiori. Într-un fel bun și, în același timp, într-un fel trist, care-mi zguduia rațiunea, pentru că știam că nu am să permit acestei relații să evolueze în nici un fel. Nu va fi nimic după seara asta. Seara asta va fi tot.

–Tu ai fost căsătorit? l-am întrebat. Copii?

Deja îmi displăcea profund fosta nevastă. Gelozia mă lovi din plin, ca un elf verde și turbat.

–Nu, n-am mai fost căsătorit. Cât despre copii, te asigur că, dacă i-aș fi avut, ar fi fost cu mine acum. Din păcate, nu am nici un copil.

M-a impresionat expresia de pe chipul lui. Părea sincer, profund întristat.

–Vrei copii?

Dădu din cap în semn că da.

–Vreau. Fără îndoială. Cinci ar fi un număr bun. Vreau o familie.

–Deci testezi piața să-ți găsești o nevastă.

Aveam chef să o invit pe Viitoarea Nevastă Necunoscută la un meci de kickbox, în care aș fi pus-o la pământ eu însămi. Iar ea mi-ar fi cerșit milă.

–N-aș spune că testez piața. Nu suport cumpărăturile. Pentru mine, iadul s-ar materializa într-un mall imens în care aș proba haine la infinit și aș cumpăra diverse chestii.

M-am prefăcut brusc interesată de cafeaua mea și de prăjiturile de Crăciun. Lângă prăjitura în formă de ren, era una în formă de coroniță și o alta în formă de Crăciuniță.

–De ce vrei să te însori?

O uram pe Viitoarea Nevastă!

–Vreau să trăiesc pentru totdeauna cu cea mai bună prietenă a mea.

–Ei, asta chiar e înduioșător.

Am încercat să nu fiu prea sarcastică.

–Dacă ar fi să trăiesc cu cel mai bun prieten, atunci aș trăi cu Vicki, Hannah și Katie. Vicki ne-ar pune pe toate să legăm vitele, Hannah ne-ar duce la petreceri de mate, iar Katie ne-ar pune să cutreierăm prin dormitor îmbrăcate în diverse costumații.

El izbucni în râs.

–Meredith, ești al naibii de amuzantă.

–Răspunde la întrebare, omule.

–Vreau să mă însor pentru că sunt convins că-mi pot clădi o viață fericită alături de o femeie pe care s-o iubesc mai mult decât propria-mi viață. Vreau să fiu cu cineva cu care să pot vorbi, cu care să râd, cu care să visez, cu care să am copii și să întemeiez o familie, pe care, mai apoi,

s-o întregesc cu nepoți. Vreau să călăresc alături de ea pe caii de la fermă.

El zâmbi, iar eu am simțit cum mă învăluie vârtejul întunecat al regretului.

–Vreau să iau cina cu ea pe terasă, să luăm micul dejun împreună și să ne bem cafeaua fierbinte de dimineață. Apropo, Meredith, știu să fac o cafea absolut remarcabilă. Vreau să călătoresc alături de ea, să cutreierăm împreună lumea în lung și-n lat și să avem împreună tot felul de experiențe. Nu vreau să fiu singur pentru tot restul vieții mele. Tu?

Nu, nici eu nu voiam așa ceva. Dar, în același timp, nici nu-mi doream să trăiesc în apropierea lui Logan și a Viitoarei lui Neveste Necunoscute, pe care aveam s-o fac bucăți la kickbox și pe care o uram din toată ființa mea, până la rădăcinile molarilor mei.

–Eu, una, nu mă simt singură. Sunt apropiată de părinții mei. Sunt apropiată de Jacob și de Sarah, cu toate că Sarah crede că sunt o idioată. În plus, am prieteni. Un bărbat n-ar face altceva decât să adauge stres și să-mi complice viața.

–Nici nu-ți place să vorbești despre căsătorie, nu-i așa? mă întrebă el.

„Nu atunci când este vorba despre căsătoria ta."

–Nu. Mai degrabă aș curăța dinții unui rechin cu ață dentară.

El râse iar, un râs plin și seducător, deși știam că nu e conștient de faptul că are un râs plin și seducător.

–De ce?

–Pentru că nu e pe lista mea de chestii pe care să vreau să le fac. Nu cred că aș fi fericită dacă m-aș căsători. E prea complicat, e dificil... Viața mea e complicată, dificilă. O harababură.

Oh, și încă ce harababură!

– Viața e complicată. Este o harababură. Uneori e dificilă, tragică, îți frânge inima, dar chiar și așa, eu aș prefera să trec prin toate complicațiile, harababura și tragedia asta, alături de o femeie pe care s-o iubesc, cineva pe care să mă pot baza. O femeie pe care s-o pot lua de mână și s-o duc în vârful dealului unde să ne așezăm la un picnic, chiar dacă amândoi plângem din cauza vreunui necaz. Sunt însă destul de realist asupra unui singur aspect, scumpo. Știu că mariajul nu poate fi perfect. Înțeleg asta.

Nu, n-avea cum să fie perfect. Viața își ia asigurări în privința asta.

I-am mâncat capul Crăciuniței, apoi am aruncat o privire spre umerii imenși ai lui Logan, spre ochii lui pătrunzători care emanau putere, spre floarea amuzantă pe care o desenase. Nu, mariajul nu era ceva perfect, dar cu Logan, ei bine, cu el, lucrurile ar fi putut tinde spre perfecțiune.

Slăbănoaga blondă cu care se va însura o să fie o norocoasă. Probabil că va fi foarte supărat pe mine când o voi lăsa lată, cu figurile mele de kickbox.

I-am mâncat picioarele Crăciuniței. Apoi i-am mâncat fundul.

capitolul 6

În acea seară, târziu, după ce mi-am făcut un ceai de mentă, m-am plimbat pe hol și m-am uitat în sus, la bräduțul de Crăciun dedicat muzicii. În colț, în spatele pianului, am observat că tapetul începuse să se desprindă. Mi-am pus cana de ceai pe masa veche, m-am aplecat și am studiat cu atenție locul.

Nu era doar un strat de tapet. Pe măsură ce desprindeam cu grijă straturile, unul de celălalt, am început să le număr. Erau șase în total. Fiecare tapet era diferit, pus în epoci diferite. Înflorat, în dungi, colorat, de care voiai. Fiecare tapet era diferit, fiecare fusese ales de o femeie diferită, într-o perioadă de timp diferită. Oare ce se întâmpla în viețile lor la vremea aceea? Oare se mutaseră de bunăvoie în casa asta? Să fi fost vreuna dintre ele mireasă din timpul războiului? Oare o alta s-o fi căsătorit de tânără, iar apoi regretase? Oare una dintre femei o fi fost îndrăgostită nebunește de soțul ei sau iubea pe altcineva? Prin ce greutăți or fi trecut? Aveau copii? Oare inimile lor fuseseră frânte vreodată? Erau fericite cu felul în care se așezaseră viețile lor? Ce-ar fi schimbat la ele dacă ar fi putut?

Toate gândurile astea, de la un tapet. Nu aveam nevoie de pereți să-mi vorbească.

Auzeam foșnetul fustelor lungi în bucătărie. M-am dus acolo, cu ceașca de ceai goală. Nu. Nu era nimeni în bucătărie. Am râs de una singură și m-am dus la culcare, dar nu înainte de a le striga: „Da' știu că ați ales un tapet frumos, nu glumă!"

–Cel mai rău e că nimeni nu se așază lângă mine la masă. Nimeni.

Am simțit că mă despic în două de durere. M-am întins peste masă spre el și i-am acoperit mânuțele cu mâinile mele. Nici măcar Tartele-Uau!-de-Caramel-cu-Nucă, pe care le făcusem special pentru el, nu reușeau să îndulcească situația.

–Mda, și eu am parte de distracție, spuse Sarah. O gașcă de fete de la școală, știi genul ăla de tipe cu popularitate – zise ea, desenând cu degetele în aer semnele citării –, au spus tuturor că sunt o Lolita modernă, de parcă le-aș fi sedus tații sau ceva de genul ăsta. De ce mă urăsc?

–Eu încerc să merg mai încet către cantină, zise Jacob, pentru ca majoritatea copiilor să termine de mâncat până ajung eu acolo. Apoi găsesc o masă la care stau doar câțiva puști, dar nu mă așez aproape de ei ca să nu-mi spună să mă car de-acolo, ca un tocilar ce sunt. Dar nu mă așez nici prea departe, ca nu cumva să se prindă toată lumea din cantină că nu am nici un prieten.

–Eu deja am trecut de faza asta, zise Sarah, pe un ton disprețuitor, deși i-am zărit lacrimi în ochi. De fiecare dată când trec pe lângă o „fată populară", mă strigă în toate felurile sau mă lovește în treacăt cu umărul, ori se oprește din ceea ce face în acel moment și se holbează la mine.

Am încercat să nu plâng. Uneori, copiii se poartă groaznic unii cu ceilalți.

–În timpul orelor, stau în banca mea și-mi văd de treabă, încerc să par cât mai ocupat în momentele în care profii îi lasă pe copii să vorbească între ei, zise Jacob. Toți vorbesc între ei, dar nimeni nu vorbește cu mine. Sunt invizibil.

–Pe mine mă tratează de parcă aș avea lepră sau cam așa ceva.

Mai târziu, după ce ne-am vărsat toți trei amarul într-un joc furios de scrabble, m-am sprijinit de masă și am plâns până mi s-au umflat ochii.

Oare câte mame care au trăit în casa asta au plâns în bucătăria asta pentru copiii lor, pe care îi iubeau din tot sufletul și pe care nu-i puteau proteja de răutatea lumii?

Toate, mi-am răspuns singură. Toate.

Repetițiile aveau loc chiar în sala unde urma să aibă loc concertul și, dat fiind că aveam *atât* de puțin timp la dispoziție, durau foarte mult.

În prima seară am lucrat la primul set de fragmente, cu grupul de oameni care urmau să le interpreteze. Erau o grămadă de inși de toate vârstele, pe care îi adunasem de prin diverse biserici și școli.

A doua seară, am lucrat la al doilea set. A treia seară, am repetat toți, împreună.

Rezultatul a fost un dezastru total în care se combinau dezorganizarea, zgomotul și haosul.

–Ei, mătușă Meredith, când toată povestea asta se va termina, o să ai aceeași problemă ca mine, zise Jacob, bătându-mă afectuos pe mână. Nimeni n-o să mai vrea să stea cu tine la masă.

–Mda, zise Sarah, spărgând un balon din gumă de mestecat. Mai mult ca sigur n-o să fii în grupul fetelor populare. Ei bine, asta e, nimeni din familia noastră nu face parte din grupul popular.

Mi-am dat ochii peste cap, i-am aranjat lui Sarah tricoul prea scurt, apoi mi-am îmbrățișat copiii înainte ca ei să plece.

Martha îmi făcu semn cu mâna și porni spre mine. Fusese de acord să se ocupe de decorul de la Centrul Comunitar. Dintr-un șnur, bandă adezivă și ramuri de brad, femeia asta putea să creeze lucruri demne de un muzeu.

–Bun, Meredith, zise ea, consultându-și foile prinse de un clipboard. O să avem o cruce în mijlocul scenei, una înaltă, cât mai naturală. O să folosim cutii albe, tifon

alb, pânză albă și bumbac pentru zăpadă. O să avem lumini albe, strălucitoare, ornamente gigantice, strălucitoare, agățate de tavan și mulți brazi de Crăciun... Oh, uite cine-i aici! Logan, mulțumesc că ai venit.

M-am întors repede pe călcâie și m-am trezit cu el chiar în fața mea.

Bărbatul care nu-mi ieșea din minte, care mă făcea să tremur și să plutesc, și-n urma căruia rămâneam înfierbântată și jenată.

–Meredith, Logan poate face orice cu un ciocan și-o drujbă. Se înroși toată. Știi ce vreau să zic! Am discutat cu el când a trecut pe la pensiune și am stabilit că o să ne ajute cu decorul. Trebuie doar să-i spui ce anume ai în gând. Poate să facă totul cu drujba lui! Și are și ditamai burghiul! Se înroși mai tare. Știi ce vreau să zic!

Era frumos tipul!

–Salut, frum... M-am abținut. Mi-am dres glasul. Salut, Logan.

Purta o geacă neagră, blugi, cizme de cowboy. Rânji la mine.

Am simțit cum mă înroșesc.

Îmi făcu semn cu ochiul.

M-am înroșit și mai tare.

Pe vremuri eram o dură! Nu roșeam. „Oare ce se întâmpla cu mine?“

Întinse brațul să dea mâna cu mine, de parcă atunci ne întâlneam prima oară. I-am dat mâna, sperând să nu bage de seamă tremurul. Vezi? Asta face omul ăsta din mine.

Îmi ținu mâna strâns. Mâna mea tremura. El îmi făcu iar cu ochiul.

Știa. La naiba, știa.

Eram atât de jenată, încât îmi venea să ies afară, să încalec pe un cal și s-o iau la galop.

Până-n Oregon.

–Deci, Logan, ce vânt te-aduce pe aici? În Telena? Ce te-a adus acasă?

Am încercat să mă îndepărtez puțin de el.

Toată lumea care fusese prezentă la repetiții plecase. Noi rămăseserăm așezați la masă. Voia să discutăm detaliile decorului de pe scenă, deși aveam vaga bănuială că știa exact ce trebuie făcut. Eu am presupus că se va așeza în fața mea, de cealaltă parte a mesei.

Ei bine, nu. Acest cowboy pe umerii căruia puteau dansa lejer o sută de mii de îngerași se așeză chiar lângă mine. M-am tras mai într-o parte. Îi simțeam mirosul. Mirosea ca vântul din Montana, a mentă, și a brazi, și a râuri liniștite de munte, în care se poate pescui.

–Sunt aici datorită Crăciunului.

–Datorită Crăciunului?

–Da.

Bătu darabana în masă.

–Anul trecut, cam pe vremea asta, mă aflam la o întâlnire, în Los Angeles. Tocmai achiziționam o afacere. Era o firmă de inginerie, care avea să fie complementară afacerii mele de construcții din California. În fine, întâlnirea se lungea, iar discuțiile începuseră să se cam încingă. La un moment dat, am avut senzația că nu mă mai aflu acolo. De ani în șir eram numai pe drumuri, aveam cutii așezate una peste alta într-o casă în care abia dacă apucam să intru, nu mai avusesem o vacanță de nu mai știam când și dormeam cam șase ore pe noapte.

Îmi amintesc că m-am uitat în jurul meu prin cameră, la toți acei oameni puternici, grozavi, pe care îi angajasem. Erau la fel ca mine. Motivați, neobosiți, ambițioși. În fine, am pus punct întâlnirii și toată lumea a plecat acasă. Am mers cu mașina până la plajă și m-am plimbat de-a lungul debarcaderului. Îmi amintesc că m-am gândit

atunci cât de frumos e oceanul, iar asta m-a dus cu gândul la apă, apoi la pescuit și, în fine, la Montana.

–Și?

O vreme, nu spuse nimic. Își trecu mâna prin părul des, apoi își aținti ochii strălucitori asupra mea.

–Și mi-am dat seama că realizasem ceea ce îmi propusesem să realizez.

–Și anume?

–Stabilitate financiară.

Am încuviințat din cap. Și eu îmi dorisem stabilitate financiară. Când investisem toți banii pe care-i economisisem în New York într-o singură afacere, mă speriasem de moarte.

–Și acum eram gata să plec acasă. Știi că am crescut în sărăcie, Meredith, iar când ești sărac, sentimentul de disperare, de nepotrivire, frica și lupta... toate astea nu te părăsesc niciodată. Niciodată. Mama mea era forțată să lucreze tot timpul, asta pentru că tatăl meu – care *nu a fost bărbat* în nici o privință – a decis că avea să-i fie mai bine dacă se cară să vadă lumea decât dacă stă acasă și are grijă de soția și de fiul lui. Mama lucra pentru compania de minerit, în birouri, apoi trei nopți pe săptămână lucra ca ospătăriță. Eu am început să lucrez de la nouă ani. Livram ziare la ușile oamenilor, vara tundeam gazonul și, înainte să intru la facultate, am lucrat în mină. Era o muncă grea, periculoasă. Mi-am privit mama luptându-se din greu și am decis, încă de la o vârstă fragedă, că n-am să accept niciodată să mă caut prin buzunare de mărunțiș pentru mâncare, că n-am să plâng de disperare când mi se va strica mașina și că n-o să-mi fac griji cum să-mi plătesc asigurarea medicală. Și așa a fost. Financiar, am fost mereu pe punctul de a ne prăbuși în gol. Odată, chiar s-a întâmplat să fim faliți, pentru că mama a făcut pneumonie, n-a putut merge la slujbă și uite așa

am pierdut casa. Știam că nu vreau să-mi trăiesc viața așa. Trebuia să fac bani. Nu exista altă cale.

Își trase înapoi umerii uriași.

–O grămadă de oameni care au afaceri profitabile și care fac bani au avut parte cam de aceeași copilărie pe care am avut-o și eu. Nu putem, sub nici o formă, să ajungem înapoi de unde am pornit. Așa că ne chinuim să creăm ceea ce n-am avut și ceea ce ne-am dorit cu disperare să avem; și nu ne găsim liniștea până nu obținem toate astea.

Am încuviințat din cap.

–Dar prețul pe care l-am plătit pentru siguranța financiară este că n-am o viață personală despre care să pot vorbi. N-am făcut altceva decât să muncesc. Și cu toate astea, mi-am dorit dintotdeauna o familie. Mama a murit când eu aveam douăzeci și cinci de ani. Era singură la părinți, așa că n-am mai avut pe nimeni. După seara aceea în Los Angeles, timp de vreo șase luni, m-am tot gândit cum stau lucrurile. Și, cu fiecare zi care trecea, eram din ce în ce mai convins că trebuie să mă întorc în Montana și să-mi clădesc o viață aici. Încă lucrez, dar între timp am promovat oameni din personalul meu, pe alții i-am restructurat și am de gând să continui așa.

–Cum a decurs mutatul? l-am întrebat.

Se aplecă spre mine. Umerii ni se atingeau, iar el zâmbea ușor.

–Mai bine decât mi-am imaginat.

–Dar nu-ți lipsesc momentele în care închei o înțelegere, atmosfera din mediul de afaceri, oamenii?

El clătină din cap.

–Îmi lipsesc unii oameni cu care am lucrat și care au fost alături de mine ani în șir. Dar încă vorbim, ne scriem e-mailuri. Mă amenință că se vor muta toți în Montana, la mine acasă, și vor petrece toată ziua la pescuit, dar

le-am spus că nu pot face asta pentru că am nevoie de cineva care să conducă afacerea. Cât despre celelalte aspecte ale afacerilor? Călătoriile, intensitatea, politicile, lucrul cu oameni de tot soiul, care mai de care mai dificili – nu, astea nu-mi lipsesc. De fapt, cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât mă simt mai viu. Parcă aș fi fost pe jumătate mort ani de-a rândul, îngropat în muncă.

–Deci, ai venit aici ca să rămâi.

El îmi zâmbi.

–Da, Meredith, am venit aici ca să rămân. Reîntoarcerea asta a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea.

Privirea lui se plimbă peste chipul meu, peste trupul meu, într-un fel atât de provocator, încât am simțit fiecare nerv din mine strigându-mi să am grijă.

–Aveam nevoie să întâlnesc pe cineva cu o șuviță albă în păr.

În acea noapte, am visat iar accidentul.

În vis, îi vedeam ochii, dar era întuneric, iar în mintea mea se lăsa întunericul. I-am auzit vocea, slab, și l-am privit făcând ceva la corpul meu, în timp ce eu pluteam deasupra. L-am auzit țipând la mine și apoi, în vis, mă stingeam.

M-am trezit tresărind. M-am ridicat în capul oaselor, gâfâind.

Mai târziu, mi s-a spus că motociclistul mi-a dat primul ajutor. Un alt motociclist, prieten cu părinții mei, s-a repezit după un telefon, să cheme ambulanța, care, de altfel, a sosit în câteva minute, urmată de părinții mei. Când au sosit ei, motociclistul reușise deja să mă stabilizeze, iar eu respiram singură, din nou, deși eram în stare de inconștiență.

Mai apoi, părinții mi-au spus că i-au mulțumit, dar că au fost atât de panicați, atât de isterici în momentul în care și-au văzut fiica zăcând pe carosabil într-o baltă de sânge, încât au uitat să-l întrebe cum îl cheamă.

–Spre rușinea mea eternă, nu am aflat numele acelui tânăr, se văicărise tata.

–L-am căutat în raportul întocmit atunci de poliție, dar nici acolo nu apare numele lui, spusese mama. A fost îngerul tău păzitor, Meredith. Îngerul tău. Cel puțin, acum știi sigur că ai unul.

Tata mă sărutase, apoi mama.

–Meredith, te iubim atât de mult! Ce-ai zice de niște ceai cu biscuiți? Ție îți plac biscuiții.

–Are nevoie de niște pizza calzone! anunțase tata. Cu *toții* suntem nebuni după pizza calzone făcută de mine!

M-am uitat pe fereastră, spre catedrală, în bezna de afară. În curte, preoții așezaseră o grămadă ornamente în formă de reni luminoși, iar în mijloc trona o cruce imensă, ale cărei luminițe erau aprinse, celebrând miracolul nașterii lui Hristos.

Am oftat adânc. Anul ăsta, de Crăciun, aveam și eu nevoie de un miracol.

capitolul 7

Am continuat să caut mai multe numere pentru concert.

Maly, o bucătăreasă venită tocmai din Cambodgia și stabilită la noi în oraș, făcea în fiecare an de Crăciun o casă imensă din turtă dulce pe care o expunea în vitrina restaurantului ei. A fost de acord să decoreze o astfel de casă direct pe scenă, în timp ce corul avea să cânte. Urma să o filmăm cu o cameră video și să proiectăm imaginile pe un ecran imens, în timp ce ea va decora și va aranja turta dulce, transformând-o într-o casă a Moșului magică, fantastică și delicioasă.

– Tu vrei la mine să apar în spectacolul tău Crăciun? întrebă Maly, în timp ce-și savura ceaiul în restaurantul ei.

– Maly, sigur că vreau.

– Eu onorată.

– Noi suntem onorați.

Am mai vorbit puțin despre sărbători, despre cadouri și altele, și apoi vocea ei deveni îndrăzneață în timp ce-mi spunea:

– Meredith, familia mea, noi am venit aici din Cambodgia, cu bărcile. Stat mai întâi în lagăr. Abia dacă avut ce mânca. Soțul meu murit, îmbolnăvit. Eu luat cei trei fii ai mei, încă mici, în barcă. Prima barcă scufundat. Noi salvați, întorși în lagăr. A doua oară, noi în barcă, noi plătit la pirați să nu facă rău, barca nu scufundat și noi ajuns aici. Fără război. Fără lagăr. Fără bombe. Fără poliție să sperie.

Clătină din cap. Nu am putut să nu observ că i se umpluseră ochii de lacrimi.

–Noi muncit din greu. Noi avem restaurant. Fiii mers la facultate, toți doctori. Ajută pe alții. Acum voi rugați să facem casă de Crăciun în concertul de Crăciun din Montana. Ciudată, viața. Și tristă. Așa viața, nu-i așa? Ciudată, tristă, fericită. Da, eu fericită să fac casa de Crăciun. Meredith, eu mulțumesc ție.

–Mulțumesc și eu, Maly. Abia aștept să o văd.

–Da, și eu.

Ne-am cuprins mâinile în spațiul dintre ceștile noastre, așezate pe masă.

Am descoperit un alt număr în sala mea de mese, când am stat cu Norm și Howard de vorbă, în dimineața următoare, după ce plecaseră toți.

–Eu din greșeală l-am împușcat pe fratele meu, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, spuse Norm pe un ton meditativ.

–Serios? l-am întrebat eu.

Încuviințară amândoi din cap.

–După Bătălia de la Bulge, am petrecut un Crăciun în închisoare – am fost prizonier de război, Meredith, îmi povesti Howard. Am fost băgați toți într-un vagon cu care se transportau vitele, fără ferestre, și ne-au dus într-un lagăr. La un moment dat, am auzit motorul unui avion. Câteva secunde mai târziu, am fost bombardați. Ne-am aruncat toți la podea, în timp ce trenul mergea mai departe.

–Mai târziu, am comparat cu Howard datele zilelor și locurile, continuă Norm povestea. Eu eram pilot de luptă. Ne-am dat seama că eu am fost cel care a bombardat vagonul lui. Evident, nu aveam nici cea mai vagă idee că acolo se aflau oameni, ba mai mult, că erau soldați

americani, prizonieri de război, altfel ordinul nu ar fi fost dat.

Chipul lui Norm se întunecă.

–Încercam să scoatem din funcțiune șinele de cale ferată.

–Apoi eu am devenit oaspetele nemților, zise Howard. N-a fost prea plăcut. Vezi cicatricea asta? Și pe-asta? Pe astea – plus încă vreo câteva de pe trupul ăsta bătrân – le-am căpătat ca prizonier de război în acel lagăr. Când au venit americanii și ne-au salvat, nu aveam nici cincizeci de kilograme și eram bolnav. Dar îmi amintesc și acum Crăciunul petrecut acolo.

Zâmbi, dar zâmbetul lui avea în el ceva trist.

–Am cântat colinde de Crăciun. O parte din soldați doar fredonau – erau prea grav răniți, prea slăbiți ca să cânte. Alții nu au cântat deloc; poate că nu voiau să-și amintească de locurile în care ar fi trebuit să fie și nu erau. Câțiva însă au cântat cât i-au ținut plămânii. Bătrânul Petey, un puști din Arkansas, a cântat cât a putut de tare. Avea nouăsprezece ani. Mai târziu, mi-a zis că a cântat așa ca să poată auzi vocea unchiului său în propria lui voce. Un altul care a cântat a fost Dirk, din Texas. Mi-a spus că a făcut-o pentru că avea încredere în speranță, iar Crăciunul e plin de speranță. Un al treilea băiat, Paul, din Georgia, mi-a spus că a cântat pentru Iisus și pentru că era recunoscător. L-am întrebat atunci: „De ce ești recunoscător? Uite și tu unde am ajuns. Fără mâncare. Fără apă potabilă. Suntem prizonieri." Iar el mi-a răspuns: „Cânt pentru că sunt încă în viață, mulțumesc, Iisuse, pentru asta, de-aia cânt, și pentru că sunt mândru de noi. Sunt mândru de soldații americani." Apoi, mi-a tras una în umăr: „Băi, Howard, mă bucur că și tu ești în viață, chiar dacă sforăi mai ceva ca omul peșterilor". Eu cu Paul și Norm, aici de față, suntem încă prieteni buni.

Ne vedem o dată pe an. Și de fiecare dată îmi spune: „Sunt recunoscător că sunt în viață, dar și mai recunoscător sunt că voi doi sunteți în viață. Mulțumesc, Iisuse, și Crăciun fericit!“ Înțelegi ce zic, Meredith?

– Înțeleg, Norm, înțeleg. Iar tu și fratele tău o să spuneți din nou povestea asta pe scena concertului de Crăciun.

Mi-am șters lacrimile de pe obraji.

– Pe bune?

– Da. Până la colinda *Noapte liniștită*. Nu accept un refuz.

Le-am întins apoi o farfurie cu prăjiturele Divinitatea Roz.

Howard înșfăcă vreo cinci și-mi făcu semn cu ochiul.

– Când ești atât de bătrân, nu-ți mai faci probleme legate de ce trebuie și ce nu trebuie să mănânci.

Norm luă vreo șase.

– Sunt delicioase, Meredith Fericita. Viața mea e atât de bună de când te-ai mutat înapoi în Telena!

Hannah mi-a mai făcut rost de un moment pentru concert și cu asta am încheiat căutarea.

– Mai ai nevoie de oameni pentru concert?

– Da, dacă ai pe cineva bun.

– Întreabă-l pe Simon.

– Simon?

Simon, nervosul, cel cu mâinile tremurânde, cel cu mărul tăiat în cinci felii și multe alte obsesii?

– Da, Simon. Când s-a mutat aici, m-am dus și am făcut cunoștință cu el. Numele lui mi se părea cunoscut, așa că l-am căutat pe internet. Hannah părea destul de mulțumită de isprava ei. Matematica și muzica merg mână-n mână. Sunt similare.

– Deci, cine-i tipul?

Hannah fredonă una dintre melodiile mele clasice favorite.

– Ăsta este el.

– Cine?

– Este Simon Baumgartner. Violonistul de renume internațional din Boston. A făcut o cădere nervoasă. A renunțat să mai cânte la vioară și a dispărut.

– Și a reapărut aici, în Telena, am continuat eu, gânditoare. Excelent. Cred că acest concert este exact ce a comandat Moș Crăciun pentru el.

– Pot să aud sunetul matematicii în muzica lui.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Tu auzi matematica și-n rafalele vântului...

– Știi, acum că zici...

Ultimele două săptămâni au zburat pe lângă mine, căci am avut extrem de mult de lucru. Patru dintre camerele mele erau acum ocupate de turiști, fie singuri, fie în cupluri; toți musafirii mei erau veseli și relaxați, ceea ce nu se întâmplă întotdeauna. Din când în când, mă mai aleg și cu câte unul care aduce mai degrabă cu un Frankenstein furios și, nu se știe cum, eu sunt vinovată că viețile lor au ajuns o ruină.

Odată, o femeie s-a plâns de două ori de omleta pe care i-am făcut-o. Mi-a zis că-i prea prăjită. De două ori. Nimeni nu se plânge de ouăle pe care le fac eu, pentru că sunt de-a dreptul fenomenale. A treia oară când s-a plâns, am spart patru ouă într-un pahar și i le-am trântit pe masă.

– Astea sunt destul de neprăjite? am întrebat-o eu.

Altă dată, am avut de-a face cu un tip pe care-l părăsise nevasta. Nu era greu să vezi asta. Era gata să abereze la infinit pe tema asta, către oricine era dispus să afle mai

multe despre vrăjitoarea de nevastă-sa. Davis a numărat, iar Cei Bătrâni au strigat într-un glas:

–Meredith Fericita!

Atunci mi-am făcut intrarea în sala de mese, cu un platou pe care scrisesem mare, cu litere făcute din stafide: TACI DIN GURĂ! Tipul a tăcut.

În restul timpului am fost ocupată cu treburile de la pensiune, cu repetițiile pentru concert, cu extrasul de cont care îmi dădea bătăi de cap și cu imensul sentiment de responsabilitate față de orașul Telena, aflat la ananghie; pentru a-și îmbunătăți situația economică, Telena avea nevoie de un spectacol de Crăciun care să aibă succes. Chestia asta mă îmbolnăvea de-a dreptul.

În plus, Sarah mi-a spus:

–Mătușă Meredith, nu mă poți controla. Am dreptul să fac alegeri. Știi, nu ești mama mea. Ești mătușa mea. Eu sunt adultă, pot să iau propriile decizii, iar tu nu ai dreptul să-mi distrugi viața.

Ceva mai târziu, a venit și Jacob să-mi spună:

–Câți ani trebuie să ai ca să te poți lăsa definitiv de școală, pentru că eu, unul, mă gândesc s-o abandonez.

Eram epuizată și abia mai reușeam să adorm.

Cu excepția momentelor când mă gândeam la Logan.

Simțeam că iau foc de fiecare dată când îmi venea în minte.

Curând, totul va lua sfârșit. Înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Am să pun capăt acestei povești și cu asta, basta.

Când își va găsi Viitoarea Nevastă, eu am să mă mut în Antarctica, să nu cumva să-mi exersez figurile de kickbox pe fața ei.

–Mergem la pescuit.

–Ce, acum?

–Acum.

Logan îmi zâmbi, apoi deveni serios.

–Vremea s-a îndreptat în sfârșit, drumurile nu au cum să înghețe și în plus, draga mea, muncești până la extenuare. Mă apucă oboseala numai când mă uit la tine. Dă-mi voie să te iau la pescuit măcar pentru câteva ore. Am deja prânzul în mașină; am adus și prăjitură roz și bere. Suntem gata de drum.

I-am umplut iar cana de cafea. Venea să ia micul dejun aici, trei dimineți pe săptămână. Marry și Martha îl serveau cu rândul, pentru că lăsa „cel mai mare bacșiș din Montana".

–Nu pot, sunt prea ocupată.

Am pus jos bolul de cafea. Voiam cu disperare să merg. Eram întruchiparea stresului.

–Hai, draga mea, zise el, cu o voce moale. Lasă-mă să te ajut. Vreau să te ajut.

Brusc, am avut o viziune cu tot soiul de acadele ieșind din vesta lui de pescar.

Nu mi-a venit să cred când m-am trezit că dau din cap aprobator.

–Și când te-ai hotărât să te faci bucătăreasă, Meredith? mă întrebă Logan în timp ce stăteam amândoi în apa rece ca gheața a râului Missouri, îmbrăcați în pantaloni și veste de pescuit, cu cizme și ținând în mâini cele mai importante obiecte din lume: undițele. A fost un moment anume când ai luat hotărârea asta? Sau te-ai hotărât încă din copilărie?

–Am vrut să fiu artist, dar nu am avut nici un fel de talent. Nici unul. Tatălui meu îi plăcea să gătească specialități italienești pentru cină, iar mamei îi plăcea să pregătească un mic dejun englezesc. M-am alăturat lor și uite așa s-a născut în mine dragostea pentru gătit. Cred

că a fost o combinație din sos de tomate, usturoi, sărățele și croasante. Am terminat liceul, am dat la facultate, am terminat-o în trei ani, după care m-am înscris la școala culinară din New York și am rămas acolo.

Am lăsat deoparte sute de detalii pe care nu voiam și nici n-aș fi suportat să le împărtășesc cu el.

–Și ți-a plăcut la nebunie.

–Da, mi-a plăcut. Puteam să transform mâncarea în artă.

Și ador să pescuiesc în râurile de munte. E ceva magic în pescuitul în râurile de munte, chiar și pe cel mai crunt ger.

–Mâncarea ta chiar arată ca o operă de artă, Meredith.

–Ah, mulțumesc.

La naiba, complimentul lui m-a făcut să roșesc. Am roșit.

–Dar eu cred că mâncarea trebuie să aibă și o tentă amuzantă, să încălzească și inima, nu doar stomacul.

–Presupun că de aceea, la micul dejun, Ming a căpătat ouă ochiuri și bacon așezate în forma unui chip zâmbitor, iar Torey Higadishi a primit trei păhărele de tequila cu suc de portocale.

–Da, asta pentru că odată Torey mi-a spus că trebuie să vadă de trei ori pe zi răsăritul soarelui ca să fie fericit. Așa că sucul de portocale este soarele pe care i-l ofer eu.

Ochii lui Logan se îmblânziră.

–Ăsta e un gest incredibil de frumos, Meredith.

–Vreau ca oamenii să se simtă băgați în seamă atunci când vin la mine la motel. Vreau să-i aud râzând. Vreau să-și savureze mâncarea într-un loc unde se simt în largul lor, iar cei care-i servesc să le știe numele și ce le place.

–Pariez că Sarah și Jacob apreciază și ei acest lucru.

M-am gândit la Sarah, luptându-se singură la școală, plină de mânie, și la Jacob, având de-a face cu aceleași emoții distructive pe care le avea și mama lor, și am simțit din nou furia aceea ascuțită săgetându-mi stomacul.

–Presupun că așa e. Dar e nevoie de ceva mai mult decât de mâncare pentru a ușura inima unui copil aflat la ananghie.

–Te superi dacă îmi povestești despre asta? Aș vrea să știu. Mă pot raporta la Sarah și Jacob, din mai multe puncte de vedere.

Am aruncat iar momeala, sperând să prind ceva, apoi i-am spus povestea, încercând să țin ascunsă furia care clocotea în mine.

–Ai renunțat la viața ta în New York ca să crești copiii, Meredith. A fost un act altruist, eroic.

–Ba nu, n-a fost așa. Îmi pare rău să-ți spun asta, dar nu am fost în totalitate altruistă în legătură cu asta. Aș vrea să-ți pot spune că am părăsit New Yorkul zâmbind și țopăind de bucurie, dar ar însemna să te mint.

Râul strălucea în jurul nostru, iar deasupra cerul era de un albastru pur.

–Îmi plăcea viața mea de-acolo. Îmi plăcea slujba, atmosfera. Dar uneori mă simțeam singură. Mi-am ținut respirația. Nu trebuia să zic asta.

–De ce nu? Ești sinceră.

„Pentru că mă face să devin prea vulnerabilă."

–Am fost furioasă pe soră-mea; uneori, încă mai sunt. Am fost nevoită să îmi mai schimb o dată viața când ea a... Am tăcut. Nu pot vorbi despre asta. Oricum, am venit pentru că îi iubesc foarte mult pe copii și pentru că nu am vrut să-i cresc în New York.

–Ei cum o duc?

–Sunt... Am înghițit în sec cu greutate. Sunt bine. Am înghițit din nou. De fapt, nu sunt prea... bine.

–Ești îngrijorată, văd asta. Povestește-mi mai departe.

Își îndreptă întreaga atenție spre mine.

Îngrijorată? *Îngrijorată?* Eram cuprinsă de *panică* din cauza comportamentului lui Sarah, din cauza atitudinii ei, din cauza felului ei rebel de a fi. Îmi venea rău când mă gândeam cum era ostracizată biata copilă la școală. Avea o mamă care o abandonase și era atacată la școală. Iar Jacob? Era închis în el aproape cu totul, deprimat, cânta obsesiv la pian și nu zâmbea niciodată. Mă omora gândul că mănâncă de unul singur la școală, iar toți ceilalți puști îl ignoră sau îl jignesc, aruncându-i cuvinte urâte, distrugându-i respectul de sine.

–Nu cred că pot vorbi despre asta. Stai puțin, eu sunt... Eu nu știu ce să fac... Încerc... Sarah este... Jacob este... M-am înecat în lacrimi, gândindu-mă la acești doi copii dulci. Nu-mi vine să cred că plâ-plâ-plâng...

–E-n regulă, Meredith, dă frâu liber lacrimilor. Plânsul e bun. Ești îngrijorată din cauza copiilor. Înțeleg. Și eu aș fi, în locul tău. Spune-mi ce se întâmplă. Te rog. Vreau să aud. Poate îmi stă în putere să te ajut.

Nu știu de ce, dar, după ce am mai aruncat o dată undița în apele râului, de data asta reușind o aruncare destul de jalnică, cu lacrimile curgându-mi șiroaie pe obraji și rostogolindu-se mai departe, pe vesta mea de pescar, m-am mai uitat o dată în ochii lui verzi, plini de compasiune, pentru a mă asigura că într-adevăr vrea să audă ce am să-i spun, după care am izbucnit asemenea unui torent uman.

Printre suspine, mi-am spus povestea, în timp ce lacrimile mele aterizau în apele înghețate ale râului. Am încheiat bocind în brațele lui Logan; ne țineam undițele în sus, cu brațele înfășurate unul în jurul celuilalt, vestă de pescar lângă vestă de pescar.

Nu știu prea multe despre meseria de părinte, dar un lucru știu sigur: îngrijorarea pentru copiii tăi care suferă,

care sunt singuri sau rătăciți sau care intră în situații periculoase o poate îngenunchea chiar și pe cea mai puternică femeie-cowboy-pescar din lume.

Vezi? Pescuitul în râurile de munte nu ține doar de pescuit.

În timpul repetițiilor care au urmat, a început să se întâmple ceva interesant.

O femeie pe nume Liberty Hall, o avocată din Telena, a hotărât că, în timpul fiecărei repetiții, ar trebui să se facă o masă în spiritul Crăciunului, pe care să se pună ce se găsește la îndemână de mâncare. I-a organizat pe toți cei care participau la concert și fiecare a adus ce a avut – cină, aperitive, deserturi specifice sărbătorilor, băuturi fără alcool și așa mai departe.

Astfel că în fiecare seară, am muncit din greu, am făcut repetiția, după care am trecut la ceea ce mulți numeau „partea lor preferată" și mâncam împreună cu toții.

Într-o seară, după ce am luat cina, Liberty a venit la mine și mi-a spus:

–Știi, Meredith, în viața mea nu am fost mai fericită ca acum că trăiesc în Telena. Am reușit să cunosc atâția oameni, să le aud poveștile, oameni pe care nu i-am cunoscut deloc până azi, deși mi-au fost vecini ani de-a rândul. Înainte mă simțeam singură, pentru că nu cunoșteam prea mulți oameni în afară de colegii de la muncă. Îmi zâmbi. Acum nu mă mai simt așa de singură.

Am auzit aceeași poveste de la cel puțin alți zece oameni.

Dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că oamenilor le făcea plăcere să participe la pregătirea concertului, nu trebuia decât să ascult râsetele din timpul mesei, să-i văd îmbrățișându-se la plecare, să observ noile prietenii care se legau.

La naiba, chiar îmi venea să-mi lovesc călcâiele cizmelor mele de cowboy unul de celălalt.

–A fluierat după mine cu un fluier pentru rațe.

Eram pe punctul de a-mi începe fulminant seara în barul lui Barry Lynn, în compania Celor Trei Înțelepte.

–Cum adică a fluierat după tine cu un fluier pentru rațe? întrebă Hannah.

Purta un pulover cu chipul lui Einstein imprimat.

–Vreau să spun – zise Katie – că i-a dus pe copii la maică-sa, s-a dezbrăcat gol-pușcă – de fapt, și-a lăsat pălăria de vânător pe cap – și a fluierat la mine cu fluierul pentru rațe. Era felul lui de a mă chema!

–Vrei să spui că... că soțul tău a fluierat după tine folosind cu un fluier pentru rațe ca să-ți ceară... să ai relații intime cu el? zise Vicki, dându-și pe spate părul prins în coadă de cal.

–Exact asta vreau să spun! zise Katie, aruncându-și mâinile în sus. Așa m-a chemat la el. Oare crede că asta îmi place? Crede că e o chestie excitantă?

Am căzut pe gânduri toate trei. Un soț gol-pușcă, în capătul scărilor, suflând într-un fluier pentru rațe, ca nevastă-sa să vină la el pentru „relații intime".

–Katie, nici nu știu ce să-ți zic, i-am spus eu, înecându-mă de râs cu berea.

–Statistic vorbind, care-i oare probabilitatea ca un bărbat să facă asta din nou, se întrebă Hannah, în timp ce-și ștergea buzele de spuma de bere. Și tu ce-ai făcut?

–Am făcut ce am vrut să fac! strigă triumfătoare Katie.

–Și anume? am întrebat eu.

–M-am dus repede în garaj, m-am dezbrăcat, mi-am pus pantalonii de camuflaj, mi-am agățat bretelele peste sâni, mi-am trântit o pălărie de camuflaj cu pene pe cap,

am înhățat pușca de vânătoare și am strigat: „Vin după tine, rățoiule!"

Am bufnit în râs, iar berea îmi țâșni din gură.

–Și Mel ce-a făcut când te-a văzut venind cu o pușcă ațintită spre el?

–Păi, nu era *încărcată*, Meredith, zise ea. Cum m-a văzut, a măcănit din nou, după care ne-am alergat prin toată casa. El continua să măcăne. Eu continuam să țip după el: „Pac, pac! Te-am prins, rățoiule!"

–Și-apoi? întrebă Vicki, curioasă.

–Păi, am sfârșit amândoi pe masa din bucătărie. Rățoiul zăcea pe masă, împușcat, dar nu de-adevăratelea. Am lăsat pușca jos și-am măcănit împreună pe masa din bucătărie.

–Pe masa din bucătărie? întrebă Hannah.

Se vedea că era destul de intrigată.

–I-ai arătat rățoiului cine-i șeful, am zise eu, râzând cu lacrimi.

–Chiar că i-am arătat. A fost un rățoi norocos.

–Sunt sigură, am râs eu. Două rațe norocoase.

–Mac, mac! făcu Vicki.

–Bine, oameni buni, ascultați-mă, am zis eu, către mulțimea aflată la repetiție. Avem o problemă. Avem un Iosif, dar nu am găsit încă pe cineva care să joace rolul Mariei. Pe cine alegem pentru Maria? i-am întrebat eu.

–Eu știu, zise Shawnelle Williams.

Fusese directoarea liceului pe vremea când eu eram elevă, iar acum era directoare la școala unde mergea Sarah.

–Eu știu o Marie perfectă. Făcut o pauză pentru un efect dramatic mai mare. Sarah.

–Are dreptate zise Barry Lynn, și Sarah a ta s-ar potrivi de minune în rolul Mariei. Spune-i să scape de tot

machiajul ăla de pe față și de țoalele alea de groază și ne-am făcut cu o mamă. Și, pentru toți ceilalți prezenți, dacă nu vreți să vă alegeți cu interdicție la mine în bar, vă rog să nu uitați de jucării!

–N-o să accepte în veci, am zis eu.

Sarah pe post de Maria? Copilul Fac-Cum-Vreau-Eu-Tu-Nu-Mă-Poți-Opri? Fata cu machiaj negru?

–Întreab-o, zise Barry Lynn. Meredith, fata asta este o rebelă și cu toții știm de ce este așa. La naiba, eu am fost rebelă toată viața și vreau să-ți spun că am avut o copilărie mult mai bună decât a ei. Dă-i șansa să fie altcineva.

–Spune-i că noi toți vrem ca ea să joace rolul ăsta, ca să se simtă mai bine-venită, să se simtă bine cu ea însăși, să simtă că e susținută, zise Shelby Narrin.

Shelby are douăzeci și cinci de ani și era o tipă enervantă, care se plângea tot timpul, până în momentul în care s-a oferit voluntară în bucătăria noastră și și-a dat seama că a cam venit vremea să înceteze să se mai smiorcăie toată ziua în legătură cu viața ei.

–N-o să rateze ocazia asta, o să vezi, Meredith, îmi zise Norm, pe un ton cald. Și, în plus, va fi un eveniment binecuvântat.

capitolul 8

–Mătușă Meredith, în fața casei noastre e un cal și o căruță cu un fel de coviltir.

–Un ce, Jacob?

Îmi arătă cu degetul spre fereastra salonului.

Am încercat să mă ridic de pe canapea, mi-am prins piciorul între perne, m-am întors și-am căzut lată, cu fața în jos.

Jacob m-a ajutat să mă ridic.

–Ești cam neîndemânatică, mătușă Meredith.

–Ai dreptate, chiar sunt.

Mi-am aranjat hainele și, venindu-mi în fire, m-am uitat pe fereastră.

Birjarul și... oh, sfinte mare... birjarul și *Logan* îmi făceau cu mâna. Am privit perplexă cum Logan sare din trăsură și vine la ușa mea.

–Acesta e bărbatul cu care vei lua cina? întrebă Jacob.

–Ăăă... da.

Logan avea controlul asupra minții mele, eram sigură de asta. Cu două zile în urmă, se oprise la pensiunea mea și-mi zisese:

–Meredith, vreau să te invit la o cină miercuri, înainte de repetiție. O să trec să te iau pe la ora cinci.

Dădusem din cap ca un robot.

–E imens. Parcă ar fi un uriaș.

L-am cuprins pe Jacob de umeri:

–Hai să-l cunoști și tu.

El clătină din cap. Era atât de timid!

Sarah se repezi pe scări chiar în momentul în care sună soneria.

–E tipul cu care ai întâlnire, nu-i așa?

Mi-am aruncat o privire spre îmbrăcămintea ei, ambiguă și nepotrivită, și la machiajul ei, la fel de ambiguu și nepotrivit.

–Nu te certa cu mine acum, mătușă Meredith. E un bărbat la ușă. Prima ta întâlnire, după un secol și ceva, nu-i așa? Ai stat pe uscat. Un deșert pustiu, nu altceva. Fără nici un pic de apă.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce Sarah deschise ușa.

–Bună. Nu am făcut cunoștință încă, cel puțin nu oficial. Eu sunt adolescenta rebelă. Am probleme stresante și îi creez tot soiul de griji mătușii Meredith. Știu toți polițiștii pe nume. Și ei mă cunosc. Mătușa mea crede că mă îmbrac ca o...

I-am pus repede mâna la gură.

–Bună, Logan. Intră.

El închise ușa în urma lui și holul de la intrare păru brusc că se micșorează proporțional cu înălțimea lui Logan; până și bradul nostru decorat cu popcorn și afine părea mai mic.

–Mă bucur să te revăd, Sarah, zise el pe un ton blând.

La început, Sarah păru surprinsă și mi s-a părut că roșește, dar apoi se întoarse spre mine și începu să se holbeze la mine. Nu știu de ce se uita așa fix la mine – singura explicație pe care mi-am dat-o a fost că Sarah era o adolescentă furioasă, iar ăștia au tendința de a se uita fix fără nici un motiv anume.

–Jacob, zise el, întinzând mâna spre băiat. Te-am ascultat de multe ori cântând la pian. Ești un muzician talentat.

Jacob își lăsă capul în jos, înroșindu-se.

–Bărbia sus, i-am șoptit eu.

Ascultător, Jacob își ridică bărbia. Mă chinuiam să-l fac să privească oamenii în ochi și să stea drept. Era o bătălie care nu se mai termina. Metaforic vorbind, fusese efectiv lovit de prea multe ori în viață.

–El fie cântă la pian, fie scrie cântece noi, zise Sarah. Este mai talentat decât oricine altcineva. Frate, pentru mine ar fi superplictisitor. Eu prefer să mă furișez afară noaptea.

Mi-am dat ochii peste cap. Sarah își dădu și ea ochii peste cap, își încrucișă brațele la piept și-și ridică un șold. Logan nu scoase nici un cuvânt până când Sarah nu se uită spre el.

–Sarah, zise el. Nu te mai furișa noaptea afară. E periculos. Ești o tânără singură și, până la urmă, vei da peste cineva periculos și atunci vei regreta amarnic că ai plecat din casa asta. De fapt, te vei ruga să ajungi înapoi, în camera ta... Logan mai punctă câteva aspecte, după care îi spuse: Nu o mai necăji pe mătușa ta. Îi pasă de tine, te iubește și nu merită așa ceva. Nici tu nu meriți așa ceva. Se vede de la o poștă că ești inteligentă și stăpână pe tine însăți. Nu-ți distruge viața cu tot soiul de alegeri proaste.

Pe moment, am crezut că Sarah se va întoarce și va pleca supărată, dar cred că Logan, cu umerii lui lați și aerul său autoritar, a speriat-o prea tare ca să facă așa ceva. Mda, mi-am ascuns un zâmbet. Logan o intimidase. Ha! Poate că eram în posesia unei arme secrete.

După ce el termină ce avu de spus, Sarah șopti:

–Bine... bine... am înțeles... n-o să mai fac... Bine...

Apoi Logan se întoarse spre Jacob.

–Când ai început să cânți la pian?

–Cu mult timp în urmă, răspunse el, cu voce moale. Doamnele de la biserică îmi dădeau voie să exersez acolo.

Una dintre ele mi-a dat lecții. Așa, aveam un loc unde să merg atunci când...

Își mușcă buzele.

– ... când mama umbla noaptea prin oraș, completă Sarah, cu vocea plină iarăși de sarcasm. Sau când umbla de colo-colo în timpul zilei. Uneori lipsea cu zilele de-acasă. Eu am avut grijă de el.

Mie îmi venea să-mi acopăr fața cu palmele și apoi să sar cu picioarele pe pălăria mea de cowboy. *Cum a putut să-i lase așa, singuri?*

–Chiar a avut grijă de mine, zise Jacob, arătând înspre Sarah. Îmi amintesc că Sarah mi-a făcut clătite când am împlinit trei ani și mi-a făcut un tort semipreparat, pe care l-am decorat apoi împreună. Mă ducea la școală și îmi pregătea mereu pachețelul cu mâncare – avea grijă să-mi pună tartine, și unt de arahide, și jeleu, și venea la ședințele cu părinții.

Nu-i așa că vorbele pline de inocență ale unui copil îți pot străpunge inima?

–De Crăciun, Sarah îmi pregătea de fiecare dată cadouri, continuă Jacob. Pe cele mai multe le face singură. Poate face orice. Artă. Pictură. Chestii brodate. Cusute.

Jacob continuă să înșire calitățile surorii lui, fiind ca întotdeauna în astfel de momente mai animat ca oricând. Urmărindu-l, mi-am dat seama încă o dată ce dragoste puternică îi leagă pe cei doi frați.

–Sarah, dar ești o soră minunată. Bună și darnică. Logan se întoarse din nou spre Jacob. O să cânți la concertul de Crăciun, nu-i așa?

Îl informasem deja pe Logan că Jacob refuzase să cânte la concert.

–Nu, zise Jacob, privind în jos spre mâini, pe care și le ținea strâns. Dacă aș cânta la concert, m-ar vedea toți copiii.

–Și ce-ar fi rău în asta?

–Păi, ei deja cred că sunt un tocilar. Strigă după mine tot soiul de porecle, zic că sunt fraier, și tocilar, și tăntălău.

–Păi și tu ce le răspunzi? întrebă Logan.

Jacob ridică din umeri.

–Nimic. La început, am încercat, dar au râs de mine. Apoi, lucrurile s-au înrăutățit.

Se lăsă o liniște încărcată de tensiune. Îl vedeam pe Logan cum cântărea situația. Poate va reuși să ne ajute puțin aici. Singurul lucru la care mă putusem eu gândi fusese să-l învăț pe Jacob să se bată, dar puștiul meu era un pacifist, nu un războinic, așa că tactica asta nu funcționase.

–Jacob, vino să iei cina cu noi, zise Logan. Sarah, tu poți să-mi povestești mai multe despre lucrurile pe care le faci, despre școală și despre ce îți place ție, în afară de fugitul noaptea de acasă – chestie pe care oricum am stabilit că n-o vei mai face.

Ea pufni spre el.

–V-ar plăcea să luați cina cu noi? i-am întrebat eu.

Am văzut o licărire de speranță apărând în ochii lui Jacob. Se uită pe furiș în sus spre Logan, să vadă dacă acesta chiar voia să vină și el cu noi sau doar se prefăcea.

–Mi-ar plăcea să vii și tu, Jacob, zise Logan.

Jacob nu avu nevoie de mai multă încurajare. Fugi să-și ia haina.

–Sarah, continuă Logan, vreau să vii și tu, dar mai întâi mergi de-ți spală de pe față machiajul ăla și pune un pulover pe tine.

–Ahaa, da. Asta da, idee bună, am zis eu tărăgănat, amintindu-mi de hainele nepotrivite ale lui Sarah și de machiajul ei, la fel de nepotrivit.

Fata deschise gura gata să riposteze, apoi luă o mutră încruntată, la care Logan zise:

– Încruntăturile nu au nici un efect asupra mea. În plus, o să capeți riduri din cauza lor. Plecăm în cinci minute. Vrei să vii sau nu?

Voia.

Și, incredibil, uimitor, după o plimbare în stil vintage cu trăsura, am petrecut toți patru de minune într-un restaurant decorat în roșu, verde și auriu, gata de Crăciun.

Pe la mijlocul cinei, Sarah chiar mi-a zâmbit – fără nici o urmă de fard pe față și purtând un pulover roșu, drăguț.

Mi-am șters lacrimile cu un șervețel. Eram emoționată. Logan aflase despre problema asta din viața mea și sărise în ajutorul meu. Ce bărbat!

Logan mă bătu ușor cu palma pe genunchi, pe sub masă.

Ce bărbat!

Mașina mea de spălat vase explodă, împrăștiind o rafală de apă. Am chemat instalatorul. A scos mașina din funcțiune.

– Văleu, am oftat eu.

– Mda, Meredith. Ăsta-i cu siguranță genul de proiect „văleu". Mă întorc mâine. Până atunci, mașina de spălat vase vine cu mine.

M-am uitat la locul lăsat gol în perete, acolo unde mai înainte fusese mașina. Ce era aia? Era o tăietură în lemn? Am bătut cu pumnul ușor și s-a mișcat. Mi-am plimbat degetul de-a lungul marginilor. Avea cam douăzeci și cinci de centimetri pe douăzeci și cinci. Am mișcat-o dintr-o parte, apoi din cealaltă. Părea să fie înțepenită mai mult din cauza reziduurilor adunate de-a lungul deceniilor și a stricăciunilor făcute de apă, decât de vreun mecanism

de siguranță creat de cineva. Am tras de o margine și s-a deschis, exact ca o ușă.

O ușă secretă.

Am scotocit prin bucătărie și am găsit o lanternă, apoi m-am târât înapoi. În spațiul deschis, am zărit-o.

Lucioasă și înaltă.

Era o menora. Am ridicat-o în sus, minunându-mă.

O menora ascunsă.

Ah, ce n-aș da să-mi poată vorbi casa asta!

–Sunt cât un camion, declară Mary. Mă simt de parcă aș avea un câine Saint Bernard legat de talia mea. Stai puțin. Eu, de fapt, nu mai am talie. Abia dacă-mi mai zăresc picioarele. Oare mai am picioare? N-aveam nici cea mai vagă idee că pielea se poate întinde în halul ăsta. Am sânii atât de mari, încât nici nu știu ce să fac cu ei.

–Lasă-i acolo unde sunt, o sfătui Martha în timp ce zumzăia prin bucătărie de colo-colo, cum face ea de obicei.

Bătea frișca, rula un cornuleț cu scorțișoară și amesteca niște ouă – toate în același timp.

–În câteva săptămâni o să ai nevoie de suzetele alea două.

–Sunt o femeie gravidă dusă cu pluta, nu-i așa? întrebă Mary. O să fiu o mamă nebună, o mamă groaznică, iar copilul meu o să scrie compuneri în clasa întâi despre cât de nebună sunt eu!

Izbucni în plâns.

Hormonii. Hormonii ăștia.

–Pot să te conduc până acasă, Meredith? mă întrebă Logan.

Eram amândoi lângă Centrul Comunitar, la sfârșitul unei repetiții prelungite. În cap îmi sunau numai colinde de Crăciun.

–Dacă zic nu, tu tot o să mă conduci, nu-i așa?

–Probabil. Îmi zâmbi. E întuneric, e târziu, și nu vreau să mergi pe jos până acasă, de una singură.

Ne-am luat la revedere de la câțiva oameni care tocmai treceau pe lângă noi. Toți îi mulțumeau lui Logan, impresionați de instalația pe care o realizase pe scenă. Am pornit amândoi spre casa mea; în întunericul nopții, în depărtare, catedrala se vedea frumos luminată.

–Meredith, în ultima vreme m-am tot gândit.

–Logan, mi se pare că tu faci chestia asta cam mult.

Mi-am tras în jos pălăria de cowboy, neagră cu margini argintii.

–Mă gândesc că noi doi ar trebui să devenim oficial un cuplu. Suntem amândoi pescari, călărim, ne place grozav tot ce gătim și suntem înnebuniți după cizmele noastre de cowboy. Suntem o pereche reușită.

Am simțit cum mă apucă plânsul. Îmi venea să urlu de furie.

–Uite ce e, Logan, am început eu, în timp ce treceam pe lângă bradul de Crăciun luminat, din mijlocul pieței învăluite în liniște și pace, sub fulgii de zăpadă care cădeau ușor. Nu vreau să...

M-am uitat în ochii lui verzi, care se opriseră asupra mea, serioși, în timp ce mă asculta cu atenție.

–Nu vreau să fiu cu tine.

–Nu vrei?

Se opri și-și puse mâinile în șolduri.

„Oh, ba da! Cu disperare!"

–Nu.

–De ce nu?

–Nu am loc în viața mea pentru tine sau pentru oricine altcineva.

„Dar aș putea să-ți fac loc!"

–Afacerea mea nu merge prea grozav. Am doi copii care trăiesc cu mine și care au probleme și sunt dificili, nici măcar nu știu cum să fiu mamă, am un concert de plănuit și nu vreau să intru într-o relație.

El studie o clipă cerul, de parcă ar fi căutat acolo răspunsuri.

–Ce-ai zice de un prieten?

Suna delicios!

–Nu, nici un prieten...

–Atunci, un pretendent?

Suna romantic!

–Nu, nici pretendent...

–Atunci, o să fiu escorta ta...

O escortă! *Suna excentric*. Am vizualizat imediat un pat în formă de inimă, plin cu ciocolată în formă de inimioare.

–N-am nevoie de o escortă. Pot să am grijă de mine de una singură.

Am început să mergem unul lângă altul.

–Meredith, zise el pe o voce joasă. Dă-mi o șansă. Dă-ne o șansă nouă, să fim împreună.

Bine! Sigur! S-a făcut!

–Nu. Eu nu-mi pierd vremea cu șanse; eu mă raportez numai la realitate. Dar, mulțumesc oricum.

Așa-mi venea să plâng în hohote și să suspin!

–Meredith, uneori trebuie să sari.

–Ce vrei să spui?

–Vreau să spun că uneori trebuie să sari pur și simplu în gol. Să îndrăznești să crezi.

–Să cred?

–Să crezi în tine. Să crezi în mine.

–Nu te cunosc de ajuns ca să am încredere în tine.

–Eu am încredere în tine.

–Da? l-am întrebat eu.

–Da, chiar am.

–Dar abia dacă am ieșit împreună de câteva ori.

–Meredith, am fost împreună destul timp. Nu suntem adolescenți. Amândoi am văzut din ce e făcută lumea, am trecut prin bune și rele. Avem experiența vieții, ne cunoaștem pe noi înșine și știm foarte bine ce ne dorim.

„Eu te vreau pe tine, Logan." Pentru a-mi ascunde lacrimile, am admirat luminile de Crăciun cu care oamenii își împodobiseră casele. Lumini înconjurau trunchiurile copacilor, lumini acopereau tufișurile, lumini conturau în întuneric siluetele caselor. În grădini, luminau Moși Crăciun, și săniuțe, și cadouri, ba chiar și un ren Rudolph rămas doar cu trei picioare.

–Știu că ți-ai sacrificat viața din New York pentru doi copii. A fost un gest onorabil și altruist. Știu că ești inteligentă și capabilă, pentru că ai propria afacere pe care o conduci. Știu că ești gata să îți oferi serviciile tot timpul pentru a ajuta un oraș întreg. Știu că ești amuzantă, că-ți place să râzi, așa cum știu și că ai avut parte de tristețe în viața asta, tristețe cu care încă ai de-a face. Știu că ești o persoană profundă, sinceră și onestă. Cred că aș putea petrece o viață întreagă încercând să-mi dau seama cine ești, și tot ar rămâne un mister nedezvăluit în tine, dar asta nu mă deranjează.

Am clătinat din cap. Omul ăsta cu trăsături dure, care se apleca asupra mea ca să-mi vorbească, nu înceta nicicând să mă uimească. Nu mai cunoscusem în viața mea alt bărbat care să vrea în cel mai sincer mod să știe mai mult decât cele strict necesare despre o femeie, începând cu numărul pe care-l poartă la sutien. Cam până acolo ajungeau toți ceilalți.

Mi-am dus palmele la ochi ca să nu izbucnesc în lacrimi.

–Tu întotdeauna analizezi oamenii atât de detaliat, Logan?

–Numai pe doamnele care poartă pălării de cowboy elegante, chestie care, acum, că veni vorba, îmi place la nebunie la tine. Îmi plac culorile, îmi place stilul. În fiecare zi, ne surprinzi cu o pălărie nouă, Meredith. Am un târg pentru tine. Poți să-i zici târg de Crăciun.

–Nu vreau să fac nici un târg de Crăciun cu tine.

–Meredith, ți-am spus că o să te sărut atunci când îmi vei cere asta. Vreau să-mi ceri să te sărut.

„Te rog, sărută-mă, te rog!"

–N-am să-ți cer să mă săruți.

Făcu un pas spre mine.

–Te rog.

„Asta a sunat delicios! Minunat! Putem să ne întindem pe jos?"

–Nu am să fac asta.

–Am vrut să te sărut încă din seara în care te-am văzut pocnindu-l pe ticălosul ăla, în barul lui Barry Lynn. E ceva ce mă atrage la o femeie care și-a perfecționat croșeul de dreapta, dar va trebui să-mi ceri să te sărut, așa cum am promis.

„Tu m-ai cucerit din clipa în care te-am văzut. Mi te-ai lipit de inimă și m-ai lăsat cu răsuflarea tăiată. Între noi e o atracție sexuală nemaipomenită, și o prietenie grozavă, și discuțiile se închegă de minune, ca să nu mai vorbim de pescuit. Abia dacă mai pot gândi când sunt cu tine."

–Logan, tu m-ai ascultat vreun pic până acum? Nu vreau să intru într-o relație. Nu vreau să te sărut sau să te îmbrățișez, sau să te sărut pe gât, sau să te îmbrățișez în vreun fel, sau să mă lipesc de pieptul tău, de picioarele tale...

Oh, la partea asta am strâns buzele și am tăcut.

El chicoti.

–Un sărut, Meredith. Cere-mi. Te provoc.

„Acceptă provocarea!" Oare aș putea? Aș putea să-l sărut și să-mi amintesc apoi momentul ăsta pentru tot restul vieții. Aș putea să mă bucur de clipa asta, măcar o dată. Am inspirat adânc. El făcu încă un pas spre mine. Mirosea a brad de Crăciun, a zi caldă, de pescuit, a apus auriu și roz și a munți.

–Cere-mi, Meredith.

Îmi luă de pe cap pălăria neagră de cowboy.

–Vreau să te sărut, draga mea.

Își luă de pe cap pălăria de cowboy.

Eram „draga lui"?

Mă cuprinse cu o mână de mijloc și-și puse o palmă caldă pe obrazul meu. M-am sprijinit de corpul lui puternic, la câtiva centimetri de gura lui, de ochii lui verzi și calzi și ademenitori, ce-mi promiteau un sărut care avea să mă dea pe spate.

–Bine, cowboy-ule, i-am zis cu vocea tremurândă. Accept târgul tău de Crăciun. Sărută-mă.

Mă trase imediat spre el, își lipi buzele de ale mele, moi și calde și pline de dorință, și mă sărută cu atâta patimă, pasional și minunat, încât nici n-am mai putut gândi. Nu mă mai săturam de buzele lui delicioase, iar el nu se mai sătura de ale mele. Am simțit cum iau foc de dorință și, în același timp, m-am simțit... în siguranță... de parcă avea să rămână lângă mine pentru totdeauna.

Pentru o clipă, Logan se trase puțin înapoi și, cu toată jena, trebuie să recunosc că am scâncit – atât de tare îmi doream ca sărutul acela să nu se mai termine niciodată. M-am aplecat spre el din nou, iar el a preluat imediat controlul, așa cum procedează un bărbat adevărat. Mi-am încolăcit brațele pe după gâtul lui ca să-l aduc mai aproape de mine, iar rezultatul acestei mișcări a fost exact ca în filmele alea siropoase – am simțit că mi se înmoaie genunchii

și că nu mă mai țin pe picioare. Oh, Doamne! Eram lipiți unul de celălalt, de la piept până jos, la genunchi și am avut senzația că fac dragoste cu el doar sărutându-l așa cum îl sărutam.

El a fost cel care s-a retras primul. Eu mă pierdusem în acea dorință dulce, clocotitoare, din care voiam mai mult, și mai mult, și mai mult. M-am sprijinit de pieptul lui care se ridica și cobora, în timp ce propria-mi respirație era jenant de gâfâită, de parcă trăgeam să mor. Logan îmi zise cu răsuflarea tăiată:

–Mulțumesc că mi-ai cerut să te sărut, Meredith. A fost o plăcere pentru mine. Crede-mă.

–Crede-mă, am bâlbâit eu. Mă tem că nu mă pot ține pe picioare încă, așa că nu-mi da drumul.

Mă îmbrățișă mai strâns și-mi murmură încet la ureche:

–Iubito, n-am plănuit nici o clipă să-ți dau drumul.

Am respirat adânc. „N-ai plănuit încă să-mi dai drumul. Nu încă. Dar așteaptă să afli. *Așteaptă să afli.* Atunci am să te văd ce repede o să-mi dai drumul."

M-am ghemuit și mai tare sub plapuma mea galbenă și-am plâns de mi s-au umflat ochii. De ce bărbații ne fac pe noi, femeile, să plângem atât de mult?

A doua zi de dimineață, în timp ce tăiam felii de kiwi, căpșuni, mure și ananas, ca să fac o ghirlandă de Crăciun pentru o clientă care sărbătorea chiar în ziua aceea împlinirea a cinci ani de când se vindecase de cancer, m-am gândit la oameni.

Cum se face că poți fi prieten cu cineva, poți să fii într-o relație cu un altul, poți lua masa cu un membru al familiei tale, pe care-l știi de ani de zile, și uneori, se întâmplă să întâlnești pe cineva și să simți imediat că este jumătatea ta? Întâlnești omul pe care ți-a fost scris

dintotdeauna să-l întâlnești și brusc toate celelalte relații ale tale par goale și lipsite de sens. Îți întâlnești inima și viitorul. Sau poate cel mai bun prieten. Cum se face că lucrurile se așază așa?

Oare câte femei dintre cele care au locuit în casa asta, purtând corsete, straturi întregi de jupoane lungi, sutiene strâmte, rochițe scurte în stilul anilor '20, pălării elegante, fuste înzorzonate, cămăși hippy, pulovere sobre sau neglijeuri mulate, au avut aceleași gânduri ca și mine? O fi fost vreuna dintre ele care să gândească așa? Nici una?

Am auzit clar sunetul produs de două pahare care se ciocnesc.

– V-am auzit! am strigat eu.

Mai mult ca sigur, am să mă întorc să bântui casa asta pe post de bucătăreasă.

capitolul 9

M-am întâlnit cu Cele Trei Înțelepte la barul lui Barry Lynn, dar n-am stat decât o jumătate de oră, pentru că trebuia să mergem toate la repetiții.

– Scoateți la vedere jurnalul gratitudinii, doamnelor, ne spuse Vicki. Eu am scris că sunt recunoscătoare că mi-am găsit tăurașii, pe Micul Todd și pe Fratele Micului Todd, când au scăpat și au pornit spre oraș. Ultima dată când au ajuns în apropierea orașului, Fratele Micului Todd s-a luat după îngâmfata de Ava. Era cât pe ce să-i facă o vițică. Hannah, tu ce-ai scris în jurnalul tău?

– Eu sunt recunoscătoare pentru ecuațiile diferențiale, pentru calculele variaționale și pentru algebra liniară.

– Tre' să beau ceva, oftă Vicki. Tu ce-ai scris, Meredith?

– Eu am scris că-s recunoscătoare pentru Jacob și Sarah și pentru cada mea antică, din baie. De fiecare dată când plâng în ea, știu că și alte femei au plâns acolo, de-a lungul anilor, și asta mă face să mă simt mai puțin singură.

– Plânsul de unul singur nu-i bun la nimic, zise Hannah. E mai bine să plângi alături de alții. Când sunt supărată, eu mă concentrez pe algebra de bază. Este liniștitoare.

– Uneori nu te înțeleg, Hannah, zise Katie, perplexă.

– Katie, tu ce-ai scris? am întrebat nevrând să tărăgănez lucrurile.

Katie își scoase jurnalul dintr-o mișcare și-și dădu la o parte de pe față pletele castanii.

– Aseară a venit ambulanța la noi din cauză că Mel a rămas cu mijlocul înțepenit când am încercat să facem poziția Korindike, iar eu sunt recunoscătoare că medicii

de pe ambulanță nu au râs atunci când le-am zis că i-am rupt spinarea lui Mel făcând dragoste cu el.

Măi să fie. Ce figură!

–Unul dintre ei a zis: „Care este poziția Korindike?", așa că le-am arătat poza și ei s-au holbat îndelung la ea, după care s-au uitat la mine cu niște expresii șocate și unul dintre ei m-a întrebat: „Da' ce, doamnă, chiar puteți să stați în poziția asta?", iar celălalt a zis: „Da' voi n-aveți deja patru copii?", la care Mel, întins încă pe masă, cocârjat de durere, a replicat: „Și ce? N-am voie să mă dezlănțui cu nevastă-mea?" În fine, sunt recunoscătoare că Mel nu a rămas cu sechele. Cu toate astea, doctorul a zis că trebuie să stea întins în pat și să aibă grijă. Să sperăm că iau și eu o pauză cu ocazia asta.

Își închise jurnalul.

–Uneori, devine obositor să stau agățată ca o maimuță de sfoara aia de la noi din dormitor, îmbrăcată în costum de Jane.

Se lăsă un moment de tăcere.

–Nici nu știu ce să-ți zic, Katie, am spus eu.

–Eu știu ce să zic, pufăi Katie. M-am săturat să cad de oboseală în fiecare duminică dimineață, la slujba de la biserică, după ce petrec toată noaptea de sâmbătă făcând uuh-ha-ha cu el, așa că acum o să pot și eu să ascult mesajul preotului fără să adorm, slavă Domnului!

Da, chiar, slavă Domnului!

–Meredith, de ce refuzi în continuare să fim împreună?

Mi-am ridicat mâinile înmănușate, apoi mi-am tras în jos borul pălăriei de cowboy; o purtam pe cea albă cu medalion argintiu.

–Logan, tu ai vreodată subiecte ușoare de discutat? Știi, conversații lejere? O glumă? Ai idee cum să pălăvrăgești, pentru că din când în când mi-ar plăcea să discut

astfel cu tine. Să vorbim nimicuri. Să aberăm. Tu mereu trebuie să diseci lucrurile și să ochești drept la țintă. O discuție cu tine e ca o săgeată.

Se oprise lângă peluza din fața catedralei. În spatele lui erau renul luminos și crucea care se înălța deasupra noastră.

–Mie îmi plac săgețile. Și arcurile. Data viitoare când mai vii pe la mine pe la fermă – mâine, să zicem –, vom exersa trageri cu arcul și săgeata. O să-ți placă la nebunie. Ești o persoană complexă. Îmi place complexitatea, dar nu m-ar deranja dacă ai avea puțin mai multă încredere în mine. Ești și foarte dificilă, Meredith. Foarte dificilă.

–Ba nu sunt!

–Ba da, ești. Dansează cu mine.

–Ce? N-am să dansez cu tine.

–Ba sigur c-ai s-o faci. Chiar aici, în fața catedralei. Putem exersa de pe acum, pentru mai târziu.

–Mai târziu? Ce vrei să spui?

–Mai târziu.

Mă trase cu o mână spre el și cu cealaltă îmi luă mâna, ridicându-mi-o în poziție de dans. Începu să cânte melodii de Crăciun: „Sună clopoțeii", „Am văzut-o pe mama sărutându-l pe Moș", „Bunica a fost călcată de-un ren"... Eu leșinam de râs și cântam împreună cu el. Luna era luminoasă, stelele străluceau, Steaua Nordului licărea, iar eu mă distram cum n-o mai făcusem în viața mea.

La naiba cu omul ăsta, la naiba cu Logan, pe care nu-l cunoșteam de prea mult timp și de care știam că trebuia să mă feresc. Simțeam cum mă îndrăgostesc de el, căzând amețitor, rostogolindu-mă fără oprire în direcția asta, ca un elf care sare de pe o trambulină direct într-un morman de ciocolată cu caramel.

Da, mă îndrăgosteam de Logan.

M-a sărutat până când mintea mi s-a golit complet de gânduri.

Toate poveștile frumoase de Crăciun au un sfârșit. A mea s-a sfârșit joi, în jurul orei unu, în timp ce zăpada se cernea ușor, în liniște, pură, iar copiii erau la școală. Oaspeții mei plecaseră, iar bucătăria era curată.

Eu beam un ceai de mentă și mâncam o acadea. Aveam vreo douăzeci de minute pauză, înainte de a pleca să lucrez la detaliile concertului. Deocamdată, mă delectam visând că sunt călare pe un cal, alături de Logan, pe care-l înlănțuisem cu brațele, în timp ce porumbei din ciocolată albă ne urmau îndeaproape, ținând în cioc rămurele de cimbru.

Atunci a sunat telefonul. N-ar fi trebuit să răspund: ar fi trebuit măcar să văd cine mă suna. Dar nu m-am uitat la ecranul telefonului.

–Alo?

–Bună, surioară, zise Leia, pe un ton destul de vesel.

Am simțit că îmi îngheață sângele în vene. M-am încordat toată, în timp ce frica mă strangula, lăsându-mă fără aer. Unde era, nu cumva venea să-mi ia copiii?

–De ce ai sunat, Leia?

–Ce-ai zice de un „Bună, ce mai faci?"

–De ce m-ai sunat?

„Te rog, te rog, nu spune că vii după copii. Nu distruge ceea ce abia am început să vindec." Nu mai sunase de luni în șir, și așa era cel mai bine.

–Am sunat să-ți urez Crăciun fericit!

–Crăciun fericit! Adio!

–Așteaptă!

–Ce mai vrei, Leia?

–Ce mai faci?

–Sunt bine.

–Bravo. Acum întreabă-mă ce mai fac eu.

–Nu-mi pasă ce faci tu.

–Sunt cu Anthony în Texas.

Un fior de ușurare, dulce și rapid, îmi străbătu venele.

–Ne distrăm de minune.

Mă onoră cu tot soiul de detalii despre cât de minunat se distrau ei acolo. Am decis să nu-i închid telefonul pentru că voiam să mă asigur că nu avea de gând să vină înapoi, în Telena.

–Eu și Anthony suntem încă îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, suntem încă împreună. E minunat. E perfect. Apoi oftă. Îmi pare rău că tu nu vei cunoaște niciodată sentimentul ăsta, Meredith. Dragostea dintre un bărbat și o femeie.

Poate doar dacă ar fi zis ceva îngrozitor despre copii m-ar fi durut mai tare decât cuvintele pe care tocmai mi le spusese ea acum.

–Meredith, mă simt atât de vinovată pentru asta, zise ea, vocea ei căpătând aplomb.

Știam că s-a simțit vinovată ceva mai puțin de un minut; cam până acolo mergea capacitatea ei de a regreta ceva.

–Cu toate astea, a fost un accident. Nu am vrut să se întâmple așa ceva, dar știu că ți-am distrus șansa de a avea un bărbat în viața ta. Ar fi imposibil pentru un bărbat să treacă peste așa ceva: toți aleargă după frumusețe, nu-i așa?

Am strâns din dinți și am închis ochii, de parcă m-aș fi pregătit să primesc o lovitură în față. În mintea mea se derulară unele peste altele toate comentariile pe care bărbații le făcuseră de-a lungul anilor: „Diformă... scârbos... nu pot să am de-a face cu așa ceva... infirmă... în nici un caz nu vreau așa ceva... nu mă interesează...

am nevoie de o tipă care e sexy din cap până-n picioare, nu doar chipul și părul... asta ar fi ciudat și straniu în pat. Pfui!"

Era ca și când le-aș fi auzit cu o zi în urmă. Mă urmăreau de mai bine de zece ani, ca o mantie neagră a răului. Mă durea stomacul, de parcă aș fi avut o lamă înlăuntrul meu, ce rădea tot, dintr-o parte într-alta.

– În schimb, ești o mamă bună, adăugă Leia, veselă din nou. Știu că Jacob și Sarah sunt mult mai bine alături de tine decât de mine. Tu poți să le gătești. Ție îți place să faci chestii în casă, ești genul ăla de femeie. Întotdeauna ai fost atât de mândră de slujba ta de bucătăreasă din New York! Ești mult mai domestică decât mine. Ești o mămicuță. Eu nu suport suburbiile. Sunt mult prea plictisitoare pentru gustul meu. Am să le trimit niște cadouri de Crăciun, n-am avut încă timp de asta. Vrei să le transmiți tu „Crăciun fericit!" din partea mea? O să încerc să sun din nou. Mai ești acolo?

– Da, sunt aici.

Așa-mi venea să-i zic vreo câteva, să mă pot elibera de furia asta care mă sfâșia pe dinăuntru, să o canalizez spre ceva, dar n-am făcut-o. Nu pentru ea, ci pentru copii. O știam bine pe Leia și, dacă o supăram îndeajuns de tare încât să i se pună pata pe mine, probabil că ar fi venit până aici ca să ia copiii.

– Bine. Păi, atunci, cred că asta e. Anthony te salută și el. Iar eu îți spun pe curând. Pa, pa, Meredith. Tra-la-la-laaa!

Am închis și am rămas cu privirea țintă pe crucea din curtea catedralei.

Nu-i puteam permite surorii mele să-mi ia copiii. Mă gândisem să cer custodia asupra lor, pe cale legală, dar nu cred că puștii erau pregătiți pentru acest pas, iar Leia probabil că nu s-ar fi lăsat cu una, cu două. Dar acum,

trebuia s-o fac. Nu exista altă cale. Nu puteam risca s-o las să-i rănească iarăși atunci când i se va pune pata să se joace de-a mama, nu puteam s-o las să-i târască iarăși în viața ei sordidă.

Acadeaua mi-a căzut din mână, aterizând pe jos. Prin fața ochilor, îmi trecu iar accidentul. Carosabilul umed, ochii lui, întunericul care se închidea peste mine, operația, procesul de reabilitare, lunile de dureri atroce, unele reale, altele imaginare, depresia îngrozitoare, așa cum nu mai avusesem în viața mea, furia, șocul și neliniștea pe care le simțisem văzându-mă pe mine, corpul meu într-o cu totul altă lumină, pentru ca mai apoi, într-un final, într-un *final*, să găsesc lumina și să îmi văd de viața mea după luni și luni de suferință, pentru că alesesem să trăiesc, pentru că nu puteam alege să mor.

Părinții mei mă compătimiseră, îmi plătiseră cei mai buni doctori, cea mai bună îngrijire, stând tot timpul alături de mine..., iar Leia se fofilase încă o dată și scăpase basma curată.

Îmi schimbase întreaga viață din cauza lipsei ei de responsabilitate. Știam că era o soră de nimic, o mamă de nimic; furia asta era în mine dintotdeauna. Dar cele câteva cuvinte din partea ei, cu toate eforturile mele de a le ignora, mă loviseră în punctul cel mai sensibil.

Mă loviseră puternic, și toată nesiguranța și fricile mele, împotriva cărora luptasem atât de mult, ieșiseră din nou la suprafață, ridicând în mine un adevărat tsunami emoțional.

Am strivit acadeaua cu tocul cizmei de cowboy.

În următoarele câteva zile, Logan n-a avut nici cea mai vagă idee ce se întâmplase.

Am trecut de la dansul în fața catedralei, de la orele petrecute împreună vorbind și râzând, în timpul

repetițiilor, de la cea mai mare Omletă-a-Pescarului-Șmecher care s-a pomenit vreodată în Telena și de la cel mai mare morman de Frigănele-cu-Sirop-Țipător-de-Zmeură pe care i l-am făcut pentru că voiam să-l aud râzând, la răceala mea de gheață.

–Ce naiba se întâmplă? m-a întrebat el verde-n față.

Am negat că ar fi ceva în neregulă. M-a acuzat atunci că îl evit și îl ignor.

–Să nu mă minți, Meredith. Niciodată!

Nu i-am mai răspuns la telefoane. Când a venit să ia micul dejun, i-am servit mâncarea normal, fără să mai creez peisaje de munte din ouă prăjite și pătrunjel, cu peștișori făcuți din bucățele de portocală.

După repetiții, nu l-am mai lăsat să mă conducă acasă, nici pe jos, nici cu mașina.

–De ce nu te pot conduce acasă? La naiba, Meredith, vorbește cu mine!

Știam că mă port îngrozitor cu el. Încercam, încercam din răsputeri să-mi adun curajul de a mă despărți de el, dar nu reușeam, mă omora ideea asta, și cu toate astea știam că trebuie s-o fac, așa că m-am îndepărtat, sperând că relația se va termina singură, se va sfârși totul, iar el va pleca... Însă nu aveam un plan clar, pentru că un plan clar nu poate fi conceput atunci când simți că mori din cauză că inima nu-ți mai funcționează așa cum ar trebui.

Eram din ce în ce mai nefericită și vedeam și nefericirea lui Logan, furia lui și durerea cruntă care se adunaseră în ochii lui verzi. Aș fi vrut să-l îmbrățișez, să-l țin strâns, să plâng în brațele lui.

–Meredith, zise el, dând buzna peste mine în bucătărie și aducând cu el mireasma aerului de munte, a mierii și a unui coș de picnic pe o barcă plutitoare.

Mary și Martha ieșiră în viteză din bucătărie.

–Trebuie să vorbim despre asta.

–Nu, nu trebuie. Nu acum. Te rog. Nu acum.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi; mâinile îmi tremurau; am scăpat pe jos un castron de plastic pe care-l țineam în mână.

El voia să ne certăm. Era atât de încăpățânat!

–Te rog, Logan!

Vocea mea semăna cu un chițăit.

El își trecu o mână prin păr.

–O să vorbești cu mine în seara asta, m-ai auzit, Meredith? După repetiție, o să discutăm. Știu că ești dificilă, dar de data asta nu mai e nici drăguț, nici amuzant și eu m-am săturat. Nu-mi place să mă joc. E treaba ta dacă tu ai chef de jocuri. Eu, unul, sunt prea bătrân pentru așa ceva și cred că și tu la fel.

Nu, nu era nici amuzant, nici drăguț; și nu încăpea nici o îndoială că nu era un joc.

Era pur și simplu îngrozitor.

–Urcă-te imediat în mașină, îmi zise Logan, în timp ce fierbea de nervi lângă mine, după terminarea repetițiilor.

Se dădu jos din camionetă, mărșălui prin zăpadă și mă apucă de încheietura brațului.

–Imediat, Meredith. Am stabilit că o să discutăm după repetiție. Repetiția s-a terminat, așa că hai să mergem.

Repetițiile pentru Crăciun merseseră strună, în ciuda faptului că eu mă așteptasem ca stresul să-mi anihileze capacitatea de a sta în picioare. Ba mai mult, în timpul cinei de după repetiție, Logan a stat chiar lângă mine, agitat și nerăbdător, cu coapsa lipită de a mea. Nici nu m-am putut concentra asupra mâncării din cauza privirii lui fixe. O parte din mine ar fi vrut să îi sar în poală și să-l sărut; cealaltă parte ar fi vrut să-l iau în brațe și să nu-i mai dau drumul niciodată.

– Logan, am început eu cu voce gravă. Ce-ai zice să discutăm mai târziu?

– Nu, acum.

Am fost suită cu forța în camionetă și în trei secunde am plecat. Opri mașina pe o stradă liniștită de lângă centrul orașului, pustie la ora aceea. Nu se zăreau decât luminile albe ce îmbrăcau trunchiurile copacilor și bradul imens de Crăciun din mijlocul piațetei. Nu scoase nici un cuvânt. Cu maxilarele strânse, cu degetele încordate pe volan, opri în cele din urmă motorul mașinii și se întoarse spre mine.

– Ce dracu'se întâmplă?

Oare cum să-i pun capăt?

– Trebuie să vorbești. Nu e corect față de mine.

Oare ce-aș putea să-i spun?

– E ceva ce am zis eu? Ceva ce nu am zis? E vorba de altcineva?

Oh, cât de tare îl înfuria gândul că ar putea exista altcineva, se vedea asta de la o poștă. Am clătinat din cap.

– Atunci, ce este? Ce se întâmplă, Meredith?

Mi-am ridicat privirea spre ochii lui verzi, ochii aceia derutați, supărați, răniți, și am izbucnit în plâns.

– Îmi pare rău, Logan, oh, îmi pare atât de rău...

M-am mișcat și s-a mișcat și el și dintr-odată eram unul în brațele celuilalt, într-o îmbrățișare caldă, și pasională, și copleșitoare, și nu mai puteam să mă gândesc la nimic altceva decât la Logan, la buzele lui, la trăsăturile lui dure și dulci în același timp, la pieptul pe care mă sprijinisem când m-a ridicat în brațe și m-a așezat în poala lui, cu picioarele desfăcute de o parte și alta a trupului său, la respirația noastră amestecată, un geamăt, un suspin, fericire...

Abia în momentul în care pălăria mea de cowboy a căzut pe podeaua camionetei, urmată de haina și puloverul meu, când bluza mea albastră avea deja toți nasturii descheiați, iar sutienul îmi era desfăcut la spate, când jacheta lui aterizase peste a mea, iar cămașa aproape că nu mai stătea pe el, căldura corpului meu amestecată cu a lui creând și mai multă căldură, abia când mâinile lui îmi mângâiară umerii și sânii și coborâră în jos pe talie, spre șoldul meu, pe coapsă și mai jos, abia atunci m-am smuls de lângă el și m-am târât înapoi în scaunul meu.

–Nu pot să fac asta, am gâfâit eu, în timp ce mă aplecam să-mi iau puloverul, pe care l-am îmbrăcat apoi în grabă.

Am auzit vocea surorii mele: „... ți-am distrus șansa de a avea un bărbat în viața ta. Ar fi imposibil pentru un bărbat să treacă peste așa ceva: toți aleargă după frumusețe, nu-i așa?"

Nu puteam să-l las să mă vadă.

–*Ce este?* strigă Logan, gâfâind și el, lovindu-și disperat de cap mâinile calde și dibace care mă aduseseră pe culmile unui extaz de neimaginat. Ce *faci?*

–Am zis că nu pot să fac asta.

Am încercat din răsputeri să nu plâng; n-am reușit. Am plâns oricum.

–De ce nu?

Îi simțeam furia vibrând în tonul vocii de bărbat căruia nu-i vine să creadă ce i se întâmplă.

–Nu pot... Nu pot sta așa în poala ta. Nu pot să te sărut.

–La naiba, Meredith!

Ochii lui verzi mă săgetară, deși cu doar câteva secunde în urmă mă priveau plini de dorință și excitare, înfiorător de primitivi în momentul în care preluase controlul asupra mângâierilor tandre, pasionale, *fierbinți*.

–Despre ce vorbești? De ce nu poți să mă săruți?

Mi-am mușcat buzele și mi-am lăsat părul negru să-mi acopere fața. Șuvița mea de păr alb se întrezărea în întunericul din mașină.

–Pentru că nu pot.

M-am aplecat după haină și am îmbrăcat-o repede înainte să dau curs impulsului de a-mi arunca restul hainelor pe fereastră și de a mă repezi asupra lui din nou. Inima mea îmi spunea să rămân. Să rămân în brațele lui, în îmbrățișarea aceea pasională, în confortul pe care mi-l crea prietenia cu el, încrederea pe care mi-o inspira.

–Răspunde-mi, Meredith!

Își lăsă pumnul în jos pe bordul mașinii, nu la modul agresiv sau înspăimântător, ci la modul „Gata, până aici". Se aplecă spre mine și-și sprijini o mână de geamul din spatele meu.

–Pentru Dumnezeu, Meredith, nu-ți cer să faci dragoste cu mine, cu siguranță n-aș face asta la mine în camionetă, te respect prea mult ca să fac așa ceva, dar ce înseamnă asta? Ba ești pasională, ba ești rece, ba ești pasională din nou. De ce tot fugi de noi?

–Pentru că nu există „noi".

Mi-am mușcat buza, apoi mi-am încleștat dinții, ca să nu încep să suspin ca o maniacă la pieptul lui.

–Nu există nici un „noi", nu va fi nici un „noi".

–Și de ce nu va fi nici un „noi"?

Clătină din cap, iar lumina lunii străluci în părul lui prin care aș fi vrut să-mi trec degetele.

–De ce nu există un „noi" acum? De ce nu poți măcar să crezi în ce avem acum?

–Pentru că nu pot. Nu pot.

Mi-am înșfăcat geanta și mi-am trântit pălăria de cowboy pe cap.

–Logan, te rog, lasă-mă să plec.

–Nu, nu te las să pleci.

O venă începu să i se zbată la tâmplă. Era încă aprins la față de la toată pasiunea aceea care ne cuprinsese pe amândoi. Chipul meu era, probabil, la fel de roșu ca niște cireșe stoarse.

–Nu te înțeleg; nu înțeleg ce faci, unde te duci. Ce se întâmplă, Meredith? *Ce se întâmplă?*

Mă purtam ciudat și eram complet neîndemânatică în timp ce încercam să descui portiera mașinii, cu mâinile tremurânde. Probabil că în seara asta voi sfârși prin a fi escortată acasă de polițiștii Sato și Juan. Probabil că Sarah ar considera întâmplarea de-a dreptul ilară, nu-i așa?

Eu nu găseam nici un strop de umor în toată povestea asta. Singurul sentiment pe care mi-l inspira era de tristețe. Tristețe în forma ei cea mai dezolantă, mai goală și mai crudă. Am găsit încuietoarea, am descuiat și mi-am pus mâna pe clanță. Fețele noastre erau cam la zece centimetri una de cealaltă.

–Logan, se întâmplă exact ce ți-am spus că o să se întâmple. Nu vreau să mă implic într-o relație cu tine.

Oh, dar cât de tare îmi doream asta în realitate!

–M-ai forțat să intru în relația asta și acum trebuie să mă desprind din nou de tine. Acum mă desprind și gata.

Mă privi împietrit, de parcă i-aș fi tras o palmă.

–Dar de ce?

Am clătinat din cap.

–Nu? O să-mi zici acum: îmi pare rău, Logan, nu sunt interesată, a fost distractiv, mersi de romantism, mulțumesc pentru timpul acordat, asta-i tot? Am terminat. Noi am terminat. Nu ai nici o *explicație?*

Aveam o explicație, dar nu puteam să o împărtășesc cu el. I s-ar fi făcut milă de mine, mi-ar fi spus că nu contează, dar ar fi contat. Știam că ar fi contat.

–După tot acest timp petrecut împreună, nu poți să stai un minut cu mine, să fii sinceră și să-mi spui ce este

în neregulă cu mine, cu noi, ce anume nu-ți place? Nu-mi poți spune de ce nu vezi nici un viitor pentru noi?

Șuvoiul ăla afurisit din ochii mei izbucni iarăși și lacrimile îmi scăldară obrajii din nou, iar suspinele îmi gâtuiră respirația. Aș fi vrut să-i cuprind iar umerii și să-l sărut până nu aș mai fi putut să gândesc.

În loc să fac asta, i-am dat mâna la o parte de pe încuietoarea portierei, și am ieșit din mașină.

Am început să alerg, ignorându-i rugămintea de a mă opri, de a mă întoarce la el, de a vorbi cu el.

Am fugit pe o stradă lăturalnică, știind că mă urmează cu mașina. Am luat-o de-a lungul altei străzi, apoi am fugit în sus pe scările școlii primare la care fusesem și eu când eram mică și am pornit spre terenul de sport acoperit acum cu zăpadă. Speram să nu mă urmărească.

Dar m-a urmărit. A parcat mașina și a luat-o la fugă după mine.

–Meredith, cred că glumești, strigă el, încă furios. Am ajuns să te fugăresc prin curtea școlii ca să putem discuta?

Eu am continuat să fug. Mă ajunse din urmă în mai puțin de cinci secunde. M-am întors spre el ca să-l împing, să mă lase în pace, dar m-am dezechilibrat. În cădere, m-am prins de umerii lui și am aterizat amândoi pe un morman de zăpadă, cu el deasupra mea, cu stelele lucind sus pe cer și Steaua Nordului mai strălucitoare ca oricând. Era atât de bine cu el deasupra mea, îl simțeam atât de puternic și era atât de confortabil! Mi-am mușcat buza de jos, cu disperare. N-o să am niciodată parte de asta, n-o să-l mai am niciodată deasupra mea, ca acum.

Gâfâiam amândoi, dar eu eram cea care plângea. Suspinam tare, scoțând tot soiul de zgomote jenante, de parcă aș fi fost un animal rănit.

–Meredith, zise Logan pe un ton cald, în timp ce suspinele mele deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Draga mea, nu-mi place să te văd așa supărată. Îmi pare rău, iubito, îmi pare rău.

Se întoarse pe spate și mă ridică deasupra lui.

–Calmează-te, e-n regulă.

–Tu o să... o să..., m-am smiorcăit eu printre sughițuri. O să te uzi.

–Nu-mi pasă, draga mea, plângi. Plângi aici, pe mine. N-am să te las.

Am clătinat din cap, iar el mă mângâie pe creștet, în timp ce cu cealaltă mână mă susținea de spate, și murmură:

–Nu înțeleg care e problema, nu pricep, nu știu de ce te lupți așa cu mine, cu noi, dar te rog, calmează-te, iubito, respiră, inspiră și expiră, așa.

Mă mângâie ușor cu palma pe spate, în sus și în jos, în timp ce eu îmi lăsasem capul pe pieptul lui, iar el stătea întins în zăpadă, lângă școala primară la care fusesem când eram mică, iar Steaua Nordului strălucea deasupra noastră.

–Nu te mai pot vedea.

Vocea mea era seacă, dar hotărâtă. Pentru moment, lacrimile erau închise bine înlăuntrul meu. Mi-am înecat plânsul și iată-mă ajunsă pentru a doua oară în acea seară înapoi în camioneta lui Logan, cu toate că acum mașina era parcată în fața casei mele de cărămidă, pe zidurile căreia pâlpâiau luminile de Crăciun.

Logan gemu. I-am văzut degetele albindu-se pe volan.

–Nu ai de gând să-mi spui de ce, nu-i așa?

–N-o să meargă, Logan, așa că ce rost are să continuăm?

–Ar putea să meargă. Dar tu nu ne dai nici o șansă.

Maxilarele îi erau încleștate, corpul rigid. Eram amândoi extenuați.

– Suntem diferiți.

– Ba dimpotrivă. Între noi s-a născut o pasiune cum n-am mai trăit cu nimeni altcineva. *Cu nimeni altcineva.* Discutăm de parcă am fi prieteni de-o viață. Râdem împreună. Te respect și îmi place cum ești. Ne place să pescuim în râurile de munte, ne place să călărim, să stăm afară în mijlocul naturii. Mă înțeleg bine cu Sarah și Jacob. Dar tu nu poți avea încredere în toate astea, nu-i așa? Nu poți renunța la independența ta. Tu n-ai nevoie de nimeni, nu-i așa, Meredith? Tu poți face orice de una singură, nu ai nevoie de nici un fel de ajutor și n-ai nici un chef să-mi faci loc în viața ta.

Propriile mele cuvinte, rostite de sute de ori, mă loveau acum înapoi: „Pot să fac asta singură! N-am nevoie de ajutor! Pot să fac tot ceea ce fac și ceilalți oameni!“

Știam că nu era adevărat. Aveam nevoie de Logan. Îl iubeam pe Logan. Îl doream în viața mea.

Niciodată nu mă simțisem mai disperată ca acum. Niciodată. Dar știam că mai târziu nu o să mai fie atras de mine. Știam că voi fi nevoită să-l văd prin oraș, probabil că pentru tot restul vieții mele, și că am să știu exact de ce m-a respins. Aveam să mă prefac că nu-mi pasă de faptul că nu mai eram împreună. Aș fi citit mila în privirea lui, iar eu n-aș fi putut suporta așa ceva.

M-am dat jos din camionetă, și de data asta n-a mai încercat să mă oprească.

capitolul 10

–Logan a plecat.

Am înghețat cu o mână pe celular, iar cu cealaltă, pe un cleşte de presat usturoiul.

–Cum?

–Logan a plecat, Meredith, zise Martha. Am fost până la Centrul Comunitar să mă ocup de nişte decorațiuni şi când am intrat, uau, Meredith, *uau*. Cred că Logan a stat toată noaptea acolo. Liberty Hall mi-a spus că a plecat în jur de ora patru după-amiază şi că urma să ia avionul spre California. Ceva legat de muncă. A făcut totul, Meredith, tot. Scena este gata în întregime. A terminat de construit tot ce trebuia; scările se ridică în ambele direcții. Balcoanele sunt gata. A terminat suporturile pentru toți pomii de Crăciun şi, pe deasupra, a aşezat împreună cu Paul toți brăduții la locul lor. Arată superb. Meredith, mai eşti pe fir?

Plecase.

–A zis... a zis cumva când se întoarce?

–A zis că va fi plecat o vreme, aşa mi-a spus Liberty. A zis că a intervenit ceva. Liberty zicea că a fost politicos şi amabil, ca de obicei, dar că părea supărat şi cumva furios. Nu cumva v-ați certat?

–Despre ce tot vorbeşti?

Am lăsat pe masă cleştele de presat usturoiul.

–Păi, Meredith, toată lumea ştie că voi doi ieşiți împreună. Ştii, trăim într-un orăşel destul de mic. Oamenii vorbeau despre cât de drăguți ați fost când ați dansat în fața catedralei şi cum Logan zâmbeşte mereu la tine, chiar şi atunci când nu te uiți la el şi cum vine mereu

să ia micul dejun la tine și cum până la urmă beți cafeaua împreună și râdeți. Toți suntem de părere că formați un cuplu perfect! În cazul în care se aude ceva de nuntă, pot să-ți fac eu buchetul de flori? M-am gândit deja la meniu. Mary e atât de entuziasmată, abia așteaptă să stăm toate trei la masă și să vorbim, la o cană cu ceai de portocale și mango, poate cu niște biscuiți de ronțăit, cum i-ar plăcea mamei tale, cine știe, poate va reuși să vină și ea ca să facem planuri împreună?

Nu reușeam să articulez nici un cuvânt. Oamenii știau? Era al doilea șoc în dimineața asta. Primul șoc: *Logan a plecat.*

–Martha, am treabă.

Am închis.

O tristețe întunecată se lăsă peste mine, la fel de întunecată ca bezna care mă cuprinsese după accident.

La două zile după plecarea lui Logan, Maly îmi aduse o casă din turtă dulce extraordinar de frumoasă, decorată cu zahăr alb, topit. Din bomboane mici, verzi, făcuse o cărare în fața ușii, înconjurată de fâșii de dropsuri gumate roșii. Acoperișul era făcut din mentosane.

–Pentru tine, Meredith. Pentru că pari atât de tristă.

Puse casa jos și apoi mă luă în brațe, în timp ce ochii mi s-au umplut de lacrimi.

–O să vină înapoi, știu eu asta. O să vină înapoi. Tu soția perfectă la el.

–Prietena mea, Meredith, te rog.

Chinaza îmi făcu semn spre scaunul din fața lui, în sala mea de mese. M-am uitat împrejur, spre celelalte mese. Oamenii păreau că au tot ce le trebuie, cel puțin pentru următoarele câteva minute.

–Mulțumesc că ai făcut lebăda elegantă în cafeaua mea cu lapte, dimineața asta. Ești o femeie bună.

–Cu plăcere, Chinaza.

Se aplecă spre mine. Ochii lui întunecați erau triști și sinceri când îmi luă mâna într-ale lui.

–Spune-mi.

–Ce să-ți spun, Chinaza?

–Logan ți-a frânt inima ta bună. Hai, tu și cu mine, să discutăm despre asta. Îți ofer sprijinul și prietenia mea. Amintește-ți, prietenii adevărați se țin cu ambele mâini. Meredith, eu sunt prietenul tău. Eu o să te ajut.

Și el știa. Oare toată lumea știa?

–Prietena mea Meredith, îmi pare atât de rău! Viața e plină de astfel de încercări, nu-i așa?

Am dat din cap în semn că da.

–Da, avem o vorbă în Nigeria. Indiferent cât de lungă e noaptea, în cele din urmă apar zorile. Noaptea ta se va termina, prietena mea, Meredith. Știu că tu și Logan veți fi din nou împreună în curând, simt asta.

–Bună dimineața, Simon, am zis eu, oprindu-mă lângă masa lui după ce am terminat de vorbit cu Chinaza, care insistase să-mi pregătească la cină rețeta lui nigeriană preferată.

Simon își lăsă mâinile să-i cadă în poală și începu să-și răsucească șervetul. Terminase de mâncat ouăle din farfurie; mâncase trei dintre cele cinci felii de măr; își băuse cafeaua decafeinizată.

–Bună dimineața, Meredith.

–Cum a fost mâncarea?

–A fost perfectă. Ca de obicei. Talentul tău la gătit este impecabil.

–Mulțumesc.

–Cu toate astea, simt că ești supărată și asta îmi provoacă un început de indigestie. Mă doare stomacul. Ai vreo problemă?

Ridică din sprânceană întrebător.

„Nu plânge!"

–Sunt bine, mulțumesc.

„Oh, Logan, ce dor mi-e de tine. Te vreau înapoi. Vreau să fii aici la concert. Vreau să fii aici ca să te văd, ca să fiu cu tine."

–Da, aș fi vrut ca talentele mele organizatorice să fie la fel de bune ca cele pe care le am la gătit.

–Sunt sigur că Seria Concertelor de Crăciun va fi un succes imens.

–Mulțumesc, Simon, dar nu știu ce să zic.

Mi-am dres glasul și am încercat să nu mă simt prea vinovată pentru inspirația neașteptată care mă lovi și poate pentru o minciună mică-mititică, ce nu avea să facă rău nimănui.

–Nu se îmbină lucrurile cum trebuie. Atât de mult avem nevoie ca acest concert să fie un succes, să atragă lumea în Telena, mai ales acum cu economia asta atât de slabă. Trebuie să adăugăm puțină clasă, poate o interpretare de un calibru mai mare. Simon, ți-ar plăcea să cânți la vioară?

Simon se albi la față. Umerii i se pleoștiră, iar respirația îi deveni agitată.

Evident, m-am simțit oribil. Dar aveam nevoie de el, să cânte la concert. Ce dar neprețuit ar fi prezența lui acolo! Pe de altă parte, oare nu l-ar ajuta și pe el dacă ar cânta din nou? Avea un talent de renume mondial. Cu siguranță că nu își dorea să se ascundă o viață întreagă, nu-i așa?

–Nu pot să fac asta... Închise ochii și expiră pe gură. Aș putea... nu pot... Aș putea încerca... o melodie...

poate... nu, nu... Aș putea încerca să fiu curajos... O colindă de Crăciun la care țin foarte mult.

–Minunat! M-am aplecat spre el și l-am sărutat pe obraz. Repetițiile au loc în seara asta!

M-am întors repede pe călcâie și-am luat-o repejor spre bucătărie, înainte să apuce să se răzgândească.

Pentru o clipă, starea mea de spirit se mai îmbunătăți puțin.

Norm strigă:

–Bine lucrat, tânără doamnă. Bine lucrat.

Apoi, Davis numără și Cei Bătrâni strigară în cor:

–Meredith Fericita!

Săptămâna următoare trecu într-un vârtej amețitor de durere. Plângeam din orice.

Am plâns când am văzut fulgii de zăpadă plutind ușor în jos și când am auzit clopotele catedralei bătând. Am plâns în fața brăduțului de Crăciun, ornamentat cu îngerași roz. Am plâns când au sosit colindătorii la ușa noastră și când am împachetat cadourile pentru Jacob și Sarah. Am plâns gândindu-mă la fulgii de pui pe care îi găsisem sub casă, pentru că cineva avusese probabil pui, cu mult timp în urmă, și m-am întrebat dacă și acea persoană plânsese la fel de mult ca mine. Am plâns când am decorat brazii de Crăciun de la Centrul Comunitar, cu luminițe albe.

Am plâns când Mary mi-a pus mâna pe burtica ei și am simțit copilul mișcându-se, iar ea mi-a spus: „Crezi că o să am cvadrupleți? Cam atât de imensă mă simt. N-o să mai fiu niciodată sexy", și a izbucnit în lacrimi. „O să fiu o urâtă. O urâtă de Mary mămică!"

Mi-am ascuns lacrimile de Sarah și Jacob, dar ei m-au văzut că eram tristă. Sarah mi-a spus:

–Știi, mătușă Meredith, am hotărât că Logan e un tip de treabă, cu excepția momentelor în care-mi spune

că trebuie să mă respect pe mine însămi și că aș face bine să am note bune la școală, că altfel nu am nici un viitor. E de gașcă.

Așa că, la fel cum îmi imaginez că procedaseră și celelalte femei care trăiseră în casa asta, mi-am șters lacrimile și am mers mai departe. Aveam copii de crescut, o afacere de condus, un concert de pus la punct, cadouri de împachetat, colinde de cântat și lichior de ouă de băut.

Nu aveam timp pentru lacrimi. „Revino-ți, Meredith, mi-am spus în sinea mea. Revino-ți și Crăciun fericit, fraiero!“

Am avut impresia că cineva mă bate prietenește pe umăr. M-am întors, dar evident că nu era nimeni.

–Bun, fraților, mai repetăm o dată, am strigat. Toată lumea la locurile voastre... cei de la cor să treacă de o parte și de alta a scenei. Maria și Iosif! Uite-l pe Iosif, unde-i Maria?

Și, în momentul acela, m-am oprit simțind că mă înec. Toți cei de față au privit în direcția în care mă uitam eu – adică spre Sarah.

Sarah, fata care de obicei se îmbrăca de parcă făcea trotuarul, fata cu machiaj negru și strident, era acum metamorfozată. Fără tricou cu talie scurtă, fără pantaloni mulați, fără atitudine rebelă și expresie arțăgoasă întipărită pe chip. Nu, acum aveam în fața ochilor o nouă Sarah, îmbrăcată așa cum se îmbrăca probabil Maria, cu o rochie simplă, din bumbac, cu părul acoperit, încălțată cu sandale; și fără nici o urmă de machiaj.

Cine o convinsese să accepte rolul lui Mary? Nimeni altul decât Logan, care-i spusese:

–Sarah, nimeni nu-i perfect, dar tu chiar ai fi perfectă în rolul Mariei.

Iosif, jucat de un atlet de elită din liceul lui Sarah, îmi făcu semn cu mâna.

–Maria și cu mine suntem gata să avem un copil! a strigat el, în timp ce toată lumea izbucni în râs. Avem nevoie de un măgar și suntem gata să pornim spre Bethleem, unde ne vom caza la un hotel de cinci stele!

Am tras cu ochiul înspre Jacob. Era la pian, gata să cânte. Cine îl convinsese să vină? Logan.

Logan îl încurajase, îi spusese că avea un talent pe care trebuia să îl împărtășească cu ceilalți, că ziua de Crăciun era un moment bun pentru noi începuturi, că nu conta faptul că puștii de la școală îl strigau „tocilarul pianist", așa cum zicea Jacob că o să-l strige.

–Poți trece peste asta, Jacob, i-a spus Logan. Dar n-o să poți trece peste faptul că ai refuzat să cânți la pian în concertul organizat de mătușa ta, în ciuda faptului că – cred eu – tu îți dorești să participi. În plus, mătușa ta are nevoie de tine. Adevărații bărbați nu-și fac probleme în legătură cu ce vor crede oamenii despre ei – cu excepția oamenilor pe care îi iubesc, evident. Adevărații bărbați fac totul cu integritate și onestitate, muncesc din greu și nu se lasă doborâți atunci când cei din jurul lor încearcă să-i pună la pământ. Nu lăsa pe nimeni să te doboare, fiule.

Jacob își plimbă degetele talentate pe clapele pianului, apoi își ridică privirea spre mine și zâmbi. I-am zâmbit înapoi. Eram atât de mândră de el!

Chiar în secunda aceea, își făcu apariția Simon, ținând în mână vioara. Fu întâmpinat de câtiva oameni. Se vedea că era speriat de moarte. Dar era aici.

Crăciunul ascunde multe miracole.

Ce bine ar fi fost dacă și inima mea ar fi putut respira!

–Toată lumea spune că o repetiție dezastruoasă e semn că vom avea o premieră absolut memorabilă, nu-i așa?

Am bătut ușor ritmul cu cizma mea de cowboy. Verde-închis, cu detalii argintii. În spiritul Crăciunului.

–Sigur, mătușă Meredith, tărăgănă Sarah cuvintele, îmbrăcată în costumul ei de Marie însărcinată. Una dintre puștoaicele care are rol de înger refuză să-și poarte haloul și vrea să-și pună o mască de drăcușor în loc de îngeraș. Adolescenții ăia care cântă „Sună clopoțeii“ și-au vopsit părul roz. Cei de la coruri cântă fals și sună de parcă ar fi niște hiene. Știe cineva când îi vine rândul să urce pe scenă?

–Meredith, mă strigă Martha. Chestia aia care-l proptea pe Rudolph a căzut, iar Lee nu găsește microfoanele. Juan vrea să știe unde sunt costumele de elf, iar leagănul pregătit pentru micuțul Iisus a dispărut misterios.

Mi-am pus mâinile în cap. „Gândește, Meredith, gândește.“

M-am dus în mijlocul scenei clădite de Logan. M-am uitat la oamenii care se mișcau încolo și-ncoace, pălăvrăgind veseli, oameni care aveau acum prieteni noi, care mai de care mai veseli, și se simțeau atât de veseli să trăiască în Telena cea veselă.

–Hei, oameni buni! am strigat cât am putut de tare.

Au continuat cu toții să fie veseli. Am luat un microfon și l-am tras spre mine.

–Doamna Crăciuniță o să înceapă să arunce în voi cu prăjituri, dacă nu mă ascultați!

Știam eu că asta va funcționa.

–Uitați ce-am de făcut, chiar în momentul ăsta...

A doua zi de dimineață, Mary declară:

–O să explodez.

–Mary, te rog, am exclamat eu, extenuată de încă un coșmar ce mă chinuise noaptea întreagă, cu accidentul văzut în detalii 3D, pe un ecran color, de parcă l-aș

fi privit de sus, dintr-un copac. Te rog, ți-am zis să mergi acasă, nici n-ar trebui să fii la muncă acum, doar ți-am zis că te plătesc să stai acasă.

Ea îmi mângâie ușor brațul.

–Dar eu vreau să fiu aici. Îmi place de tine, Meredith, și vreau să fiu aici, lângă tine, acum, când ești la ananghie. Ești prietena mea.

Martha continua să se fâțâie de colo-colo prin bucătărie, ocupată, ocupată, ocupată.

–Te rog, du-te acasă, i-am repetat lui Mary. Obosesc numai când mă uit la tine. Ești imensă.

–Ți-am zis eu că o să explodez.

–Meredith.

M-am întors repede, în întunericul de lângă Centrul Comunitar, și am răsuflat ușurată.

Logan.

Se întorsese.

Ușurarea fu înlocuită de neliniște și de o durere ascuțită. Îmi venea să mă arunc asupra sa și să-mi înfășor picioarele în jurul taliei lui.

–Bună, Logan.

Eram ultima rămasă și, după ce repetaserăm de două ori cap-coadă, mă gândisem că poate, poate eram gata pentru seara de mâine.

–Te-ai întors.

Logan a făcut câțiva pași spre mine, prin semiîntuneric. Am simțit cum mi se taie răsuflarea. Îngerii n-ar fi trebuit să binecuvânteze omul ăsta cu o înfățișare atât de sexy. Era aproape un păcat.

–Da, m-am întors.

„Nu plânge, Meredith! Fii tare!"

–E totul în regulă?

Oftă, apoi își încrucișă brațele. Pălăria de cowboy îi acoperea sprâncenele. Arăta parcă mai slab, de fapt, nu arăta atât de... *ei bine*, era palid, iar trăsăturile feței păreau răvășite.

–La ce te referi, mai exact? La afacerile mele? La viața mea? La tine?

–Ai plecat foarte repede și am crezut că s-a întâmplat ceva.

În depărtare se vedea vârful bradului de Crăciun din piață – luminos, strălucitor, colorat. Până și imaginea asta mă făcea să-mi vină să plâng.

–Cu afacerile mele nu-i nici o problemă. Cu viața mea, cu tine am o problemă. O mare problemă.

Nu avea de gând să renunțe la asta, la noi. Nu știu de ce crezusem vreodată că o să renunțe. Nu îl știam de prea mult timp, dar îl știam bine. Știam profunzimile acestui bărbat, știam cum simte, cum trăiește. Îl iubeam – de asta eram sigură.

Mda, *cu siguranță îl iubeam*. Îmi venea să mă întind spre el, să-l iau în brațe, să-i dau jos haina bej și pălăria de cowboy și să-l urmez în patul lui din care se vedeau perfect apusurile de soare aurii și roz. Ah, emoțiile astea femeiești te pot anihila.

–Problema e că n-o să te pot uita niciodată, Meredith.

Am încercat să inspir și să expir normal.

–Am fost în California ca să muncesc, să-mi verific afacerea pe care o am acolo, dar n-am reușit să fac mai nimic. Tăcu și privi într-o parte. Nu mi te-am putut scoate din minte nici măcar o amărâtă de secundă și... știi ceva? Nu cred că o să mi te pot scoate din minte vreodată; și iată-te aici, în Telena, punând punct relației noastre, punând punct la tot ce aveam, iar în tot acest timp eu n-am nici cea mai mică idee de ce naiba ai făcut asta. *Nici măcar cea mai mică idee.*

–Logan, eu...

–Tu ce? Se uită încruntat la mine. Arăta frustrat și îndurerat. Vrei să lăsăm să se ducă pe apa sâmbetei tot ce avem? Mă faci să mă urc pe pereți. Nici o femeie nu mi-a atins inima așa cum ai făcut-o tu, dar tu nu vrei decât să te întorci la tine în pensiune și să te ascunzi acolo de mine, Meredith.

–Nu cred că înțelegi...

–*Înțeleg*, Meredith, că mă tot respingi, dar nu ai curajul să fii onestă atunci când vine vorba de motivul pentru care faci asta. Ce avem noi este ceva normal, e natural, iar eu te ador, cu pălăriile tale de cowboy cu tot, așa că de ce mă alungi din viața ta?

Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi fierbinți, și am clipit repede. Mi-am spus că trebuie să mă țin tare, că trebuie să fiu puternică și că trebuie să accept lovitura ce urma să vină. Gata, aici avea să se termine. Știam că după asta nu o să mai vrea să mă vadă. Știam asta. Am auzit în gând vocile celorlalți bărbați și glasul surorii mele, și am simțit iar mantia aceea de durere așternându-se pe umerii mei.

Nu mai puteam să suport. Mi-am trecut degetele prin șuvița de păr alb, mi-am prins părul la spate, apoi mi-am pus brațele în jurul umerilor lui, lipindu-l strâns de mine. Mai voiam o ultimă îmbrățișare.

El ezită preț de o secundă. Știam că se luptă cu el însuși, dar până la urmă brațele lui puternice se împletiră din nou strâns în jurul meu, pline de dragoste.

–N-am mai întâlnit pe nimeni atât de complicat și de dificil ca tine, Meredith.

Dar la câteva secunde după asta, el se retrase, își puse mâinile în șolduri și respiră adânc.

–Bun, eu nu pot face asta, Meredith, nu mă pot lăsa aruncat iar în pasiunea asta mistuitoare dintre noi doi,

pentru ca apoi tu să pleci sau să fugi de mine. E ceva legat de mine? Ți-e teamă că am să te fac să suferi? N-o să te rănesc niciodată. Încă ți-e teamă că nu doresc decât un flirt superficial? Te asigur că nu asta vreau.

Lacrimile mi se prelinseră pe obraji, ca la comandă. Probabil că aduceam cu un porcușor de Guineea aflat la menopauză. Oare ce se întâmplase cu atitudinea mea de fată dură? Unde erau puterea și rezistența mea? Ce se întâmplase cu femeia care ar fi putut îngenunchea un cal? Care punea la pământ un arici-de-mare turmentat? Unde dispăruse ea oare?

–Meredith, spune-mi acum. Eu credeam că totul merge strună între noi; abia dacă-ți mai pot rezista, dar dacă nu ai aceleași sentimente pentru mine, atunci spune-mi, și de data asta chiar am să plec. Crede-mă, am să plec. Mă va omorî chestia asta, dar o voi face.

–Nu, Logan, nu-i vorba de asta.

Îl adoram și eu pe el, la rândul meu. Atât de mult!

–Eu...

Ah, cât uram chestia asta! Uram momentul ăsta. Așa că am început iar să plâng, deși încercam să mă controlez cât de cât.

–Ei, hai, acum, iubito, iubito – mă trase înspre el, iar eu m-am agățat de el.

Știam că după ce îi voi spune lui Logan despre piciorul meu, se va preface că nu contează; el era genul ăsta de om. Dar eu știam că de fapt contează. Contase pentru toți ceilalți. N-o să vrea să se culce cu mine. N-o să vrea să fie cu mine. N-o să mai vrea să călărească alături de mine și nici să pescuiască împreună cu mine și nici să mănânce din clătitele mele cu gem de căpșuni. O să găsească tot soiul de scuze și în scurt timp va fi dus, iar ultimele săptămâni, care fuseseră atât de... magice, și pline de distracție,

și căldură, și fericire... vor dispărea. Vor dispărea și nu se vor mai întoarce niciodată.

–Trebuie să-ți mărturisesc că... Aproape că m-am înecat. Creștetul capului îmi venea chiar sub bărbia lui. Eu... Logan, eu... nu am vrut să mă apropii de tine, fizic... fizic, pentru că... pentru că... Logan, eu nu am... Am piciorul drept, dar piciorul stâng mi-a fost amputat chiar sub genunchi.

Am închis ochii și am simțit șiroaie de lacrimi scăldându-mi fața.

–Port o proteză. Am avut un accident de mașină când eram mică...

Imaginile groaznice din noaptea aia îmi fulgerară prin fața ochilor.

–Știu.

–Poftim?

M-am retras ca să mă uit mai bine în ochii lui verzi.

–Știi?

–Da, știu.

Îmi venea să-mi dau singură una în cap. Evident că știa. Trăiam într-un oraș mic. Pe cine încercam să păcălesc? „Te păcăleai singură." Da, chiar asta făceam. Nu voiam să afle, așa că speram că nu se va întâmpla.

–Ți-a spus cineva. Au fost mai mulți care ți-au spus, nu-i așa?

–Nu, scumpo. Nu mi-a spus nimeni. Ți-au respectat intimitatea. Motivul pentru care știu – zise el, cuprinzându-mi fața cu mâna lui caldă și mare – este că am fost acolo, cu tine, în noaptea accidentului.

Am încercat să articulez ceva, dar n-am reușit.

–Eu ți-am legat piciorul cu tricoul meu. Ți-am rupt bluza în două și ți-am dat primul ajutor. Am reușit să te stabilizez până la sosirea ambulanței și a părinților tăi.

M-am ținut bine de umerii lui ca să nu mă prăbușesc.

–Tu ai fost?

–Da, eu am fost. Când te-am zărit prima dată în barul lui Barry Lynn te-am recunoscut după șuvița de păr alb. În noaptea aia erai rănită grav și m-am gândit că n-ai să mă ții minte, plus că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Meredith, nu ți-am spus nimic despre asta până acum pentru că nu am vrut să fie așa o chestie ciudată, grea între noi. Nu am vrut să te simți în vreun fel obligată față de mine. Am vrut ca noi să fim cei care construiesc relația asta, și nu evenimentul din acea seară sau mai știu eu ce emoții care se leagă de tragedia asta. Îmi pare rău. Poate că ar fi trebuit să-ți spun despre asta mai demult.

–Eu... eu... eu...

Eram șocată.

–Stai jos, Meredith. Hai să discutăm.

M-am prăbușit pe o bancă și am vorbit despre accident, despre reacția soră-mii, despre trauma mea medicală și cum el plecase în California la o zi după accident, cum sunase de-acolo la spital ca să afle vești despre mine.

–M-am simțit îngrozitor gândindu-mă la tine și mi-am făcut griji pentru tine. N-ai idee cât de des m-am gândit la tine de-a lungul anilor și cât de mult mi-am dorit să fii bine, să fii fericită.

Când șocul care m-a bulversat la aflarea veștii că mă aflu chiar lângă cel care efectiv îmi salvase viața s-a mai atenuat, am revenit la discuția despre piciorul meu.

–Logan, nu te deranjează proteza mea?

Păru complet derutat și destul de enervat de întrebarea mea.

–De ce naiba m-ar deranja, Meredith?

–Pentru că port o proteză, pentru că nu sunt întreagă...

–Cred că glumești.

A rostit cuvintele astea pe un ton prea puțin amabil.

–Nu, nu glumesc...

–Doar nu-ți plângi în halul ăsta de milă? Nu poți să crezi una ca asta?

Am închis ochii. Oare mi-am plâns de milă? Oare am lăsat resentimentele pe care le-am avut din cauză că mi-am pierdut piciorul și furia pe care o simțeam pentru sora mea să-mi deformeze în halul ăsta gândirea? Oare am permis ca accidentul acela să-mi fure, pe lângă o parte din picior, și o mare parte din respectul față de mine însămi, din bucuria de a trăi și din identitatea mea de femeie? Oare mânia pe care o adunasem în mine m-a desprins pe mine de mine însămi? „Da, da, așa s-a întâmplat", mi-am răspuns într-o fracțiune de secundă.

–Da, eu... Am... Ceilalți bărbați...

–Meredith, eu nu sunt „ceilalți bărbați", aproape că strigă Logan. Nu am fost niciodată „ceilalți bărbați". Și nici nu voi fi vreodată „alți bărbați". Din cauza asta m-ai respins? De-aia nu-ți poți asuma relația asta, de asta nu poți fi... Se luptă să-și găsească cuvintele. Din cauza asta nu putem fi împreună?

–Da. Nu vreau să mă vezi... M-aș simți expusă... Mă simt urâtă... Nu-mi place să fiu goală cu chestia aia... Port întotdeauna pantaloni... *Pe tine chiar nu te deranjează?*

Asta îl aduse în punctul în care începu să clocotească.

–După tot acest timp petrecut împreună, tu continui să mă crezi în halul ăsta de superficial? Tu crezi că sunt genul de om care ar lăsa o chestie de genul ăsta să mă *deranjeze?*

Mi-am mușcat buza.

–Așa ai crezut, nu-i așa? Nu ți-am demonstrat că pot mai mult de-atât? De ce să crezi că m-aș fi despărțit de tine dacă aflam despre asta?

De ce am crezut una ca asta? Pentru că nu-mi plăcea partea asta din mine. „Păi, normal că nu-ți place",

mi-am zis eu în gând. Normal că aș prefera să am piciorul întreg. Oricine ar fi în locul tău ar gândi la fel. Și, cu toate astea, piciorul tău este doar o mică parte din tine. Nu este compasiunea ta sau bunătatea ta față de ceilalți, nu are nici o treabă cu inteligența ta, cu talentul de a nimeri ținta drept în mijloc, cu pescuitul, cu îmbrățișările pe care i le dai lui Sarah și lui Jacob. E un lucru trist. S-a întâmplat, și gata. Ești încă aici, nu-i așa? Ești încă în viață, de Crăciun, în Telena, alături de Logan, nu-i așa?

–Eu... eu nu m-am... te-am judecat greșit, Logan, chiar am făcut asta. Am presupus că vei reacționa într-un anume fel, prin prisma experiențelor mele din trecut. Din cauza faptului că i-am lăsat pe alții să mă rănească, din cauza bărbaților care m-au făcut să mă simt atât de prost și din cauza felului în care mă simțeam eu în legătură cu asta. Și am greșit.

–Da, ai greșit, nu glumă! mugi el, ca un taur supărat. Ai greșit sută la sută!

O vreme, privirile noastre au rămas lipite una de cealaltă – a lui, furioasă; a mea, cerșind iertarea. Știam că arăt în continuare ca un porcușor de Guineea aflat la menopauză.

Se ridică și se întoarse cu spatele; umerii lui erau imenși și solizi. Murmură ceva în legătură cu mine, cum că aș fi fost „o femeie imposibil de dificilă", dar când se întorsese din nou spre mine, cu mâinile proptite în șoldurile acelea delicioase, am știut că depășisem o piatră de hotar. Oftă.

–La naiba, am crezut că-mi pierd mințile în California, singur, fără nimeni aproape, dorind atât de tare să fii lângă mine. Mai e ceva, scumpo, care te reține de la a mă săruta pentru tot restul vieții mele?

„Pentru tot restul vieții lui? Oare să îndrăznesc să sper?" Am clătinat din cap.

–Nimic?

– Atâta timp cât îmi promiți că n-o să renunți niciodată la cizmele tale de cowboy, cred că ne vom descurca.

Porcușorul de Guineea aflat la menopauză zâmbi printre lacrimi.

Mă trase spre el și mă îmbrățișă, iar de data asta, cu pomul de Crăciun lucind în spate, pe fundal, cu Steaua Nordului licărind mai tare ca oricând, i-am dat un sărut pasional lui Logan Taylor.

– Te iubesc, Meredith, murmură el. Te iubesc atât de mult!

Viața mea nu se desfășurase așa cum plănuisem eu. Îmi pierdusem o parte dintr-un picior. Petrecusem luni în șir în suferință, învățasem să merg din nou și trecusem prin dureri insuportabile din cauză că sora mea urcase beată la volan. După aceea, fusesem nevoită să părăsesc New Yorkul și să-mi abandonez cariera, ca să am grijă de copiii ei, care îmi provocaseră și durere, și bucurie, dar mai mult bucurie decât durere, și aveam credința că va urma și mai multă bucurie. În plus, îi iubeam pe copiii ăștia din toată inima.

Aproape totul mersese ca pe roate, mai puțin partea cu pierderea piciorului. Nu ăsta fusese planul, dar era un plan aproape perfect.

– Și eu te iubesc, Logan. Și-ți mulțumesc că m-ai salvat în acea seară, în barul lui Barry Lynn.

El râse și râsul lui se ridică deasupra noastră și ne învălui, luminos și strălucitor, ca o magie făcută de Moș Crăciun.

– Mulțumesc și pentru că mi-ai salvat viața cu ani în urmă, dragul meu cowboy.

Și apoi am făcut ceea ce ar fi făcut orice fată cowboy din Montana, care pescuiește în râurile de munte: m-am lipit de el și nu mi-am oprit lacrimile de fericire, care

se amestecau cu ale lui, în timp ce-l sărutam pe buzele lui delicioase.

Brusc, am avut o viziune cu mine și Logan sărutându-ne în fața casei lui imense din turtă dulce.

capitolul 11

La concert, am purtat o rochie neagră, de satin, strălucitoare, care avea un pic de decolteu (special pentru Logan). Rochia se oprea chiar sub genunchi. Am asortat rochia cu o pereche de cizme de cowboy negre cu sclipici și pălăria roșie de cowboy pe care mi-o dăruise primarul. Mi se vedea proteza, dar nu aveam nici o problemă cu asta.

Era și timpul să nu mă mai ascund. Eram eu, Meredith Ghirlandaio. Îmi pierdusem o parte din picior. Aveam însă inima încă întreagă. Aveam încă brațe, aveam șuvița mea albă și aveam creierul meu zăpăcit. Mai important decât orice, îi aveam pe Sarah și Jacob, pe Logan, pe părinții și pe prietenii mei.

Logan îmi zicea că arăt ca femeia bionică, a cărei identitate fusese dată în vileag. L-am sărutat. M-a sărutat și el, iar Simon și-a luat vioara și a cântat o bucată dintr-o melodie de dragoste pasională.

Am învățat o mulțime în ultimele săptămâni. De la Norm, Howard, Chinaza și Maly am învățat despre greutățile vieții și despre ce înseamnă ca în cele din urmă să alegi viața. De la Simon am învățat ce înseamnă să fii din nou curajos. De la Logan am învățat să iubesc și să am încredere, să-mi păstrez independența chiar dacă depind de el pentru a fi ceea ce suntem împreună.

De la sora mea am învățat cum nu îmi doresc să fiu. Poate că învățăm la fel de multe de la ceilalți despre cum să *nu* tratăm oamenii, pe cât învățăm cum să fim buni, sufletiști și empatici. Am învățat și că trebuie să renunț la furia pe care o strânsesem față de Leia și la impactul

pe care ea îl avusese asupra vieții mele. A trebuit să nu-mi mai doresc s-o leg de brâu cu un lasou și s-o târăsc până în Florida, ca s-o las pradă crocodililor din mlaștinile de-acolo. Asta trebuia să înceteze. Nu pentru ea, ci pentru mine. Furia asta mă rănea. Și, în plus, afectase relația cu Logan. Iar asta nu avea să ne mai stea vreodată în cale.

Așa că am purtat pe scenă rochia neagră, strălucitoare, și cizmele de cowboy, am zâmbit larg și am spus:

– Bună seara! Crăciun fericit tuturor!

Concertul a început cu adolescenții cu părul vopsit roz, cântând de mama focului „Sună clopoțeii", în stilul lor distinct; după care ne-am dezlănțuit. Luminile au fost stinse, iar corul a intrat în scenă, cântând colinde de Crăciun. Coriștii purtau pelerine lungi, albe, și țineau în mâini lumânări aprinse. Am proiectat cuvintele cântecelor pe două ecrane imense, așa că publicul se ridică în picioare și cântă alături de ei toate melodiile. Apoi a fost rândul lui Jacob, care urcă pe scenă și cântă ușor melodia „Oh, mic oraș Bethleem", în timp ce noul său prieten, Tuck Daniels, care o ținea de mână pe sora sa, Marky, un copil cu dizabilități, se întreba cu glas tare de ce sărbătorim Crăciunul.

A urmat un solo impresionant al Rannei May, fosta cântăreață de operă, de mare succes, care a cântat „Dansând în jurul bradului de Crăciun". Am avut și un duet susținut în fundal de cor, care a cântat „Mergi de-i spune muntelui", precum și un scurt episod de gospel, care a ridicat întreaga sală în picioare. Numărul pus la cale de Cele Trei Înțelepte abia putea fi înțeles pe alocuri, din cauza hohotelor de râs. Pot spune doar că era vorba despre Crăciun, femei singure, bufeuri, bărbați, sutiene cu burete, corsaje de camuflare a burticii, matematică, vaci care fătau, cai care alergau, Moș Crăciun și întâlniri amoroase.

Maly și unul dintre fiii săi au modelat și decorat o casă din turtă dulce deosebit de frumoasă. Munca lor a fost proiectată în direct pe ecranele imense din sală. Banda Celor Bătrâni Dar Încă Buni urcă pe scenă și cântă „Oh, voi cei credincioși, apropiați-vă!". Erau toți îmbrăcați în ciobani. Apoi un cor de copii cântă două melodii despre Moș Crăciun, acompaniați de xilofonul lui Stan și de un grup de fetițe îmbrăcate în tutu și purtând căciuli de Crăciunițe, care dansau în jurul lor. Nimeni nu a purtat mască de drăcușor. Norm și Howard au povestit despre experiențele lor de război, cum soldații au cântat colinde de Crăciun și cum prietenul lor Paul spunea: „Sunt recunoscător că sunt în viață, dar și mai recunoscător sunt că voi doi sunteți în viață, slavă ție, Iisuse, și Crăciun fericit". Cât timp au vorbit cei doi, nu s-a auzit nici musca. Cei Bătrâni au cântat apoi „O noapte liniștită"; toate luminile fuseseră stinse, iar ei țineau în mâini lumânări aprinse.

Chinaza a cântat la tobe după ce a spus o scurtă poveste despre viața lui în Nigeria, Jacob a cântat „Ce prunc este acesta", după care ne-am apucat să spunem povestea nașterii lui Iisus, cu Terry pe post de povestitor și Tuck punând tot soiul de întrebări despre semnificațiile Crăciunului. Am încheiat numărul acesta într-o liniște totală, cu o singură pată de lumină căzând pe Iosif și pe Maria/Sarah/Copilul Rebel, care îl țineau pe pruncul Iisus, în timp ce crucea strălucea în spatele lor.

În fine, Simon a cântat la vioară. Două melodii de Crăciun.

–O să fiu curajos, Meredith.

Am auzit publicul respirând la unison, în sală: „Vai de mine, e Simon Baumgartner!". La sfârșit, Simon a zâmbit – ușurarea lui era aproape palpabilă, o puteai respira.

A fost o luptă pentru el să urce din nou pe scenă. O luptă câștigată.

Am încheiat cu toată lumea pe scenă, în balcoane, cu lumânările aprinse, cântând încă trei colinde de Crăciun, inclusiv „Bucurie în lume", și cu Moș Crăciun (Logan) făcându-le cu mâna oamenilor din sală în timp ce cobora printre rândurile de scaune, împărțind bomboane, urmat de un grup de copii îmbrăcați în elfi. Și bum!

Cu asta, am terminat.

Aplauze îndelungi, îndelungi, *îndelungi*. Partea cea mai bună? După concert, am văzut un grup de fete înconjurând-o pe Sarah, râzând și sporovăind cu ea, și o gașcă de băieți jucându-se și vorbind cu Jacob. Chipurile copiilor mei erau atât de fericite, atât de pline de bucurie! Am știut imediat că erau în fața unui nou început.

Târziu după miezul nopții, în timp ce încuiam ușa Centrului Comunitar, Logan mă trase spre el.

–Ești cea mai incredibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată în viața mea.

–Mulțumesc, Moș Crăciun.

A doua zi de dimineață, am aflat că se vânduseră toate biletele la următorul spectacol și a trebuit să mai adăugăm încă trei reprezentații.

Nu era în plan ca pruncul lui Mary să se nască chiar în Ajunul Crăciunului. Micuța a venit pe lume cu două săptămâni mai devreme decât se preconizase. Dar bebelușii au propria voință; acesta era pregătită, așa că a ieșit în lume.

Singura problemă? Mama ei, Mary.

Mary, în ciuda insistențelor mele de a merge acasă și a se odihni, a decis să n-o facă. Așa că, atunci când a simțit acele dureri universale pe care toate mamele din

lumea asta le recunosc, ea le-a ignorat și a continuat să muncească la mine în pensiune.

Eu, Logan, Jacob, Sarah îmbrăcată în costumul ei de Marie, Iosif (noul ei prieten), îmbrăcat și el în costumul lui, ciobanii (Cei Bătrâni), Cele Trei Înțelepte (încă hohotind de râs pe tema scenetei lor), Martha și toboșarul din Nigeria, Chinaza, am ajuns cu toții acasă cu gândul să sărbătorim împreună Ajunul Crăciunului, cu plăcintă cu nuci și lichior de ouă.

Când am găsit-o pe Mary în bucătărie, în genunchi pe podea, am știut imediat că în curând ni se va mai alătura cineva. Am sunat la ambulanță și medicii au venit imediat, dar nu au mai putut s-o transporte la spital, pentru că travaliul era deja foarte avansat. În scurt timp, a ajuns și soțul ei care, când a văzut-o cuprinsă de dureri, s-a făcut alb ca varul și a zbughit-o la baie. S-a întors, a îmbrățișat-o, a început să plângă, s-a făcut iar alb ca varul și a zbughit-o înapoi în baie.

–Nu e prea bun la faza asta cu sarcina, gâfâi Mary. Îi face rău.

Logan o susținu din spate. Împreună cu Cele Trei Înțelepte am încurajat-o, am respirat împreună cu ea și am prins copilul când a venit pe lume, scâncind. Ciobanii au stat în cealaltă cameră cu Sarah, Jacob, Chinaza și Iosif.

–Data viitoare am să ajung la timp la spital, gâfâi Mary, dar mulțumesc Celui de Sus că n-a trebuit să călăresc un măgar sau să nasc într-un staul de vite, printre miei și fân. Maria a fost o persoană incredibilă.

Asta așa era.

Pruncului i s-a dat numele Noelle[1].

–Crăciun fericit, murmură Logan cu buzele lipite de ale mele, înainte de a mă săruta, în dimineața zilei de Crăciun.

---

[1] Crăciun

–Crăciun fericit și ție!

I-am dat cadoul pe care i-l pregătisem. Era un coș din răchită, plin cu mâncare. Îi făcusem sendvișuri cu piept de curcan, tăiate în formă de somoni, două salate și o farfurie de prăjituri cu ciocolată. Știa că darul meu simboliza familia.

Ochii i se umplură de lacrimi și fu nevoit să se așeze. Îmi făcu loc pe canapea lângă el și mă îmbrățișă. L-am văzut ștergându-și ochii, dar m-am prefăcut că nu am observat nimic. Uriașul meu urs grizzly era mult mai emotiv decât lăsa să se vadă.

El mi-a dăruit o cutie roz. Înăuntru era o prăjitură roz. Pe prăjitură era așezată o cutiuță de bijuterii. O cutiuță pentru un inel. În cutiuță era un inel cu diamant absolut fabulos, înconjurat de alte diamante micuțe, strălucitoare.

–Meredith, scumpo, vreau să te căsătorești cu mine.

Se vedea că are emoții și că nu știa la ce să se aștepte din partea mea, ceea ce mi s-a părut incredibil de dulce.

–Vreau să fii soția mea, vreau să fiu soțul tău, pentru totdeauna și, dacă spui da...

Se opri și, în momentul acela, ursul meu grizzly a devenit și mai emotiv. Clipi repede și își șterse ochii cu dosul palmei.

–Dacă spui da, poate fi o logodnă lungă sau scurtă, cum preferi tu. Nu e nici o grabă. Nici una. Cu toate astea, vreau să știi că nu sunt în căutarea unei iubite sau a unei prietene, sunt aici pentru tot restul vieții. Sunt aici pentru tine, pentru noi.

M-am uitat la el, zâmbind.

–Și eu la fel, iubitule. Pentru tot restul vieții. Pentru noi.

L-am sărutat. Mă făcea să mă înfierbânt în anumite puncte speciale, secrete, și am avut brusc o viziune cu noi

doi, în interiorul unei prăjituri roz, stând întinși pe un pat roz.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, Meredith. Mai mult decât propria-mi viață, te iubesc.

Aș fi putut jura că se auzeau aplauzele doamnelor cu mănuși albe. M-am uitat în jur. Nu. Nu se vedea nici una.

Maratonul jucăriilor organizat de Barry Lynn s-a bucurat de un succes imens. Nu s-a ales nimeni cu interdicție de a intra în bar.

În noaptea aceea am visat iar accidentul.

Mașina se răsturnă, dar de data asta ateriză ușor, fără zgomot, printre brazii de Crăciun peste care ninsese, împodobiți frumos cu lumini colorate și ornamente strălucitoare. Logan mă trase afară din mașină și mă îmbrățișă strâns. Deschise o cutie roz, iar aceasta crescu, și crescu, și crescu, iar noi am intrat înăuntru. Acolo am găsit undițe de toate felurile și prăjituri roz. Când am deschis iar ușa, eram pe râu, pescuiam împreună.

epilog

Șase luni mai târziu

– V-ați adus toate jurnalul gratitudinii? întrebă Vicki, după ce ne-am așezat pe scaunele înalte de la barul lui Barry Lynn, barul care stătea în picioare de peste o sută de ani și care avea în pereți găuri rămase în urma gloanțelor trase, drept dovadă că este atât de vechi pe cât se spune că ar fi.

Mi-am scos din geantă jurnalul.

– Eu îl am pe-al meu aici. Eu sunt recunoscătoare că soră-mea m-a lăsat să-i înfiez pe Sarah și pe Jacob.

Fusese nevoie de doi avocați agresivi pentru care Logan insistase să plătească, dar acum puștii erau ai mei, cu acte în regulă. Abandonul nu dă bine într-o curte judecătorească. Mărturia depusă de cei doi copii curajoși, care nu-și mai doreau să trăiască alături de mama lor, din motive care mai de care mai sordide, a cântărit simțitor în luarea deciziei finale.

Am tăcut, iar Cele Trei Înțelepte au izbucnit în aplauze și strigăte și-apoi m-au îmbrățișat.

– Sunt recunoscătoare că nu mai sunt furioasă.

Cele Trei Înțelepte aplaudară și strigară din nou.

– Și sunt recunoscătoare că mă căsătoresc cu Logan, că ceremonia va avea loc lângă râu și voi avea alături de mine cele mai grozave domnișoare de onoare din lume – voi, Cele Trei Înțelepte, plus Sarah.

Oh, ce-au mai aplaudat, și-au strigat, și m-au îmbrățișat, și-au făcut un mare tam-tam lacrimogen și emoțional pe tema asta.

–O să-ți dau cadou de nuntă o vacă, zise Vicki, ștergându-și lacrimile.

–Iar eu îți dau un set chinezesc de ceai, spuse Hannah, suflându-și nasul.

–Cum, nu-mi dai o culegere de mate? am întrebat-o eu.

–Bineînțeles că nu, Meredith. E vorba de tine și de nunta ta, de ce ți-ar plăcea ție, nu de ce-mi place mie. Am observat că ai o slăbiciune pentru ceai, așa că e nevoie de un set de ceai, unul delicat și pictat manual.

–Meredith, te măriți! strigă Katie, sărind în sus pe scaun de bucurie. Sunt atât de fericită! Știu exact ce o să-ți cumpăr ție și lui Logan! Două costume de pirați! O să vă simțiți super sexy în ele. Super sexy! Cheryl, nevasta pastorului nostru, mi le-a recomandat. Vin cu toate accesoriile, săbii, bandaje pentru ochi și un papagal.

Eram pe punctul să spun: „Katie, nici nu știu ce să zic“, dar m-am abținut și am exclamat în jargonul pirateresc:

–Arrrgh! Adu-le la bord, duduiță!